

ΘΕΑΤΡΟΝ ΑΘΗΝΩΝ

(Τὸ Παλαιόν)

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΘΙΑΣΟΣ ΑΘΗΝΩΝ «ΜΕΝΑΝΑΡΟΣ»

Διευθόμενος ἔσθ

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΤΑΒΟΥΔΑΡΗ

Παράστασις 15

ΚΥΡΙΑΚΗ 4 ΙΟΥΛΙΟΥ 1888

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΕΡΜΗΣ

Η ΝΥΧΤΑ

ΔΙΑΣ, με τὴ μορφή τοῦ Ἀμφιτρώνα

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝΑΣ, στρατηγὸς τῆς Θήβας

ΑΛΚΜΗΝΗ, γυναίκα του

ΚΛΕΑΝΘΗ, βγάγια τῆς Ἀλκμήνης καὶ γυναίκα τοῦ Σωσία

ΣΩΣΙΑΣ, δούλος τοῦ Ἀμφιτρώνα

ΑΡΓΑΤΙΦΟΝΤΙΔΑΣ

ΝΑΥΚΡΑΤΗΣ

ΠΑΥΣΙΚΛΗΣ

ΠΟΛΙΔΑΣ

} Θηβαῖοι πολεμάρχοι

Ἡ σκηνὴ στὴ Θήβα, μπροστὰ στὸ σπίτι τοῦ Ἀμφιτρώνα.

*Δίχως τὴ γραφτὴ ἄδεια τοῦ μεταφραστῆ δὲν μπορεῖ
τοῦτ' ἢ μετάφραση, κατὰ τὸν νόμο, οὔτε νὰ παραστα-
θεῖ σὲ θέατρο, οὔτε νὰ δοθεῖ σὲ ραδιοφωνικὴ ἐκπομπή,
οὔτε νὰ ξανατυπωθεῖ ἢ ἀλόκληρη ἢ μέρος τῆς μονάχα.*

→ μοιάζουν με κομμάτι του Πλάτωνα

ΠΡΟΛΟΓΟΣ → απουσία του Heist

ΕΡΜΗΣ άπάνω σ' ένα σύννεφο· ή ΝΥΧΤΑ μέσα σέ άρμα που τό τραβούν δυό

ΕΡΜΗΣ

Άγάλια, Νύχτα μου γλυκιά, κοντοκαρτέρει, στάσου :
μιά μικρή χάρη νά μάς κάμεις σου ζητώ
κ' έχω δυό λόγια νά σου πώ,
που ό Δίας μηνά τής άφεντιάς σου.

ΝΥΧΤΑ

Άχά, του λόγου σου είσαι, κύρ Έρμη μου; — μπράβο!
άμ έτσι πόχεις θρονιαστεί, που νά σε καταλάβω;

ΕΡΜΗΣ

Τί νά σου πώ, έχω άφανιστεί και δέν μπορώ
πιά νά προφταίνω όσες δουλειές μέ στέλνει ό Δίας νά κάνω!
Στρογγυλοκάθισα λοιπόν στο σύννεφο αυτό πάνω
και νά κοιπάσεις καρτερώ.

ΝΥΧΤΑ

Τί λόγια, Έρμη, είν' αυτά και τί σου κατεβαίνει;
στέκει οι θεοί νά λέν πως είν' άφανισμένοι;

ΕΡΜΗΣ

Είν' από σίδερο οι θεοί;

ΝΥΧΤΑ

Όχι, μόνο είναι χρεία
τή θέση τους νά την κρατάν πάντα ψηλά.

le decouru de la divinite

Εἶν' κάτι λόγια, πού, ἂν τὰ πείς, ξεπέφτεις χαμηλά
καὶ πᾶν τὰ ὀλύμπια μεγαλεία.
Γιὰ τοὺς θνητοὺς ὡς μένουν πιδ καλά,
τόσο πρόστυχα πού 'ναι καὶ γελοῖα!

ΕΡΜΗΣ

Μὲ τὸ ἀζημίωτο σὺ μιλάς·
ἔμ' ἔχεις δά, κοκόνα μου, ρόδες καὶ μοῦ κυλάς,
τὰ δυὸ βαρβάτα σου ἄλογα, μ' ὄλο σου τὸ καμάρι,
παντοῦ σὲ συργανοῦν, ὅπου σοῦ ἀρέσει·
ὅμως ἐγὼ πού τέτια χάρη!
κ' εἶναι νὰ μὴν τὰ βάζω, στὴ φριχτὴ μου θέση,
μὲ τοὺς ποιητάδες; τὸ ἔχουν πιά παραξήλωσει,
κ' ἔχουνε βγάλει ἄδικον νόμο,
πού γιὰ καλὰ πάει νὰ ριζώσει:
στὴν κάθε μιὰ θεότη, γιὰ τὸν δρόμο,
κί ἀπὸ 'να μεταφορικὸ ἔχουν δώσει,
ἐμένα ὅμως μὲ κάμαν πεζοδρόμο,
σὰν τοῦ χωριοῦ κανέναν ταχυδρόμο,
ἐμένα πού, ὅπως ξέρουμε, στὴ γῆ 'μαι καὶ στοὺς οὐρανοὺς
ὁ ταχυδρόμος ὁ ἀκουστὸς θεοῦ τρανοῦ μέσ' στοὺς τρανοὺς·
καὶ πού, νὰ μὴν τὰ παραλέμε,
γιὰ ὅσα θελήματα τοῦ κάνω,
ἔπρεπε, ἀπ' ὅλους παραπάνω,
κάτι νὰ 'χω κ' ἐγὼ νὰ κουβαλιέμαι.

ΝΥΧΤΑ

'Ε, τί νὰ γίνει, πῶς νὰ βολευτεῖ;
ποιητάδες εἶναι, γράφουν ὅ,τι φτάσει,
κί' οὔτ' εἶν' ἡ μόνη κουταμάρα αὐτῆ,
πῶχ' ἡ εὐγενία τοὺς ἀραδιάσει.
Δὲν ἔχεις δίκιο μιὰ φορὰ μὲ δαύτους νὰ φουρκίζσαι·
στὴ χάρη τοὺς χρωστᾷς κ' ἐσύ, πού 'χεις στὰ πόδια σου φτερά.

ΕΡΜΗΣ

Καὶ μήπως δὲ λιγότερο ἀφανίζσαι,
ἄμα μπορεῖς καὶ τρέχεις πιδ γοργά;

ΝΥΧΤΑ

"Άσε τα, κύρ Ἑρμῆ μου, τώρα ἐτοῦτα
καὶ πές μου μιὰ καὶ δυὸ τί τρέχει.

ΕΡΜΗΣ

Ὁ Δίας, ποῦ σοῦ ἴλεγα, στὴ σκέπη σου προστρέχει,

τὰ σκοτεινά σου πέπλα ρίξε τοῦ τα,

πάλι γλυκὰ-γλυκὰ νὰ ζαχαρώσει

μὲ μιὰ καινούργια ἀγάπη πῶχει ξετρυνώσει.

Τὰ συνήθεια του τί νὰ στὰ θυμίσω πάλι;

τὰ οὐράνια γιὰ τὴ γῆ συχνὰ τὰ παρατᾶ.

Τοῦ ἀφέντη ἐτούτου τῶν θεῶν, θὰ τό ἔχεις ἀκουστά,

τοῦ ἀρᾶσει ν' ἀνθρωπεύεται γιὰ μιὰς θνητῆς τὰ κάλλη *shumaniser*

καὶ ξέρει χίλια κόλπα θαυμαστά *ingénieux* x

στὶς πιδ ἄκαρδες νὰ τοὺς γυρίζει τὸ κεφάλι.

Τῆς Ἀλκμήνης τὰ μάτια τοῦ ἀναφαν καημό·

κ' ἐνῶ στῆς Βοιωτίας τοὺς κάμπους φέρνει

ὁ ἀντρας τῆς, ὁ Ἀμφιτρυῶνας, τῆς Θήβας τὸν στρατό,

κεινοῦ τὴν ὄψη ὁ Δίας μας παίρνει,

νὰ βρεῖ στὴ λάβρα του ἔτσι ἀναπαμό,

γλυκὰ στὴν ἀγκαλιά τῆς καθὼς γέρνει.

Οἱ δυὸ τους νὰ ναι ἀντρόγυνο τοῦ βγῆκε σὲ καλό:

ὁ Ὑμέναιος λίγες μέρες πρὶν τοὺς εἶχε ἐνώσει·

τῆς ἀπληρῆς ἀγάπης τους ἡ πρώτη θέρμη ἡ τόση,

αὐτὴ ἔβαλε στοῦ Δία μας τὸ μυαλό

τέτια τέχνη σαφὴ νὰ καταστρώσει. *artifice*

Τώρα γιὰ δῶ τὸ σκέδιο του ἦτανε σωσμός:

γιὰ ὅποιον ὅμως ἄλλο τρυφεροῦδι

θὰ πῆγαινε χαμένος τέτιος στολισμός·

δὲν εἶν' ἀνίκητος δὰ πάντα πειρασμός

ἐνὸς συζόγου τὸ μουσοῦδι.

ΝΥΧΤΑ

Σαστίζω μὲ τὸν Δία καὶ στέκω μπρὸς σὰν τὸν χαζό

στὶς τόσες ἀλλαξομορφίες, ποῦ ὁ νοῦς του κατεβάζει.

ΕΡΜΗΣ

Τι νιώθεις στοῦ πετοῦ ἀλλουνοῦ θέλει νὰ δοκιμάζει

toutes sortes d'états

κι' αὐτὸ θεὸ τὸν δείχνει πού δὲν εἶναι ζῶ.
 Ὅσο ψηλά κι' ἂν οἱ θνητοὶ τὸν ἔχουν βάλει,
 ἂν δὲν παράταγε ποτὲ τὴν τρομερὴ του τῆ μορφὴ
 καὶ κορδωμένος ἔστεκε πάντα στοῦ Ὀλύμπου τὴν κορφῇ,
 θὰ τὴν λυπόμουνα γιὰ τὸ κακὸ του χάλι.
 Τὸ σύστημα εἶναι, ἐγὼ θαρρῶ, τὸ πιὸ κακὸ,
 στὰ μεγαλεῖα σου νὰ ἴσαι πάντα σκλαβωμένος
 κι' ἀπάνω δὰ στὴ γλύκα, ἂν εἶσ' ἐρωτεμένος,
 διόλου δὲν εἶν' τ' ἀρχοντιλίκι βολικό.
 Ὁ Δίας, στὶς ἐρωτοδουλειῆς πού ἴναι ξεφτέρι,
 ἀπ' τῆς τρανῆς του δόξας τὰ ὕψη κατεβαίνει
 καὶ γιὰ νὰ μπει σ' ὅ,τι τοῦ ἀρέσει, ξέρει
 ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ του δλότελα νὰ βγαίνει *il sort tout à fait de lui-même*
~~κ' ἔτσι ἄλλος τότε κι' ὄχι ὁ Δίας προβαίνει.~~

ΝΥΧΤΑ

Χαλάλι του, ἀπ' τὴν ἀψηλὴ του θέση
 χαμηλά στοὺς ἀνθρώπους νὰ ξεπέσει,
 καὶ νὰ τοῦ σώνει ὅσ' ἡ καρδιά τους κλείνει ὀρμή,
 ὡς καὶ τὸ παιζογλέντισμά τους νὰ τοῦ ἀρέσει,
 φτάν' οἱ ἀλλαγές, πῶχουν τὸ κέφι του ἀφορμή,
 νὰ μὴν ξεφεύγαν ἀπ' τοῦ ἀνθρώπου τὸ κορμί·
 ὅμως τὸν Δία νὰ τονε βλέπεις ταῦρο,
 δράκοντα, κύκνο κι' ἄλλα ἕνα σωρὸ,
 ὅμορφα τοῦτα δὲν μπορῶ νὰ τὰ ἴβρω
 κι' ἂν τὸν κακολογοῦν καμιά φορά, δὲν ἀπορῶ.

ΕΡΜΗΣ

Ἄσ' τες νὰ λέν οἱ γλώσσες οἱ κακές:
 εἶν' οἱ ἀλλαγές αὐτὲς πολὺ γλυκές,
 κι' ἂν δὲν τὸ νιώθουν, τὰ μυαλά τους φταῖνε.
 Ξέρει τί κάνει ὁ Δίας κι' αὐτοῦ κι' ἄλλου·
 καὶ στὴν ἀψη τοῦ πόθου τοῦ τρελοῦ
 τὸ ζῶ δὲν εἶναι τόσο ζῶ πού λένε.

ΝΥΧΤΑ

Ἄς ξαναρθοῦμε στὴν ψυχῇ, πού τοῦ ἴναι πιὰ δοσμένη.

Ἄφου τὸ σχέδιο γιὰ ὅ,τι αὐτὸς ποθεῖ τοῦ πετυχαίνει
τί ἀποθυμᾷ; καὶ τί μπορῶ ἐγὼ πάλι;

ΕΡΜΗΣ

Νὰ τὰ πηγαίνεις τ' ἄλογα σου ἀγάλι - ἀγάλι,
κ' ἔτσι, ὡς ποθεῖ ἡ καρδιά του ἡ ποθοπλανταγμένη,
ἢ νύχτα τούτ' ἢ ὄνειρεμένη
νὰ γίνει ἡ νύχτα ἢ πιδὶ μεγάλη.
καὶ γιὰ νὰ δώσεις στ' ἀγκαλιάσματά του τράτο,
χασομέρα τὸ γλύκοχαραμέρι,
μιὰ καὶ τὸν ἄλλον πίσω αὐτὸ θὰ φέρει,
ποὺ πῆρε ὁ Δίας τῆ θέση του ἐκεῖ κάτω.

ΝΥΧΤΑ

Καλέ, τί ὠραία δουλειά κι' αὐτή,
ποὺ πάει ὁ Δίας νὰ μοῦ φορτώσει!
κι' ὄνομα παστρικό ἔχουν δώσει
στὴ δούλεψη ποὺ μοῦ ζητεῖ.

ΕΡΜΗΣ

Γιὰ μιὰ θεά, νιὰ κοπελιά,
παράεισαι τοῦ παλιοῦ καιροῦ!
Αὐτὴ 'ναι πρόστυχη δουλειά
μόνο γι' ἀνθρώπους τοῦ σωροῦ.
"Ὅποιο εἶν' καλότυχοι καὶ ζοῦν στὰ μεγαλεῖα τὰ τρανταχτά,
καλὸ καὶ ἄγιο εἶν' ὅ,τι πράξουν·
κατὰ ποῦ ἢ σκούφια σου κρατᾷ,
τὰ πράματα ὄνομα θ' ἀλλάξουν."

ΝΥΧΤΑ

Σὲ ζήτημα καθὼς αὐτὸ
ἐσὺ μοῦ βάζεις τὰ γιαλιά·
γιὰ ν' ἀναλάβω τὴ δουλειά,
στὰ φῶτα σου θὰ μπιστευτώ.

ΕΡΜΗΣ

Χέι, κυρὰ Νύχτα, χέι, γιὰ στάσου,
νὰ ζεῖς, ἢ γλώσσα σου μὴν τρέχει·
σ' ὄλον τὸν κόσμον τὸ ἄκουσμά σου

τόσο μυγιάγγιχτη δὲ σ' ἔχει.
 Στὴ σκέπη σου ἐμπιστεύονται βρωμοδουλειᾶς σωρὸ
 καντοῦ, σ' ἀνατολή καὶ δύση
 γιὰ νὰ τὰ ποῦμε ὀρθὰ-κοφτὰ, θαρρῶ
 κ' ἔχουμε τώρα ἀπαγαδίσει.

ΝΥΧΤΑ

Ἄσε τοὺς τσακωμοὺς γι' ἄλλη ὥρα
 κί' ἄς μείνουμε σὰν πρῶτα φίλοι:
 στοὺς ἀνθρώπους μὴ γίνουμε ρεζίλι,
 τ' ἀπλυτά μας νὰ βγάζουμε στὴ φόρα.

ΕΡΜΗΣ

Γειά σου, ἐκεῖ κάτω πάω ἐγώ, ἡ διάτα του ὡς τὸ θέλει,
 νὰ ξεντυθῶ ἄψε - σβῆσε τὴ μορφή τοῦ Ἑρμῆ
 κί' ἀπ' τοῦ Ἀμφιτρώωνα τὸ κοπέλι
 νὰ ξεσηκώσω τὸ κορμί.

ΝΥΧΤΑ

Ἄπ' τὸ ἡμισφαίριο τοῦτο ἐγώ δὲ θὰ κουνήσω πιθαμῆ
 μὲ ὄλη τὴ σκοτεινὴ μου ἀγέλη.

ΕΡΜΗΣ

Καλὴ σου μέρα, Νύχτα.

ΝΥΧΤΑ

Γειά σου, Ἑρμῆ.

(Ὁ ΕΡΜΗΣ κατεβαίνει ἀπὸ τὸ σύννεφόν του σιτὴ γῆ κ' ἡ ΝΥΧΤΑ προσπερνᾷ
 μὲς σὲ ἄρμα της.)

ΠΡΩΤΗ ΠΡΑΞΗ

Α΄ ΣΚΗΝΗ

ΣΩΣΙΑΣ

"Ει! ποιός εκεί; "Όσο προχωρώ, λιγώνουμαι απ' τόν τρόμο.

Καλοί μου άνθρωποι, δέν πειράζω ἐγὼ ψυχή.

Ἄποκοτιὰ γιὰ ἰδὲς ἐκεῖ,

νά περπατᾶς ξώρας στὸν δρόμο!

Ἄ φέντης, μὲς στὸν θράμβό του,

κακὴ δουλειὰ μοῦ ἔχει σκαρώσει!

Μπά! ἂν τόση - δὰ σπλαχνιά εἶχε γιὰ τὸν διπλανό του,

θὰ μ' ἔστελνε ὄξω νύχτα, μὲ μαυρίλα τόση;

Τῆ νίκη νὰ μηνύσω καὶ τὸν γυρισμό του,

νά περιμένει δένμποροῦσε, ὡς ὅτου

γιὰ τὰ καλὰ νὰ ξημερώσει;

Σωσία, σὲ τί φριχτὴ σκλαβιά

θὰ σκύβεις πάντα τὸ κεφάλι!

Ἢ μοίρα μας εἶν' πιὸ βαριά,

ὅσο οἱ ἀφέντες πιὸ μεγάλοι.

Στὴν πλάση ὅλα γιὰ χάρη τους θέλουν, καλὰ καὶ σώνει,

ν' ἀφανιστοῦν λὲς κ' εἶν' ἀχνός.

Ἡμέρα ἢ νύχτα, ζέστη ἢ κρύο, βοριάς, τρομάρα, χιόνι;

πρόσταξε ἀφέντης; γίνου ἐσὺ καπνός.

Χρόνια δουλεύουμε σὰ σκλάβοι,

χωρὶς νὰ ἰδοῦμε προκοπή

κί αὐτὸς γιὰ ψύλλου πῆδο ἀνάβει,

ἂν δὲν τοῦ κάμουε ὅ,τι πεῖ.
 Μὰ ἐμᾶς, μὲ τὸ ξερό μας τὸ κεφάλι,
 νάτι μᾶς φαίνεται νὰ μένουμε κοντά του
 καὶ μᾶς γλυκαίνει ἢ στραβὴ γνώμη, πῶχουν οἱ ἄλλοι,
 πῶς κάμαμε τὴν τύχη μας δῶ-κάτου.
 «Σύρε σπιτάκι σου» τοῦ κάκου ἢ γνώση μᾶς σφυρίζει,
 τοῦ κάκου στρέγει τὸ ἄχτι μας σ' αὐτὸ καμιὰ φορὰ·
 τὸ ἀντίρυσμά του μιὰ χαρὰ,
 τὴν προθυμὰ μας γαργαλίζει·
 καὶ μόνο μιὰ γλυκιὰ ματιὰ κείνος νὰ μᾶς χαρίζει,
μᾶς δένει ἀκόμα πιὸ γερά.
 Μὰ νά, στὰ σκοτεινὰ θωρῶ
 τὸ σπῆτι μας κι' ὁ φόβος πᾶει καλιὰ του.
 "Ἄς κάτσω ἐδῶ, νὰ βάλω κάτου
 τὸ μῆνυμά μου πῶς θὰ πῶ.
 Τὴν τρανὴ μάχη, τοὺς ὄχτροὺς ποὺ τοὺς σωριάζει χάμω,
 ν' ἀνιστορήσω τῆς κυρᾶς μὲ ὄρμη πολεμική·
 μὰ, διάτανε, πῶς νὰ τὸ κάμω,
 μιὰ καὶ δὲν ἤμουν ἐγὼ κεῖ;
 Μπά, δὲ βαριέσαι! ἀράδιασ' τα, μπροστά σου σὰ νὰ τὰ 'χες,
 μέσ' στὰ ἔλα δίνε τίς μπηχτές·
 πόσοι καὶ πόσοι δὲ μιλοῦν γιὰ μάχες,
 ποὺ οὔτε τίς ἀντικρύσανε ποτές!
 Στὸν ρόλο μου γιὰ νὰ μὴν μπερδευῶ,
 μιὰ στάλα ἐδῶ ἄς τὸν μελετήσω.
 Νὰ ἢ σάλα, ὅπου συχαριμάρης θὰ προβοδιστῶ,
 κ' ἐδῶ 'ν' ἢ Ἀλμύγη, τὸ φανάρι αὐτό·
 στὴν εὐγενία τῆς θὰ μιλήσω.

(Βάζει τὸ φανάρι του κατὰ γῆς καὶ τοῦ δίνει τὴν ἀναφορὰ του).

Κυρά, ὁ δικός μου ἀφέντης κι' ὁ καλός σου ἐσένα . . .
 (ὁμορφὴ ἀρχή!) μὲ λογισμό ἀπ' τὰ κάλλη σου γεμάτο,
 διάλεξε ἀπ' ἔλους τοὺς ἐμένα,
 τῆς νίκης του γιὰ νὰ σοῦ φέρω τὸ μαντάτο
 καὶ πῶς κοντά σου νὰ ῥθει λαχταρᾶ ὀλοένα.

- «'Αχ! σοῦ τὸ λέω, Σωσία καημένη,
 ποῦ σὲ ἀντικρύζω εἰν' ἡ καρδιά μου ὄλο χαρά.»
- «Μεγάλη μου τιμή, κυρά,
 καὶ ποιὸς τῆ χάρη του, ὄλοι τους θὰ λένε.»
 (Ψυχὴ μου, ἀπάντησέ!) «Καὶ πῶς ὁ ἀφέντης τὰ περνᾷ;»
- «Κυρά, σὰν ἀξίω παλληκάρι,
 ποῦ τῆ δόξα ὀδηγήτρα του ἔχει πάρει.»
 (Μπράβο! ὄλα αὐτὸ τὰ ξεπερνᾷ!)
- «Πότε, μὲ τὸ καλὸ, ἐδῶ πίσω θὰ κοπιᾷσει,
 νὰ μοῦ γεμίσει τὴν ψυχὴ χαρά;»
- «Δίχως ἄλλο, κυρά, ὅσο πιὸ νωρὶς ἀδειᾷσει,
 πάντα πιὸ ἀργὰ παρὰ ὅσο ἐκεῖνος λαχταρᾷ.»
 ('Αχ!) «Πῶς τὸν ἔχουν κάμει αὐτοὶ οἱ πολέμοι;
 τί λέει; τί φτιάχνει; πές μου λίγο νὰ χαρῶ.»
- «Δόγια ἔχει λιγοστά, κυρά, μὰ ἔργα σωρὸ!
 καὶ κάνει τὸν ὀχτρὸ νὰ τρέμει.»
- (Ποῦ ὀργή, μοῦ κατεβαίνουν τόσες νοστιμιὲς βροχή;)
- «Τὸ ἀντάρτικο, τί ἀπόγινε; γιὰ πές, τώρα τί κάνει;»
- «Δὲν μπόρεσε κανεὶς, κυρά, μαζὶ μας νὰ τὰ βάνει:
 τοὺς πετσοκόψαμε, δὲν ἔμεινε ψυχὴ,
 ὁ καπετὰν Πτερέλαος τῆ ζωὴ του χάνει,
 τὴν Τηλεβόιδα πήραμε καὶ τώρα τὸ λιμάνι
 ὄλο ἀπ' τὰ κατορθώματά μας ἀντηχεῖ.»
- «'Α! ποιὸς νὰ τὸ 'λεγε! ὦ θεοί, τί ἀγέλπιστο ἀγαθὸ!
 Πῶς γίνων ὄλ' αὐτά, Σωσία, γιὰ πέ μου.»
- «Μετὰ χαρᾶς, κυρά, καὶ δίχως νὰ τὸ καυκηθῶ,
 μπορῶ μὲ τάξιν νὰ σοῦ διηγηθῶ
 τὴν πᾶσα λεπτομέρεια τοῦ πολέμου:
 Ἡ Τηλεβόιδα πές, κυρά, πῶς εἶναι, νά,
 ἀπ' τῆ μεριά ἐδῶ ποῦ 'μαι:
- (Δείχνει τὰ μέρη σὴν ἀπαλάμη του ἀπάνω ἢ κατὰ γῆς).

μεγάλη πολιτεία, ἀληθινά,
 ὥσπερ ἢ Θήβα ἄς ποῦμε.
 Καὶ τὸ ποτάμι εἰν' ἔδεκεῖ

quasi

ταμπούρια ἐδῶ ὁ στρατός μας φτιάνει.
 Τὸν τόπο ἐτοῦτον παρακεῖ
 ὄλον ὁ ὄχτρος τὸν πιάνει :
 Στὸ ψήλωμα, πρὸς τὸν βοριά,
 βάλαν τῆ φανταρία τους·
 πὶδ κάτω, ἀπὸ δεξιὰ μεριά,
 στέκει ἡ καβαλαρία τους.
 Σὰν κάμαν δέηση στοὺς θεοὺς κ' οἱ διαταγὲς δοθήκαν,
 σήμανε ἡ σάλπιγγα τὸ ἐμπρός.
 Μοιράζει τὴν καβάλα του σὲ τρία μπουλούκια τὸτ' ὁ ὄχτρος,
 φαλάγγι νὰ μᾶς πάρουν, λέν, κ' ἀπάνω μας ριχτήκαν.
 Ἐμεῖς ὡστόσο γρήγορα τοὺς κόψαμε τῆ φόρα
 καὶ νὰ σοῦ πῶ τὸ πῶς καὶ πότες :
 Νά, ἐκεῖ, οἱ προφυλακὲς μας ποὺ δὲν ἔβλεπαν τὴν ὥρα,
 νὰ καὶ τοῦ βασιλιᾶ μας Κρέοντα οἱ τοξότες,
 κ' ὄλος, ἐδῶ, ὁ στρατός, ποὺ τώρα . . .

(*Ἀκούγεται κάποιος θόρυβος*).

ποὺ τώρα . . . » Στέκα μὰ στιγμῆ: ὁ στρατὸς τρομάζει.
 Σάμπως κάποιον ν' ἀκούω σαματά.

Β' Σ Κ Η Ν Η. — ΕΡΜΗΣ, ΣΩΣΙΑΣ

ΕΡΜΗΣ (*μὲ τὴ μορφὴ τοῦ Σωσία*).

Μὲ τὸ μουτράκι ἐτοῦτο, ποὺ τοῦ μοιάζει,
 ἄς διώξουμε ἀπὸ δῶ τὸν φαφλατά.
 Ὡρες ποὺ βρῆκε ἐδῶ νὰ σταματᾷ
 καὶ τὸ ζευγάρι μας στὶς γλύκες νὰ ταραΐζει!

ΣΩΣΙΑΣ (*δίχως νὰ βλέπει τὸν Ἑρμῆ*).

Κάπως στὸν τόπο ἦρθε ἡ καρδιά·
 δὲν ἦταν λόγος νὰ σαστίσω.
 Ὡστόσο, βάρδα ἀπὸ κακοτοπιά,
 καὶ μέσα ἄς πᾶω νὰ συνεχίσω.

ΕΡΜΗΣ (μέσα του).

Ἐρμῆ νὰ μὴ μὲ λένε πιά,
 ἔν μιὰ χαρὰ δὲ σ' ἐμποδίσω.

ΣΩΣΙΑΣ (δίχως νὰ βλέπει τὸν Ἐρμῆ).

Ἀτέλειωτη, θαρρῶ, εἶναι τούτη ἡ νύχτα, ὅσο καμιά ἄλλη.
 Σίγουρα, τόσες ὥρες πού 'χω ξεκινήσει,
 ἢ θὰ 'χε πάρ' ὁ ἀφέντης μου γιὰ κονταυγή τῆ δύση,
 ἢ ὁ Φοῖβος ὁ ξανθὸς θὰ τὰ παράπτε πάλι
 κι' ἀπ' τὸ κρεβάτι, μαχμουρλῆς, δὲ λέει νὰ τὸ κουνήσει.

ΕΡΜΗΣ (μέσα του).

Γιὰ θεοὺς ἡ ἀφεντοξυλιά του
 μὲ τέττα ἀσέβεια νὰ μιλά!
 Θὰ τοῦ τίς βρέξω ἐγὼ καλὰ
 γιὰ τούτην τὴν ζετσιπωσιά του·
 καὶ θὰ κάμω μ' αὐτὸν γέλια πολλὰ,
 ἔτσι πού τοῦ 'χω κλέψει φάτσα κι' ὄνομά του.

ΣΩΣΙΑΣ (ἀντικρύζοντας τὸν Ἐρμῆ).

Ἄμ, τὸ 'λεγα πολὺ σωστά:
 χάρθκα ὁ δόλιος, τί θὰ γίνω!
 Βλέπω, στὸ σπῆτι μας μπροστά,
 κάποιον πού, ἀπ' τὸ σουλούπι ἄν κρίνω,
 σκούρα εἶν' τὰ πράματα.
 Νὰ μὴν τοῦ δείξω πῶς μοῦ λείπει θάρρος,
 κανένα τραγουδάκι ἄς πῶ.

(Τραγουδάει, μὰ μόλις ἀρχίσει νὰ μιλά ὁ Ἐρμῆς, ἡ φωνὴ του ὄσο πάει καὶ σβήνει).

ΕΡΜΗΣ

Ποῖός κόησε καὶ τραγουδᾷ; ποῖός παλιοκατεργάρος
 στὴ μύτη νὰ μοῦ μπεῖ τὸ 'χει σκοπό;
 Μπὰς καὶ γυρεύει νὰ τοῦ ἀργάσω τὸ τομάρι;

ΣΩΣΙΑΣ (μέσα του).

Τὸ δίχως ἄλλο ἡ μουσικὴ δὲν τοῦ γουστᾷρει.

ΕΡΜΗΣ

Θὰ 'χω κοντὰ μῆνα σωστό,

ὅπου δὲ μοῦ ἔτυχε κανεὶς στὸ ξύλο νὰ τὸν λιώσω.
Ἡ δύναμη μου, ἔτσι ἀνεργή, χαμένη πάει ὠστόσο
καὶ καμιά ράχη ἂν μυριστῶ,
λιγάκι θὰ ψυχοπιαστῶ.

ΣΩΣΙΑΣ

Τί σὶ ἔναι τοῦτος μασκαράς;
Μοῦ περιλούζει κρύος ἰδρὸς τὸ κούτελό μου.
Γιατί, καρδιά μου, σπαρταράς;
μπορεῖ νὰ νιώθει ἴδιον κι' αὐτὸς φόβο μὲ τὸν δικό μου
καὶ τὸν νταή μου κάνει ὁ νταγκλαράς,
γιὰ νὰ μὴ δείξει τὸ ἀνατρίχιασμα τοῦ τρόμου.
Ναί, ναί, γιὰ ἔσσο κουτορνίθι πιὰ ἄς μὴ μᾶς περνᾶνε.
Παλληκᾶρι ἂν δὲν εἶσαι, παῖξε τὸν λεβέντη.
Καρδιά μὲ τὸ μυαλό σου κάνε
μόνος του αὐτὸς, γερὸς ἐγώ, κ' ἔχω τρανὸν ἀφέντη,
μὰ καὶ τὸ σπῆτι ἐδῶ κοντὰ ἔναι.

ΕΡΜΗΣ

Ποῖός εἶναι;

ΣΩΣΙΑΣ

Ἐγώ.

ΕΡΜΗΣ

Τί; ποῖός ἐγώ;

ΣΩΣΙΑΣ

Νά, ἐγώ. Βάστα, καρδιά μου

ΕΡΜΗΣ

Ποιά ἢ μοίρα σου, πές;

ΣΩΣΙΑΣ

Ἄνθρωπος νά ἔμαι, νά ἔχω μιλιὰ.

ΕΡΜΗΣ

Δοῦλος ἢ ἀφεντικό;

ΣΩΣΙΑΣ

Κατὰ τὴν ἀρεσιιά μου.

ΕΡΜΗΣ

Και για ποῦ τό 'χεις βάλει;

ΣΩΣΙΑΣ

Γιὰ ὅπου ἔχω δουλειά.

ΕΡΜΗΣ

Ἐγὼ δὲν τὰ σηκώνω αὐτά.

ΣΩΣΙΑΣ

Μεγάλη εἶν' ἡ χαρά μου.

ΕΡΜΗΣ

Θέλεις δὲ θέλεις, τώρα θὰ σὲ βάνω
καὶ θὰ μοῦ πεῖς, κορμὶ χαμένο,
τί κάνεις, τίνος εἶσαι ἀπὸ δῶ πάνω,
ποῦθ' ἔρχεσαι ἀξημέρωτα, ποῦ πᾶς. Μπρός, περιμένω.

ΣΩΣΙΑΣ

Μιά τὸ καλὸ, μιὰ τὸ κακὸ ἐγὼ κάνω,
εἶμαι τοῦ ἀφέντη μου, ἔρχομαι κεῖθε κ' ἐκεῖ πηγαίνω.

ΕΡΜΗΣ

Ἐξυπνος μοῦ εἶσαι κ' ἔχεις πάρει, βλέπω, φόρα,
γιὰ νὰ μοῦ κάμεις τὸν καμπόσο.

Ἐχω ἓνα κέφι, γιὰ νὰ γνωριστοῦμε τώρα,
ἓνα χαστούκι νὰ σοῦ δώσω.

ΣΩΣΙΑΣ

Ἐμένα;

ΕΡΜΗΣ

Ἄμ, σὲ ποιὸν ἄλλον; Ἄρπα την ὠστόσο.

(Τοῦ δίνει ἓνα χαστούκι).

ΣΩΣΙΑΣ

Ὦχ! ὦχ! μὲ τὰ σωστά λοιπόν;

ΕΡΜΗΣ

Ὦχι, ἔτσι-δά, στὰ χωρατά,
γιὰ ὅσες μᾶς εἶπες σαχλαμάρες.

ΣΩΣΙΑΣ

Καλέ, δὲν εἴπαμε καὶ τίποτα·
πῶς τὶς ἀστράφτεις τὶς σφαλιάρεις!

ΕΡΜΗΣ

Αὐτὰ γιὰ μένα εἶναι παιχνίδια,
μικρομπατσούλες ἀπαλές.

ΣΩΣΙΑΣ

Σβελτέτσα νὰ 'χα ἐγὼ τὴν ἴδια,
θ' ἀνοίγαμε ὄμορφες δουλειές.

ΕΡΜΗΣ

Αὐτὰ 'ναι τώρα ἀρχὴ μικρῆ,
ὥστε ἐδῶ μόνο νὰ σταθοῦμε:
καὶ ποῦ 'σαι ἀκόμα τὶ θὰ δοῦμε.
Τώρα ἢ κουβέντα ὡς προχωρεῖ¹.

ΣΩΣΙΑΣ

Ἐγὼ πάω πάσο.

(Κάνει νὰ φύγει).

ΕΡΜΗΣ

Ποῦ τραβᾷς;

ΣΩΣΙΑΣ

Μπὰς καὶ θὰ σὲ ρωτήσω;

¹ Αὐτὴ 'ναι ἡ σωστὴ σειρά τῶν τέσσεριων ἐποῦτων στίχων καὶ στὸ ἀρχικὸ κείμενο καὶ σ' ἄλλες τὶς ἐκδόσεις πρὶν ἀπὸ τὰ 1734. Στὴν ἐκδόση ὅμως τῆς χρονιᾶς ἐκείνης μπαίνουν γιὰ πρώτη φορὰ οἱ στίχοι ἔτσι:

Tout cela n'est encor rien,
Nous verrons bien autre chose;
Pour y faire quelque pause,
Poursuivons notre entretien.

Μὲ τὴν ἀλλαγὴ αὐτὴ στὴ σειρά τῶν στίχων βγαίνει βέβαια καθαρότερο νόημα· ἐνῶ ἔτσι ὅπως μᾶς παραδόθηκε τὸ κείμενο, τὸ νόημα τῶν δυὸ πρώτων στίχων δὲν εἶναι τόσο καθαρό. Οἱ σχολιαστὲς Eugène Despois καὶ Paul Mesnard, τῆς μεγάλης ἐκδόσεως τῶν ἔργων τοῦ Μολιέρου ἀπὸ τὸν Hachette, δίνουν τὴν ἐξήγησιν ἐποῦτη: «Tout cela est trop peu de chose pour qu'il puisse déjà être question de faire trêve: nous verrons κτλ.»

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝΑΣ

ΕΡΜΗΣ

Θέλω νά ξέρω ποῦ τραβᾶς.

ΣΩΣΙΑΣ

Στήν πόρτα ἐτούτη νά χτυπήσω.

Τί σ' ἐπίασε καί μέ κρατᾶς;

ΕΡΜΗΣ

"Ἄν σοῦ βαστᾶ νά κάμεις βῆμα παραπέρα,
θὰ σέ ἀλαλιάσω ἀπ' τίς ξυλιές ποῦ θὰ σοῦ παίξω.

ΣΩΣΙΑΣ

Μπά; λές ἐτούτη σου ἡ φοβέρα
νά μέ κλείσει ἀπ' τὸ σπίτι μας ἀπέξω;

ΕΡΜΗΣ

Ποῖο σπίτι μας;

ΣΩΣΙΑΣ

Τὸ σπίτι μας.

ΕΡΜΗΣ

Βρὲ τὸν λεχρίτη!
ἄνθρωπος τοῦ σπιτιοῦ εἶσαι, λές, ἐδῶ;

ΣΩΣΙΑΣ

"Ἄμ τί; τοῦτο δὲν εἶναι τοῦ Ἀμφιτρώνα σπίτι;

ΕΡΜΗΣ

"Ἐ, καί πὼς εἶναι; τί μ' αὐτό;

ΣΩΣΙΑΣ

Ὁ δούλος του εἶμαι.

ΕΡΜΗΣ

Ἐσὺ;

ΣΩΣΙΑΣ

Ναί, ἐγώ.

ΕΡΜΗΣ

Δούλος του;

ΣΩΣΙΑΣ

Δὲ σοῦ τό 'πο

ΕΡΜΗΣ

Δούλος του τ' Ἀμφιτρύωνα;

ΣΩΣΙΑΣ

Ναι, κι' ἄλλου κανενός.

ΕΡΜΗΣ

Σὲ λέν ...;

ΣΩΣΙΑΣ

Σωσία.

ΕΡΜΗΣ

Τί; πῶς;

ΣΩΣΙΑΣ

Σωσία.

ΕΡΜΗΣ

Γιὰ σώπα,

τί ἄλλιῶς ἀπὸ τὰ χέρια μου δὲ θὰ βγεις ζωντανός.

ΣΩΣΙΑΣ

Γιατί; πῶς τέτιο φρένιασμα σοῦ σκότισε τὴ γνώμη;

ΕΡΜΗΣ

Ποῦ βρήκες τόση ἀποκοτιά, λέγε, ἀπὸ ποῦ κι' ὡς ποῦ,
καὶ πῆρες τοῦ Σωσία τὸ παρανόμι;

ΣΩΣΙΑΣ

Καθόλου δὲν τὸ πῆρα, τὸ ἔχω ἀπὸ παποῦ.

ΕΡΜΗΣ

Γιὰ δὲς ἐκεῖ ζεστειπωσιά! τί ψέμα φρικαλέο!
κοτᾶς νὰ πεῖς σὲ μένα πῶς σὲ λέν Σωσία;

ΣΩΣΙΑΣ

Ἔμ! μὲ τὸ δίκιο μου τὸ λέω καὶ θὰ τὸ ξαναλέω,
γιατὶ ἔτσι τ' ὄρισε τῶν θεῶν ἡ παντοδυναμία,
καὶ νὰ 'θελα, στὸ χέρι μου δὲν εἶναι νὰ ξελέω
κι' ἄλλος νὰ γίνω μὲ τὴ βία.

(Ὁ Ἑρμῆς τὸν δέρνει).

ΕΡΜΗΣ

Χίλιες ραβδιές θά σού μετρήσω
γι' αὐτή σου τήν ἀδιαντροπιά.

ΣΩΣΙΑΣ

Βοηθάτε, κόσμε! Δικαιοσύνη! Φτάστε πιά!

ΕΡΜΗΣ

Πῶς, ἀλιτήριε, ξεφωνίζεις πίσω;

ΣΩΣΙΑΣ

Πάω ἀπ' τὸ ξύλο νά σαπίσω,
καί νά μὴ βγάζω τσιμουδιά;

ΕΡΜΗΣ

Τὸ χέρι μου λοιπόν . . .

ΣΩΣΙΑΣ

Χαρά στὸ πράμα πού μπορείς!

Μπροστά σέ μένα ἔχεις τὴ χάρη,
πού ἐγὼ δὲν εἶμαι παλληκάρι·
φέρσιμο αὐτό, νά τὸ χαρεῖς!
Τὸν λέω ψευτοπαλληκαρά,
ὅποιον μονάχα αὐτὸν βαρᾶ
πού δὲν κοτᾶ ποτέσ του κίχ νά κάμει.
Μόνο ἀπ' τὰ σίγουρα θν χτυπᾶς, ψυχὴ ἀποδείχνεις ποταπή:
καί τὸ κουράγιο εἶναι ντροπή,
σάν τὸ πουλᾶς σέ ὄσους δὲν ἔχουν δράμι.

ΕΡΜΗΣ

Τί λές; θά 'σαι λοιπόν Σωσίας ἄλλη φορά;

ΣΩΣΙΑΣ

Δὲν εἶμαι δὰ τόσο ἀπ' τὸ ξύλο σου ἀλλαγμένος·
καί βρίσκω τώρα μιὰ μονάχα διαφορά:
πού 'μαι Σωσίας δαρμένος.

ΕΡΜΗΣ

Πάλι; Γιὰ τὴν ἀναίδεια αὐτὴ ξυλίσματα ἄλλα τόσα.

ΣΩΣΙΑΣ

Πάψε τὸ ξύλο, ἔλεος κρᾶζω.

ΕΡΜΗΣ

Πάψε λοιπὸν κ' ἐσὺ τῇ γλώσσα.

ΣΩΣΙΑΣ

Στοὺς ὀρισμούς σου· νά, λουφάζω·
μαζί σου πέρα δὲν τὰ βγάζω.

ΕΡΜΗΣ

Εἶσ' ἀκόμα ὁ Σωσίας; λέγε, μπερμπάντη!

ΣΩΣΙΑΣ

Ἄλι μου! εἴμ' ὅ,τι βάλει ὁ νοῦς σου·
ἔριζε ἐσὺ τῇ μοίρα μου, ὅ,τι θέλεις κἀν' τη·
μὰ καὶ τὴν ἔχεις τοῦ χεριοῦ σου.

ΕΡΜΗΣ

Σωσία σὲ λέγαν, εἶπες ἢ μοῦ ἐφάνη;

ΣΩΣΙΑΣ

Στ' ἀλήθεια, ὡς τώρα τό 'χα γιὰ φῶς φανερό,
μὰ ἀπ' τὸ ραβδί σου μοῦ ἤρθε ἡ φώτιση νὰ βρῶ,
πῶς κάποιο λάθος εἶχα κάνει.

ΕΡΜΗΣ

Σωσίας ἐγὼ 'μαι μόνο, ἢ Θήβα ὅλη τὸ ξέρει·
ποτὲ ἀπ' τὸν Ἀμφιτρυῶνα δὲν εἶχα ἐγὼ ἀλλαχτεῖ.

ΣΩΣΙΑΣ

Σωσίας τοῦ λόγου σου;

ΕΡΜΗΣ

Ναί, ἐγὼ, κ' ὅποιος μοῦ λογοφέρει,
καλὰ θὰ κάμει, λέω, νὰ φυλαχτεῖ.

ΣΩΣΙΑΣ

Ἔτσι, οὐρανέ! τὸν ἑαυτό μου ν' ἀρνηστῶ
καὶ τ' ὄνομά μου ἕνας ἀγύρτης νὰ μοῦ πάρει;
πόσο εἶναι τυχερὸς σὲ αὐτό,

πού 'βρε μπροστά του φοβιτσιάρη!
'Αλλιώς, ξερόν θα...!

ΕΡΜΗΣ

Μὲς στὰ δόντια σου νομίζω
πὼς μούρμουρίζεις κατιτί;

ΣΩΣΙΑΣ

'Αμπά! Μὰ στ' ὄνομα τῶν θεῶν, ἄσε με, σ' ἐξορκίζω,
δυὸ λόγια νὰ σοῦ πῶ στ' αὐτί.

ΕΡΜΗΣ

ΜΩα.

ΣΩΣΙΑΣ

Μὰ τάξε μου, νὰ ζήσεις,
πὼς ἄλλο ξόλο δὲ θα πέσει.
Μαζί μου ἀνακωχή νὰ κλείσεις.

ΕΡΜΗΣ

Χαλάλι! ἔς γίνει ὅπως σοῦ ἀρέσει.

ΣΩΣΙΑΣ

Πῶς σοῦ καρφώθη αὐτὴ ἡ πετριά δὲν τὸ ἐξηγῶ.
Τί διάφορο ἔχεις τ' ὄνομά μου νὰ μοῦ ἀρπάξεις;
Καὶ δαίμονας ἀκόμα νὰ 'σουν, πῶς θα φτιάξεις
νὰ μὴν εἶμ' ὁ Σωσίας; νὰ μὴν εἶμ' ἐγώ;

ΕΡΜΗΣ (*σηκώνοντας τὸ ραβδί του κατὰ τὸν Σωσία*).

Τ' εἶπες; κοτάς...;

ΣΩΣΙΑΣ

"Α! προσοχή:

ἔχουμε κλείσει ἀνακωχή.

ΕΡΜΗΣ

Πῶς; μασκαρά, κάλπη, ἄτιμε...

ΣΩΣΙΑΣ

"Ὅσο γιὰ βρισιές,

πὲς κι' ἄλλες τόσες ἀποπάνω:

ξώπετσες εἶν' αὐτὲς κοφιές

καὶ διόλου ἐγὼ δὲ χολοσκάνω.

ΕΡΜΗΣ

Λὲς ὁ Σιωσίας πὼς εἶσαι;

ΣΩΣΙΑΣ

Ναί, νὰ σοῦ ἱστορήσω . . .

ΕΡΜΗΣ

Ἔει! τὴν ἀνακωχὴ χαλνῶ, παίρνω τὸν λόγο πῶς.

ΣΩΣΙΑΣ

Τί λὲς ἐκεῖ! ἄμ γιὰ σένα δὰ δὲ θὰ πιγιῶ,
 μήτε λόγια θ' ἀκούω πού μόνο ξεγελοῦνε.
 Νὰ εἶμ' αὐτὸ πού 'μαι μήπως δὰ στὸ χέρι σου 'ναι;
 ἐγὼ θὰ πάψω νὰ 'μαι ἐγώ;
 Ἔβαλε νοῦς ποτές ἀνθρώπου αὐτὸ πού ἀκοῦμε;
 ποιός ν' ἀρνηθεῖ μπορεῖ σημάδια φανερά;
 ὄνειρο βλέπω; μὴν κοιμοῦμαι;
 τὸν νοῦ μου τὸν θολώνουν πάθη φοβερά;
 καλὰ δὲ νιώθω ξύπνιος πού 'μαι;
 ἢ κρίση μου μὴ δὲ δουλεύει καθαρὰ;
 Καὶ μὴ δὲ μ' ἔστειλε ὁ ἀφέντης μου ἐδῶ κάτου,
 τῆ γυναῖκα του Ἀλκμήνη νὰ 'ρθω γιὰ νὰ βρῶ;
 κ' ὑμνόντας τῆς ὄλη τῆ θέρμη τοῦ ἔρωτά του,
 τ' ἄθλα του νὰ ἱστορήσω ἐνάντια στὸν ὄχτρο;
 Δὲν ἔφτασα ἀπὸ τὸ λιμάνι ἐδῶ πολλήωρα;
 φανάρι δὲν κρατῶ στὸ χέρι ἀκόμη;
 στὸ σπίτι ἀπ' ὄξω δὲ σὲ βρίσκω τώρα;
 δὲ σοῦ μιλῶ μὲ ὄλο ἀνθρωπικὰ στῆ γνώμη;
 Δειλὸν δὲ μ' ἠῦρες καὶ μοῦ κοικορεύεσαι ἴσα-ἴσα
 καὶ θὲς τὴν πόρτα νὰ μοῦ κλείσεις τοῦ σπιτιοῦ;
 δὲν ξέσπασες στῆ ράχη μου ὄλη σου τῆ λύσσα;
 δὲ μ' ἔχεις κάμει τ' ἄλατιοῦ;
 Ἄχ! ὄλα αὐτὰ εἶν' ἡ μαύρη ἀλήθεια σκέτη,
 κ' ἄμποτε μαύρη νὰ μὴν ἦταν τόσο!
 Τῆ μοῖρα ἐνὸς φτωχοῦ λοιπὸν συμπάθησέ τη
 κ' ἄσε ἀπ' τοῦ χρέους μου τίς σκοτοῦρες νὰ γλιτώσω.

ΕΡΜΗΣ

Στάσου, ειδαλλιώς, βήμα ἂν κουνήσεις, στὰ πλευρά σου
θὰ ξεσπάσει βαρὺς ὁ δίκιος μου ὁ θυμός.

"Ὅσα εἶπες τώρα γιὰ τὴν ἀφεντιά σου,
σ' ἐμὲ ταιριάζουν, χάρια ὁ ξυλοφορτωμός.¹

Ἐμέν' ὁ ἀφέντης ξαποστέλνει στὴν Ἄλκμηνη,
καὶ φτάνω ἀπὸ τὸν Περσικὸν κόρφο μὲ μήνημά του·
ἐγὼ θὰ διαλαλήσω τὴν παλληκαριά του,
ποὺ νίκη ἐμᾶς τόσο περιλαμπρη μᾶς δίνει
καὶ τῶν ὀχτρῶν τὸν ἀρχηγὸ σωριάζει κάτω.

Ἐγὼ τὸ κάτω-κάτω εἶμ' ὁ Σωσίας, νά, κοίτα !

γιὸς τοῦ καλοῦ βοσκοῦ τοῦ Δάβη,
τοῦ Ἀρπάγη ἀδέρφι, ποὺ ὁ Θεὸς σὲ ξένη γῆ ἀναπαύει,
καὶ τῆς Κλεάνθης ἀντρας, ποὺ ἴναι ξινομύτα
κ' ἡ γκρίνια τῆς τὰ αἵματα μου ἀνάβει·

ἐγὼ, ποὺ ἄμετρες βουρδουλιές στὴ Θήβια ἔχω μαζέψει,
δίχως ποτέ μου νὰ κλαυτῶ,
καί, γιὰ τὴν καλωσύνη μου, ποὺ μ' ἔχουν σημαδέψει
στὰ πισινὰ μὲ σίδερο καυτό.

ΣΩΣΙΑΣ (μέσα του).

Τὰ λέει σωστά. Σωσίας ἂν ἦταν μόνο,
μποροῦσε ὄ,τ' εἶπε νὰ τὸ ξέρει·
καὶ μὲς στὸ σάστισμα, ὅπου τώρα πελαγώνω,
κάπως κοντεύει στὰ νερά του νὰ μὲ φέρει.
Κι' ἀλήθεια, τώρα ποὺ καλοκοιτῶ,

¹ Σὲ μερικὲς καλιότερες ἐκδόσεις μπαίνουν ὑστερα τέσσερες στίχοι, ποὺ τοὺς βάζω μετα φρασμένους ἐδῶ :

ΣΩΣΙΑΣ Ἄπ' τὸ καρὰβι σὺνταχα, μὲ τὴν ψυχὴ στὸ στόμα,
πὼς κίνησα, καὶ τὸ φανάρι τοῦτο ἐδῶ τὸ ξέρει.
Μέσ' ἀπὸ τὸ στρατόπεδο, στὸ τρυφερό του ταίρι
δὲ μ' ἔστειλε ὁ ἀφέντης μου ;

ΕΡΜΗΣ

Ἦέμα κι' αὐτὸ εἶν' ἀκόμα.

Φαίνεται ὅμως πὼς τοὺς εἶχε γράψει ὁ Μολιέρως, μόνο γιὰ ν' ἀντικατασταίη, ὅταν τοὺ κάβαν στὴν παράσταση, τοὺς στ. 428 — 453.

βλέπω ἴδιαν ἔχουμ' ὄψη, ἀέρα καὶ σακρί.
 Κάτι λοιπὸν κ' ἐγὼ δὲν τὸν ρωτῶ,
 μπᾶς κ' ἔτσι τὸ μυστήριο νὰ λυθεῖ μπορεῖ;
 (Στὸν Ἑρμῆ).

Ἄπ' τὰ λάφυρα πού 'χει ἀπ' τοὺς ὄχτροὺς παρμένα,
 τί ἔλαχε τοῦ Ἀμφιτρώωνα, πές, στὸ μερδικό του;

ΕΡΜΗΣ

Πέντε διαμάντια ἀσύγκριτα, ὁμορφοδεμένα,
 πού τὰ 'χε σπάνιον ὁ ἀρχηγός τους στολισμό του.

ΣΩΣΙΑΣ

Καὶ γιὰ ποιὸν τὰ ἐτοιμάζει τόσο πλούσια δῶρα;

ΕΡΜΗΣ

Θέλει νὰ τὰ φορεῖ ἡ χρυσή του ἢ γυναικούλα.

ΣΩΣΙΑΣ

Καὶ πού, γιὰ νὰ τὰ φέρε, τὰ 'χει βάλει τῶρα;

ΕΡΜΗΣ

Σὲ κασετίνα σφραγιστὴ μὲ τὴ δική του βούλα.

ΣΩΣΙΑΣ (μέσα του).

Δὲν ἔπεσε ὄξω πουθενὰ σ' ὅ,τι ἀποκρίθη;
 σίγουρος δὲν παράκειμαι πιά γιὰ τὸν ἑαυτό μου.
 Σωσίας πῶς εἶναι, ὡς τῶρα μὲ ξυλιές μὲ πείθει
 ἴσως νὰ τὸ χωρέσει αὐτὸ καὶ τὸ μυαλό μου.
 Ὡστόσο, ἀμα τσιμπιοῦμαι κι' ὅσο ἀναθυμοῦμαι,
 πάλι πῶς εἶμ' ἐγὼ θαρρῶ.

Μιὰ ἀχτίδα δὲ θ' ἀστράψει στὸ σκοτάδι ὀπού 'μαι,
 νὰ ξεδιαλύνω ὅσα θαρῶ;

Ὅ,τι ἔκαμα ὀλομόναχος κι' οὔτ' εἶδε ἀνθρώπου μάτι,
 κανείς, ἐξόν κι' ἂν εἶν' ἐγώ, δὲν ξέρει πού 'χει γίνει.

Δὲν μπορεῖ, θὰ τὰ χάσει, ἂν τὸν ρωτήσω κάτι:
 ἐδῶ λοιπὸν θὰ ἰδοῦμε, κόκκαλο θὰ μείνει.

(Στὸν Ἑρμῆ).

Σὰ χτυπιόνταν ἐκεῖ, τί γύρευες μονάχος
 στὴν τέντα μέσα, ὅπου τὴ μύτη σου εἶχες χῶσει;

ΕΡΜΗΣ

"Ε! κάποιο χοιρομέρι...

ΣΩΣΙΑΣ

Νά 'μαστε!

ΕΡΜΗΣ

...είχα ξετροπώσει

κ' έκοψα μιὰ χαρά δυὸ φέτες ὄλο πάχος·
 ἄς τα, τὴν ἔχω γιὰ καλὰ τυλώσει.
 Τὸ 'βρεξα κιόλας μὲ κρασί — λαμπίκος κ' εὐωδιά! —
 πού, πριν ἢ γλώσσα τὸ γευτεῖ, τὰ μάτια τὸ ρουφοῦσαν·
 ἔτσι ἔκαμα λίγο καρδιά
 γιὰ τὰ παιδιὰ ποὺ πολεμοῦσαν.

ΣΩΣΙΑΣ (μέσα του).

Μιὰ μαρτυριὰ τόσο μεγάλη
 τοῦ ρίχνει δίκιο μιὰ φορά·
 μιᾶ τὸ πράμα φανερά,
 ἐξὸν κι' ἂν ἦταν στὸ μπουκάλι.

(Στὸν 'Ερμή).

"Υστερ' ἀπ' ὅ,τι ἄκουσα δῶ, πῶς νὰ μὴ συμφωνῶ
 πού εἶσαι ὁ Σωσίας; λοιπὸν κ' ἐγὼ σοῦ λέω σπολλάτη!
 Μά, ἂν εἶται κείνος, τότε' ἐγὼ ποιὸς θέλεις νὰ γινῶ;
 πρέπει κ' ἐγώ, στὸ κάτω - κάτω, νά 'μαι κάτι.

ΕΡΜΗΣ

Σωσίας σὰν πάψω νά 'μαι 'γώ,
 γίνου κ' ἐσύ, ἐμὲ μοῦ περσεύει·
 μὰ ὅσὸ 'μαι 'γώ, νὰ σὲ ξεκάμω δὲν ἀργῶ,
 ἂν τέτια λόξα σοῦ κατέβει.

ΣΩΣΙΑΣ

Τὸ μπέρδεμα ὄλο τοῦτο μοῦ 'χει φέρει ζάλη,
 δὲν τὸ χωρᾶ ὅ,τι βλέπω τὸ μυαλό μου μπίτι.
 Ὡστόσο κάποιος πρέπει ἐδῶ τέλος νὰ βάλει
 καί — τὸ γοργὸν καὶ χάριν ἔχει — ἄς μπῶ στὸ σπίτι.

ΕΡΜΗΣ

"Ε! βλέπω ἡ ράχη σου ξανὰ σὲ τρώει, λεχορίτη;

ΣΩΣΙΑΣ

"ὦχ! τί 'ν' αὐτό; θεοί! τὸν χαβὰ τὸν πῆρε πιδ γερά
 κ' ἡ ράχη μου οὔτε σ' ἓνα μῆνα δὲ θὰ γιάνει.
 Μαυριά ἀπ' αὐτὸν τὸν σατανὰ καὶ πίσω στὸ λιμάνι.
 Δίκιε οὐρανέ! τί μήνυμα πού 'φερα στὴν κυρά!

ΕΡΜΗΣ

"Ε πιά, τὸν ἔδιωξα ἀπὸ δῶ καί, μ' ὅ,τι ἐγίνη,
 πλήρωσε τοῦτος ἀμαρτίες παλιές σωρό.
 Μὰ βλέπω ἐκεῖ τὸν Δία, πού μ' ὕφος σοβαρὸ
 τὸν συνεβγάζει ἡ ἐρωτιάρα Ἀλκμήνη.

Γ' Σ Κ Η Ν Η. — ΔΙΑΣ, ΑΛΚΜΗΝΗ, ΚΛΕΑΝΘΗ, ΕΡΜΗΣ

ΔΙΑΣ (μὲ τὴ μορφή τοῦ Ἀμφιτρώνα).

"Ἄς μείνουν πέρα, Ἀλκμήνη μου, τώρα οἱ πυρσοί σου αὐτοί.
 Τὴν ὄψη σου φωτίζοντας κ' ἐμένα φῶς θὰ δώσουν·
 ὅμως τὸν ἐρχομό μου ἐδῶ μποροῦσαν γὰ προδώσουν,
 καὶ κάλλιο νὰ μὴ μαθευτεῖ.

"Ἡ ἀγάπη μου, ἄς τὴ βάραιναν τόσο ἔγνιες καὶ τιμές,
 πού ἡ δόξα τῶν ἀρμάτων μας γιὰ κείνες μὲ εἶχε ὀρίσει,
 ἀπ' τὸ ἀψηλὸ τὸ χρέος μου ξέκλεψε τὶς στιγμές,
 πῆχει στὰ μάγια σου χαρίσει.

Νὰ τίς προσφέρει ἔτσ' ἡ καρδιά στὰ κάλλη σου κλεφτά,
 αὐτὸ ἴσως βρεῖ καταλαλιὰ στὰ στόματα τοῦ κόσμου·
 μάρτυρας θέλω νὰ 'ναι γὰ δικός μου
 μόνο κείνη πού ἀντίχαρη χρωστᾷ.

ΑΛΚΜΗΝΗ

Μὲ συγκινεῖ, Ἀμφιτρώνα, ἡ δόξα σου κ' ἐμένα,
 πού τὴν ἀπλώνει ἀπάνω σου ἡ νίκη σου ἡ λαμπρή·
 καὶ τ' ἄθλα σου τὰ ξακουσμένα
 στὰ φυλλοκάρδια μου βαθὺν ἀντίλαλο ἔχουν βρεῖ.

Μὰ σὰ θωρῶ πὼς ὄ,τι νοσταλγῶ
 τὸ χρέος τὸ κακορίζικο μακριὰ ἀπὸ μένα παίρνει,
 τότε ἡ πολλή μου ἀγάπη μὲ ξεσέρνει
 λιγάκι νὰ τ' ὄχτρεύουμαι κ' ἐγὼ
 κ' ἡ ἀπαντοχὴ μου ἀντίμαχη στὴ διαταγὴ μὲ φέρνει,
 ποὺ σὲ κάνει τῆς Θήβας στρατηγό.
 Καλὴ 'ναι ἡ νίκη κι' ὄμορφο σὰ βλέπεις καὶ κατόπι
 νὰ φέρνει ἐκεῖνον ποὺ ἀγαπᾷς ἡ δόξα ἐκεῖ ψηλά·
 μ' ἂν ζυμωμένοι εἶναι μ' αὐτὴν καὶ κίντυνοι καὶ κόποι,
 ἀλλίμονο! κι' ἄλλο κακὸ μαζὶ παραφυλά.
 Τί καρδιοχτύπι φοβερό, ποὺ τὴν ψυχὴ λυγίζει,
 ἡ ἀντάρα ἡ πιὸ παραμικρὴ σὰν ἀκούσται!
 Καὶ μὲς στὴ φρίκη, ποὺ ἀμετρῆ τὸν λογισμό γεμίζει,
 κανεὶς ποῦ νά 'βρει νὰ πιαστεῖ
 μπρὸς στὸ κακὸ ποὺ φοβερίζει;
 Τὸν νικητὴ μ' ὅσο χλωρὲς δάφνες κι' ἂν στεφανώσουν,
 ὅσο ἂν ἀντιφωτᾷ σ' ἐμάς ἡ ἀσύγκριτη ἡ τιμὴ,
 αὐτὰ λαχτάρεις μιᾶς καρδιάς μποροῦν ν' ἀντισηκώσουν,
 ποὺ γιὰ ἓνα πρόσωπο ἀκριβὸ τρέμει κάθε στιγμὴ;

ΔΙΑΣ

Σ' ἐσένα κάθε τι ποὺ ἰδῶ τὸν πόθο μου θερμεύει:
 ἀπ' ὅλα ἡ φλόγα μιᾶς καρδιάς θωρῶ κι' ἀντιχτυπᾷ
 καὶ—δὲ θά σου τὸ κρύψω, ναι—καθέναν τὸν μαγεύει,
 νὰ βλέπει τύσον ἔρωτα σὲ κείνην ποὺ ἀγαπᾷ.
 Ὡστόσο—πῶς νὰ σοῦ τὸ πῶ;—μὲ κρυφοτρῶει, νά, κάτι
 γιὰ τὴ φίλια σου τὴ θερμὴ ποὺ μοῦ 'χει ξανοιχτεῖ·
 κ' ἡ ἀγάπη μου νὰ τὴ χαρεῖ, γλυκιὰ μου, πιὸ γεμάτη,
 δὲ θά 'θελε μὲ κείνη κὰν τὸ χρέος σου νὰ μπλεχτεῖ.
 Μόνο στὴ λάβρα ποὺ σὲ καίει, στὸν ἴδιο ἐμὲ μονάχα
 ἄς ἦταν τῆς ἀγάπης σου τὰ δῶρα νὰ χρωστώ,
 κι' ὄχι καθόλου ἀπ' τὸν δεσμό τοῦ γάμου χαριστό
 ὄ,τι μοῦ δίνεις νὰ 'χα.

ΑΛΚΜΗΝΗ

Ὡστόσο ἀπ' τὸν δεσμόν αὐτὸν ἡ λάβρα, ποὺ μὲ ἀνάβει,

ὄ,τι μοῦ δίνεις νὰ 'χα. } *ὄ,τι μοῦ δίνεις νὰ 'χα*
 la qualité que j'ai de votre époux

τὸ ἐλεύτερο ἔχει γιὰ νὰ βγεῖ στὸ φῶς,
κι' ἂν στὴν καρδιά σου ἀνάκουστος καημὸς βόσκει κρυφός,
δὲ φτάνει ὁ νοῦς μου νὰ τὸν καταλάβει.

ΔΙΑΣ

"Αχ! ὅ,τι νιώθω ἐγὼ γιὰ σέ, τέτια στοργή καὶ πάθος,
ἄντρας γιὰ τὴ γυναῖκα του δὲν ἔνωσε ποτές,
καὶ δὲ λογιάζεις, σὲ στιγμὲς γλυκὲς ὅπως αὐτές,
ποιὸ εἶν' ὄλο ἐδῶ τὸ βᾶθος.

Δὲ βάζει ὁ νοῦς σου, μιὰ καρδιά στὸν ἔρωτα δοσμένη,
πὼς χίλια μικροπράγματα μετρᾷ μὲ προσοχή·
πὼς κι' ἄλλο τὴν ἀνησυχεῖ:

μὲ ποιὸν τρόπο θὰ γίνεῖ εὐτυχισμένη.

Σὲ μένα ἐδῶ, γλυκιά κι' ὁμορφὴ Ἀλκμήνη,

βλέπεις τὸν ἄντρα, βλέπεις καὶ τὸν ἐραστή·

μὰ μόνο γιὰ τὸν ἐραστὴ μὲ νιάζει—πὼς νὰ γίνεῖ;—

στὸν ἄντρα, ἅμα εἶμαι δίπλα σου, γρικῶ τὸν χαλαστή. je sens -- que le

Τὸ στέφανό σου ὁ ἐραστὴς μιὰ καὶ τρελὰ ζηλεύει,
ποθεῖ, ἡ καρδιά σου μοναχὰ γι' αὐτὸν νὰ 'ναι ἀνοιχτή,
κ' ἡ δίψα του δὲ θ' ἀνεχτεῖ,

νὰ 'χει ὅ,τι ἀπὸ τὸν ἄντρα κλέβει.

Νὰ ῥηχταὶ θέλει (ἡ ἀγάπη σου) μόνο ἀπὸ ἀγνὴ πηγὴ, vos aubeurs

δὲ θέλει τίποτα ὁ δεσμὸς τοῦ ὑμέναιου νὰ τοῦ δώσει,

τίποτα κ' ἕνα χρέος στρυφνὸ, ποὺ τὴν καρδιά ὀδηγεῖ

καὶ ποὺ τοῦ πῶς θερμοῦ φιλιοῦ καθημερινὰ θὰ βγεῖ

τὴ γλύκα νὰ τὴ φαρμακώσει.

Κ' ἔτσι, ὡς τὸν κουφοκαίει καημὸς ποὺ δὲ θὰ σβῆνει,

θέλει, μὴ καὶ καθόλου κακοφανιστεῖ,

ὅ,τι τοῦ φέρνει πίκρα νὰ ξεχωριστεῖ:

ὁ ἄντρας μονάχα μὲ τὴν ἀρετὴ σου ἄς μείνει, εὐλόγος - αφετῆ

μὰ ἀπ' τὴν καρδιά σου, τὴ γεμάτη καλωσύνη,

ὅλη ἡ στοργὴ κ' ἡ ἀγάπη ἄς πᾶει στὸν ἐραστὴ.

ΑΛΚΜΗΝΗ

"Αχ! Ἀμφιτρώνα, μὰ, στ' ἀληθινά,

λόγια εἶν' αὐτὰ ποὺ λές; γιὰ στάσου:

καλείς ἂν σὲ ἄκουγε ἀπὸ πουθενά,
τρέμω μὴν ποῦν δὲν εἶσαι στὰ σωστά σου.

ΔΙΑΣ

Τι γνωστικά τὰ λόγια ἐτοῦτα πού 'ναι,
'Αλκμήνη, ὁ νοῦς σου δὲν μπορεῖ νὰ βάνει.
Μὰ κι' ἄλλο ἂν μείνω, θὰ 'χουν δίκιο ὅ,τι κι' ἂν ποῦνε·
μὲ βιάζει ἡ ὥρα νὰ γυρίσω στὸ λιμάνι.
Χαῖρε! τοῦ χρέους μου ἡ παράξενη ἀγριοσύνη
μὲ ξεκολνᾷ γιὰ λίγο ἀπὸ κοντά σου·
ὅμως τὸν ἄντρα σὰ θὰ ἴδεις, ὁμορφὴ 'Αλκμήνη,
παρακαλῶ, τὸν ἔραστή στοχάσου.

ΑΛΚΜΗΝΗ

Αὐτὸ οἱ θεοὶ πού ταίριαξαν, ἐγὼ πῶς νὰ χωρίσω;
μοῦ εἶναι ὁ ἔραστής πολὺ ἀκριβός, δὲν πάει κι' ὁ ἄντρας πῶς

Δ' ΣΚΗΝΗ. — ΚΛΕΑΝΘΗ, ΕΡΜΗΣ.

ΚΛΕΑΝΘῆ (μέσα της).

Θέ μου, τί χάδια καὶ κακὸ
ἐνὸς ἀνδρός πού τὸν λατρεύει!
Τοῦ μούργου μου πού νὰ κατέβει
κ' ἐμὲ νὰ δώσει μερδικό!

ΕΡΜΗΣ (μέσα του).

'Η Νύχτα, ἄς τῆς μηνύσω τώρα,
καιρὸς τὰ πέπλα νὰ διπλώσει·
καὶ τ' ἄστρα πιά γιὰ νὰ σαρώσει,
ὁ 'Ἡλιος ἀπ' τὸ κρεβάτι του νὰ σηκωθεῖ 'ναι ὥρα.

ΚΛΕΑΝΘΗ (σταματώντας τὸν 'Ερμῆ).

Μπά! ἔτσι ἐσὺ μᾶς 'παρατάς;

ΕΡΜΗΣ

'Εμ, τί; νὰ κάτσω, θές, δῶ χάμου,
νὰ μὴν κοιτάξω τῆ δουλειά μου;
μακριὰ ἀπ' τὸν 'Αμφιτρώνα θές νὰ μὲ κρατᾷς;

ΚΛΕΑΝΘΗ

Μὰ ἔτσι-δά, μούργο, νὰ τὸ σκάζεις,
μὲ τρόπο τόσο πιά χοντρό!

ΕΡΜΗΣ

Χαρὰ στὸ πράμα νὰ χολιάζεις!
μαζί νὰ μείνουμε ἔχουμε ὅλον τὸν καιρό.

ΚΛΕΑΝΘΗ

Καλέ, γιὰ κοίτα χωριατιά! μπά, θὰ μ' ἀφίσεις,
δίχως ἓνα γλυκόλογο, νὰ μὲ καλοκαρδίσεις;

ΕΡΜΗΣ

Ποῦ, διάολε, θὲς ὁ νοῦς μου νὰ βαλθεῖ
παπαρδέλες ἐδῶ νὰ σοῦ ἀραδιάσει!
Δεκάξι χρόνια παντρεμένοι, ἔχουμε ἀδειάσει
κ' εἶναι καιρὸς ποῦ, ὅ,τι εἴχαμε νὰ ποῦμε, ἔχει εἰπωθεῖ.

ΚΛΕΑΝΘΗ

Τὸν Ἀμφιτρύωνα, μούργο, δὲν κοιτᾶς;
Γιὰ δὲς τί ἀγάπη φλογερὴ ποῦ δείχνει τῆς Ἀλκμήνης,
καὶ ντράπου, τῆ γυναίκα σου ποῦ τὴν παραπετᾶς
κ' ἔρωτα διόλου δὲν τῆς δίνεις.

ΕΡΜΗΣ

Ἔ! τί τὰ θὲς, Κλεάνθη, αὐτοὶ 'ν' ἀκόμα ἐρωτευμένοι.
Στὰ νιάτα εἶναι τὸ καθετὶ καλό·
τώρα ὅ,τι, στὴν ἀρχή, γι' αὐτοὺς τόσ' ὄμορφα πηγαίνει,
γιὰ μᾶς, ἀντρόγυνο παλιό, θὰ 'ταν πολὺ σαχλό.
Γοῦστο ποῦ θὰ 'χε, αἰσθήματα τώρα νὰ σοῦ πουλῶ,
καὶ νὰ 'μαστε καὶ σφιχταγκαλιασμένοι!

ΚΛΕΑΝΘΗ

Τί; δὲν μπορῶ, λές, ἄπιστε, νὰ ἐλπίσω,
κ' ἐμένα μιὰ ψυχὴ νὰ μὲ γλυκοκοιτάξει;

ΕΡΜΗΣ

Τέτιο πράμα νὰ πῶ; μπά θεὸς φυλάξοι!
μὰ ἐγώ, ἓνας γεροζούρης, ἐρωτοδουλειές ν' ἀρχίσω,
ὅποιος μὲ δεῖ ἀπ' τὰ γέλια θὰ πλαντάξει.

ΚΛΕΑΝΘΗ

Σοῦ ἀξίζε τέτια τύχη ἐσένα, μασκαρά,
ἔτσι τίμια γυναίκα νά 'χεις γιά κυρά;

ΕΡΜΗΣ

Ἄχ, θε μου! ἐσὸ παράεισαι τιμημένη:
τόση τιμὴ εἶναι μόνο γιά μπελά.
Νά μοῦ 'παιρνες πιδό λίγο τὰ μυαλά,
κι' ἄς μὴν ἤσουν καὶ τόσο προκομμένη.

ΚΛΕΑΝΘΗ

Μπά; ἔχεις νά πείς, πού ζῶ ἔτσι φρόνιμα στοῦ σπίτι;

ΕΡΜΗΣ

Γιά μένα ἢ γλύκα εἶν' ὅλη ἡ χάρη στή γυναίκα·
μά ἡ ἀρετὴ σου κάνει φασαρία γιά δέκα
καὶ μοῦ 'χει παραμπεῖ στή μύτη.

ΚΛΕΑΝΘΗ

Σοῦ 'πρεπε μιὰ ἀπὸ κείνες τὲς γαλίφες νά 'χες,
τεχνίτρες ὄλο νάζι καὶ κακό,
πού 'ναι στὰ καλοπιάσματα μαστόρισσες μονάχες
κ' ἔτσι, τὸν χάρτει ὁ ἄντρας τοὺς τὸν ἀγαπητικό.

ΕΡΜΗΣ

Ἐ! θέλεις νά σοῦ πῶ κι' αὐτό;
τ' ὄνομα ἂν τοῦ 'βγει, στὸν κουτὸ μονάχα φέρνει λύπη:
κ' ἐγὼ γιά νόμο μου κρατῶ:
«Μακριὰ οἱ σκοτούρες, κ' ἡ τιμὴ ἄς μοῦ λείπει».

ΚΛΕΑΝΘΗ

Μπά; δίχως βαρυγκόμια 'θὰ ὑποφέρεις,
νά 'χω ἀγαπητικό καὶ νά τὸ ξέρεις;

ΕΡΜΗΣ

Πῶς, φτάνει νά μὴ μοῦ ξεκούφαινες τὸ αὐτί,
τῆ γκρίνια ν' ἀφινες καὶ ν' ἀλλάζες πορεία.
Κάλλιο μιὰ βολικὴ ἀμαρτία,
παρὰ μιὰ βάρετὴ ἀρετὴ.

Γειά σου, Κλεάνθη μου, χρυσό μου,
μέ τόν άφέντη πάω κοντά.

(Ψεύγει).

ΚΛΕΑΝΘΗ

Νά σοῦ τόν συγυρίσει αὐτόν τόν παστρικό μου,
γιατί ἡ καρδιά μου δέν κοιτά;
Ἄχ! πάω νά σκάσω ἀπ' τὸ κακό μου,
ποῦ τίμια εἶμ' ἀπὸ φυσικό μου!

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΡΑΞΗ

Α΄ ΣΚΗΝΗ. — ΑΜΦΙΤΡΥΩΝΑΣ, ΣΩΣΙΑΣ

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝΑΣ

Κόπιασε, ἀχρεῖτε. Τὸ ξέρεis, ἀρχιφανφαρόνο,
ποῦ ὅσα 'πες φτάνουν τὰ πλευρὰ νὰ σοῦ τσακίσω;
κι' ὅπως θέλει ὁ θυμὸς μου νὰ σὲ συγυρίσω,
ἓνα ραβδί μου λείπει μόνο;

ΣΩΣΙΑΣ

Ἄφου ἀρχινᾷς σὲ τέτιον τόνο,
ἀφέντη, νά, ἐγὼ θὰ τὸ κλείσω·
σὲ ὅλα ἔχεις δίκιο ἐσύ, δηλώνω.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝΑΣ

Ἄ μπά; γι' ἀλήθειες πᾶς νὰ μοῦ περάσεις, χάχα,
τὰ φουσκωμένα παραμύθια σου ποῦ ἀκῶ;

ΣΩΣΙΑΣ

Κάθε ἄλλο, ἐγὼ 'μαι δοῦλος κ' εἶσαι ἀφεντικό·
ὅτι ἐλόγου σου ὀρίσεις θὰ γενεῖ μονάχα.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝΑΣ

Καλά, θὰ βασταχτῶ λοιπόν, νὰ μὴ στὶς βρέξω
καὶ νὰ μοῦ δώσεις θὰ 'σ' ἀκούσω ἀναφορά.
Τὸ ἀνακάτωμα ἐτοῦτο πρέπει νὰ ξεμπλέξω,
πρὶν νὰ ἴδω μέσα τὴν κυρά.

Μάζω τὸν νοῦ σου, μὴν ἀφίσεις τίποτα ἔξω
καὶ σ' ὅτι σὲ ρωτῶ, ἀποκρίνου στὴ σειρά.

ΣΩΣΙΑΣ

Μὰ κουτουράδες μπάς και κάνω,
 πές, νά χαρεῖς, μιὰ και καλή,
 ποιὰν ὀρίζεις, ἀφέντη, ἐδῶ ρότα νά βάνω :
 ὅ,τι ἔχω στὴν καρδιὰ τὸ στόμα νά λαλεῖ,
 ἢ ὅπως τὸ συνηθοῦν μπρὸς σὲ μεγαλουσιάνο ;
 νά 'ναι ἡ ἀλήθεια ἀπ' ὄλα πάνω
 ἢ ὅπως ἡ εὐγένεια τὸ καλεῖ ;

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝΑΣ

Ὅχι : ἀπὸ σένα θέλω ἐγώ,
 μόνο ξεκάθαρα νά πεῖς ὅ,τ' εἶδες πρῶτα - πρῶτα.

ΣΩΣΙΑΣ

Καλά, μοῦ φτάνει δὲν ἀργῶ :
 κάμε λοιπὸν ἀρχὴ και ρότα.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝΑΣ

Ἄμα τὴ διαταγὴ μου σοῦ 'δωσα πολληώρα... ;

ΣΩΣΙΑΣ

Κίνησα μαύρη σκέπη κλεῖ τὸν οὐρανό·
 βλαστημῶ ἐσένα ἀπ' τὸ κακό μου και τὴν ὥρα,
 χίλιες φορές τὴ διαταγὴ κακοχρονῶ.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝΑΣ

Τί, μασκαρά ;

ΣΩΣΙΑΣ

Πές μου ἓναν λόγο, ἀφέντη, τώρα,
 κι' ἂν θές, τὰ ψέματα ἀρχινῶ.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝΑΣ

Ὅρῖστε πῶς μᾶς δείχνει ὁ δοῦλος προθυμιά !
 Ἄς εἶναι. Πές, λοιπόν, τί σοῦ 'τυχε στὸν δρόμο ;

ΣΩΣΙΑΣ

Σκιά σὰν ἔβλεπα καμιά,
 πάγωνε τὸ αἷμα μου ἀπ' τὸν τρόμο.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝΑΣ

Δειλέ!

ΣΩΣΙΑΣ

Κ' ἡ φύση ἔχει καπρίτσια, σὰ μᾶς πλάθει·
 τοῦ καθενὸς μοιράζει ξέχωρα τὴ χάρη του·
 ἄλλος θὰ τὸ ἀκριβοποιήσῃ τὸ τομάρι του·
 νὰ τὸ γλιτώνω ἐγὼ ἔχω μάθει.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝΑΣ

Σὰν ἔφτασες ἐδῶ...;

ΣΩΣΙΑΣ

Στὴν πόρτα μας μπροστὰ
 εἶπα, ἐδῶ μόνος μου κομμάτι ἀς μελετήσω,
 μὲ τὶ σειρὰ καὶ ταιριαστὰ
 τὴν ξακουστὴ ἱστορία τῆς μάχης θ' ἀρχινήσω.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝΑΣ

Κ' ὕστερα;

ΣΩΣΙΑΣ

Μὲ σκοτίζει, σὲ μπελὰ μὲ βάνει.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝΑΣ

Ποιός;

ΣΩΣΙΑΣ

Ὁ Σωσίας, κάποιος ἐγὼ, ποὺ ζήλια τοῦ κολλᾶ,
 κι' αὐτὸν νὰ στέλνεις στὴν Ἀλκμήνη ἀπ' τὸ λιμάνι,
 κι' ὅλα τὰ μυστικά μας ξέρει αὐτὸς καλά,
 σὰν τὸν ἐγὼ ποὺ σοῦ μιλᾶ.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝΑΣ

Παραμύθια!

ΣΩΣΙΑΣ

Καθόλου, ἀφέντη, ἡ σκέτη ἀλήθεια.
 Κεῖνος ὁ ἐγὼ, μὴν πεῖς ἐγὼ, βρέθηκε δῶ·
 κ' ἤμουν μέσα, δὲν εἶναι παραμύθια,
 πρὶν κὰν τὸ σπῖτι καλοῖδῶ.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝΑΣ

Γιὰ πές μου, τί σοῦ ἔχει καπνίσει
 κι' ἀλαμπουρνέζικα μιλάς ;
 Ὅνειρο τάχα ; ἢ μὴ μεθύσι ;
 σοῦ ἔστριψε καὶ παραμιλάς ;
 ἢ μὴ στ' ἀγέλαστα γελάς ;

ΣΩΣΙΑΣ

Δὲ βάζω γιώτα παραπάνω
 κι' οὔτε σοῦ ἔπα ἄλλα τῶν ἄλλῶ.
 Σὰν ἄντρας, στὴν τιμὴ μου ὄρκο σοῦ βάνω,
 καὶ δῶσε πίστη ἐδῶ, περικαλῶ.
 Σοῦ λέω, κεῖ τὸν Σωσία ποῦ τονὲ λόγιαζα ἕναν,
 διπλὸς βρέθηκα ἐδῶ πολλήωρα·
 κι' ἀπ' τοὺς δυὸ ἐγώ, ποῦ μεταξὺ τους παραβγαίναν,
 μέσα εἶναι ὁ ἕνας καὶ μπροστά σου ὁ ἄλλος τώρα·
 κ' ἐνῶ τοῦτος ὁ ἐγὼ ἀποδῶ στὰ πόδια του ἔχει ρέφει,
 βρῆκε τὸν ἄλλο ἐγὼ γερὸν, κεφάλτον, μιὰ χαρά,
 μὲ μιὰ μόνο ἔγνια, μὲ μιὰ σκέψη :
 νὰ δέρνει καὶ νὰ σπάει πλευρά.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝΑΣ

Τί νὰ πῶ ; θά'χω ὑπομονὴ μεγάλη,
 νεῦρα γερά, διόλου χολή,
 ἕναν δούλο ν' ἀκούω ψευτιές νὰ μοῦ πουλεῖ.

ΣΩΣΙΑΣ

Ἄν τὰ μπουρίνια σου ἔχεις πάλι,
 συζήτηση δὲν ὠφελεῖ :
 ξέρεις, τὴν κόβω, δὲν ἔχει ἄλλη.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝΑΣ

Καλά ! δίχως θυμούς θ' ἀκούω, σοῦ τό ἔχω τάξει.
 Μὰ πές μου τώρα, μὲ τὸ χέρι στὴν καρδιά,
 βρίσκεται στὸ ἀπιαστο μυστήριο, πῶχεις φτιάξει,
 κὰν λίγη ἀλήθειας μυρουδιά ;

ΣΩΣΙΑΣ

"Οχι, δίκιο ἔχεις, κι' ὅποιος τὸ ἀγρικῆσει,
 ἀπίστευτο θὰ τοῦ φανεῖ,
 λαλιά θὰ χάσει καὶ φωνή·
 ἀλλόκοτη, σαχλὴ ἱστορία καὶ παρὰ φύση,
 δὲ στέκει, λίγη ἂν ἔχεις κρίση·
 ἄμ. ἔλα πού 'ναι ἀληθινή!

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝΑΣ

Ποιὸς θὰ τὰ χάψει, ἂν τὸ μυαλό του ἔχει σωστό;

ΣΩΣΙΑΣ

Σάστισα νὰ βρεθῶ διπλός, ὁ νοῦς μου ἐμπλέχτη,
 κι' ἔτσι εἶδα κι' ἔπαθα κι' ἐγὼ ὡς που νὰ πειστῶ :
 ἔπαιρνα κείνον τὸν ἐγὼ μου γιὰ θεομπαίχτη,
 μὰ μ' ἔφερε, ἀπὸ δῶ ἀπὸ κεῖ, νὰ γνωριστῶ :
 εἶδα πού ἦταν ἐγὼ κι' ὁ ἐγὼ ἀποδῶ τὸ δέχτη.
 Ἄπ' τὴν κορφὴ ὡς τὰ νύχια στὸν δικό μου τὸν ντορό,
 ὠραῖος, εὐγενικός, τι τρόπους καὶ τι ἀγέρα !
 καὶ δυὸ σταλαγματιῆς νερό
 τόσο δὲ μοιάζουσαν πέρα ὡς πέρα.
 Μόνο ἄς μὴν ἦταν τῆς χερούκλας του ἡ φοβέρα,
 δὲ θὰ 'θελα ἄλλο νὰ χαρῶ !

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝΑΣ

Πῶς νὰ μὴ χάσω κι' ὅση ὑπομονὴ καὶ νὰ 'χα !
 Μὰ καλὰ, καὶ δὲν μπῆκες σπῆτι στὰ στερνά ;

ΣΩΣΙΑΣ

Νὰ μπῶ, λέει : καὶ πῶς τάχα ;
 τ' ἀγύριστο κεφάλι μου ἔτσι-δὲ γυρνᾷ ;
 στὸ σπῆτι ὄλα γιὰ μένα ἐγὼ κλειστὰ δὲν τὰ 'χα ;

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝΑΣ

Πῶς δά ;

ΣΩΣΙΑΣ

Μ' ἔνα στειλιάρι, νά !
 Πῶς μ' ἔτσουξε, τὸ ξέρει ἡ ράχη μου μονάχα.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝΑΣ

Στις έβρεξαν;

ΣΩΣΙΑΣ

Ναί.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝΑΣ

Ποιός;

ΣΩΣΙΑΣ

'Ο έγώ.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝΑΣ

Μόνος σου έσύ;

ΣΩΣΙΑΣ

Ναί, έγώ : μόνο όχι έγώ έδωπέρα,
παρά ό κειμέσα έγώ· μου άργασε τó πετσι.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝΑΣ

Τί σαλιαρίζεις, τήν κακή ψυχρή σου μέρα!

ΣΩΣΙΑΣ

Δέν είναι διόλου χωρατά.

Μπρός στον έγώ, πού πριν είχα άνταμώσει,
δέν πιάνει χαρτωσιά ό έγώ πού σέ κοιτά :
βαρύ έχει κείνος χέρι κι' άφοβιά όμως πόση!
τρανά σημάδια μου 'χει δώσει,
μ' αλάλιασε κείνος ό έγώ του κερατά.
Τόν μασκαρά! όποιον πιάσει, πού νά του γλιτώσει.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝΑΣ

Τέλειωνε. Τή γυναίκα μου είδες;

ΣΩΣΙΑΣ

"Όχι.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝΑΣ

Και γιατί;

ΣΩΣΙΑΣ

Για κάποια αίτια πολύ μεγάλη.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝΑΣ

Γιὰ λέγε, ἀχρεῖε, ποίος σ' ἔκαμε τοῦ χρέους σου ἀρνητῆ;

ΣΩΣΙΑΣ

Χίλιες φορές θὰ ξαναλέμε τὰ ἴδια πάλι;
 Ἐγώ, σοῦ 'πα. Ὁ ἐγώ, ποῦ ἔχει γροθιά πιὸ δυνατὴ
 καὶ μὲ τῆ βιά·μ' ἔχει ἀπ' τὸ σπίτι σου ἔξω βγάλει,
 κείνος ὁ ἐγώ ποῦ μοῦ τῆ σκάζει,
 ποῦ ἄλλον ἐγώ δὲν τὸν χωνεύει,
 ὁ ἐγώ ποῦ ἐμένα μὲ ζηλεύει,
 ὁ ἀντρεῖτος ἐγώ, ποῦ σὰ σκυλιάζει,
 στὸν ἀναντρον ἐγώ ξεσπάζει,
 τέλος ὁ ἐγώ ποῦ σπίτι ἀνέβη,
 ὁ ἐγώ ποῦ ἐμένα ἐξουσιάζει,
 ὁ ἐγώ στὸ ξύλο ποῦ μὲ σπάζει.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝΑΣ

Θά 'χει τραβήξει τὸ πρωὶ κάμποσο παραπάνω
 καὶ τοῦ 'φυγε τὸ λίγο του μυαλό.

ΣΩΣΙΑΣ

"Ἄν ἄλλο ἀπὸ νερὸ ἔχω πιεῖ, νὰ μὴν ξημερωθῶ:
 κοίτα νὰ δεῖς ὄρκο ποῦ βάνω.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝΑΣ

"Ἐ! τότε σίγουρα λοιπὸν στὸν ὕπνο τὸ 'χεις ρίξει;
 Καὶ μέσα στὸ ἀποκάρωμα, τοῦτα τὰ παραμύθια
 κάποιον ὄνειρο κακὸ θὰ στὰ 'χει δείξει
 κ' ἐσὺ μοῦ τὰ περνᾷς τώρα γι' ἀλήθεια.

ΣΩΣΙΑΣ

Κάθε ἄλλο. Μάτι ἐγώ δὲν ἔχω κλείσει,
 κί' οὔτ' εἶχα δὰ κέφι γι' αὐτό.
 Εὐπνιος ὡς τώρα ἔχω λαλήσει,
 ξύπνιος καὶ τὸ πρωὶ 'μουν —θὲς νὰ στ' ὀρκιστῶ;—
 καὶ τὸν ἄλλον Σωσία τὸν βρήκα ξυπνητό,
 σὰν τοῦ 'ρθε νὰ μὲ κοπανίσει.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝΑΣ

Τὰ λόγια πάψε κ' ἔλα πᾶμε·
 πολὺ μοῦ πῆρες τὰ μυαλά.
 Μεγάλη μου ἡ ὑπομονή, καὶ τρελὸς θά 'μαι
 ν' ἀκῶ ἕναν δοῦλο ἔτσι ἄρες-μάρες νὰ μιλά.

ΣΩΣΙΑΣ

“Ὅλα τὰ λόγια εἰν' ἄρες-μάρες,
 μικροῦ τὸ στόμα σὰ λαλεῖ·
 θά 'χουν ὡστόσο ὅλες τὶς χάρεις,
 τρανοῦ ἂν τὰ βγάλει κεφαλή.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝΑΣ

Μὴν ἀργοῦμε ἄλλο, μέσα πᾶμε.
 Μὰ νὰ ἡ Ἄλκμηνη ποὺ προβαίνει λυγερή.
 Δίχως ἄλλο ἀπὸ τώρα δὲ μὲ καρτερεῖ·
 θὰ ξαφνιαστεῖ ἐδῶ κιόλα νὰ 'μαι.

Β' ΣΚΗΝΗ. — ΑΛΚΜΗΝΗ, ΚΛΕΑΝΘΗ, ΑΜΦΙΤΡΥΩΝΑΣ, ΣΩΣΙΑΣ

ΑΛΚΜΗΝΗ (χωρὶς νὰ ἰδεῖ τὸν Ἀμφιτρυῶνα).

“Ἄς πᾶμε γιὰ τὸν ἄντρα μου, Κλεάνθη, στοὺς θεοὺς
 τὸ χρέος μας νὰ ξοφλήσουμε,
 καὶ γιὰ τὴ νίκη τὴ λαμπρή, ποὺ ἐκείνης τοὺς καρποὺς
 ἡ Θήβα μὲ τὸ χέρι του δρέπει, νὰ εὐχαριστήσουμε.

(Ἀντικρύζοντας τὸν Ἀμφιτρυῶνα).

Θεοί!

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝΑΣ

Δῶσε, οὐρανέ, τὸν Ἀμφιτρυῶνα νικητὴ
 μ' ἀναγάλια ἡ Ἄλκμηνη ν' ἀνταμώσει,
 καὶ τούτη ἡ μέρα ἡ ζηλευτὴ
 στὰ μάτια μου μ' ἀνάλλαχτη καρδιὰ ἄς σὲ ξαναδώσει·
 κ' ἐκεῖ ἡ ψυχὴ μου ἄς βρεῖ λαχτάρα τόση,
 ὅση σοῦ φέρνει τῶρ' αὐτή!

ΑΛΚΜΗΝΗ

Μπά, πίσω κιόλα ;

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝΑΣ

'Αλήθεια, τέτια μέρα,
δὲ βλέπω ἀγάπη νὰ μοῦ δείχνεις καὶ πολὺ.
Τί πάει νὰ πεῖ τὸ «κιόλα πίσω» αὐτὸ ἐδῶ πέρα ;
τέτιες ὥρες ποτέ της ἔτσι δὲ μιλεῖ
καρδιά ἀπ' τὸν ἔρωτα τρελή.

Τὸ 'χα κρυφὸ καμάρι μου, ὅσο νὰ 'ναι,
πὼς θὰ 'βρισκες μακρὸν τὸν χωρισμό.

Μὲ θέρμη ἂν λαχταρᾷ κανεὶς τὸν γυρισμό,
ἀτέλειωτες εἰν' οἱ ὥρες, δὲν περνᾶνε·
ἅμα ἢ ἀγάπη μας μακριὰ 'ναι,
καὶ λίγο αὐτὸ ἂν βαστᾷ, δὲν ἔχει τελειωμό.

ΑΛΚΜΗΝΗ

Δὲν νιώθω τί . . .

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝΑΣ

Μά, 'Αλκμήνη, σὲ καημοὺς ἢ μπόρες,
ἢ ἀνυπομονησιά μας τὸν καιρὸ μετρᾷ·
ἔσὺ ὅμως διατιμᾷς τοῦ χωρισμοῦ τὶς ὥρες,
σὰν ἕνας πού δὲ λαχταρᾷ.
"Ἄμα ἀγαποῦμε ἀληθινά,
ὁ μισεμὸς μᾶς θανατῶνει
κι' ὁ πού 'ναι ἀπαντοχὴ μας μόνη
πάντα θαρροῦμε ἀργὰ γυρνᾷ.
Τὸ δέξιμό σου, ὁμολογῶ,
τοῦ ἔρωτά μου πολὺ τοῦ κακοφάνη
κι' ἀπ' τὴν καρδιά σου καρτεροῦσα ἐγὼ
ἄλλες χαρὲς νὰ κάνει.

ΑΛΚΜΗΝΗ

Τοῦτος σου ὁ λόγος νὰ 'χει στήριγμα κανένα,
ὁ νοῦς μου δὲν μπορεῖ νὰ τὸ χωρέσει,
κι' ἂν ἔχεις δὰ παράπονο ἀπὸ μένα,

ὕστερ' ἀπ' ὄλα πῶχω καμωμένα,
 δὲν ξέρω πιά κ' ἐγὼ τί θὰ σ' ἀρέσει.
 Θαρρῶ σὰ γύρισες μὲ τὸ καλὸ χτὲς βράδου,
 φάνηκε πὼς λατρεία ξεχειλίζε ἡ χαρὰ μου
 καὶ πὼς ἀντίμεβα τὸ ἐρωτικὸ σου χᾶδι
 μὲ ὅ,τι ζητοῦσ' ἡ ἀπαντοχὴ σου ἀπ' τὴν καρδιά μου.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝΑΣ

Πῶς εἶπες ;

ΑΛΚΜΗΝΗ

Μὲ τὰ μάτια σου δὲν εἶδες φανερά
 τὴν ἄδολη ἀναγάλια μου ξάφνου νὰ ξεπηδήξει ;
 καὶ πῶς, στὸν γυρισμὸ τοῦ ἀντρός, ποῦ ἀγνὰ τὸν λαχταρᾷ,
 μπορεῖ καλύτερα ἡ καρδιά τὸ πάθος της νὰ δεῖξει ;

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝΑΣ

Καλὲ τί λές ;

ΑΛΚΜΗΝΗ

Πῶς πέταξε ἡ καρδιά σου,
 ποῦ ἔτσι νὰ σὲ καλοδεχτῶ εἶχα τρέξει.
 καὶ πῶς, μιὰ κ' ἔφυγες πρὶν φέξει,
 τώρα, στὸ ξαφνικὸ τὸ ξαναγύρισμά σου,
 δὲ βλέπω τί τὸ σάστιμά μου σοῦ 'χει φταιξει.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝΑΣ

Μὴ καὶ τὴ νύχτα, Ἀλκμήνη, σοῦ ἔκλωθε στὴ σκέψη
κάποιο ὄνειρο τὸν βιαστικὸ τὸν γυρισμὸ μου,
 καὶ σοῦ εἶχε τὴν ἀλήθεια τούτη προμαντέψει ;
 κ' ἐνῶ στὸν ὕπνο μοναχὰ μ' ἔχεις χαϊδέψει,
 τὸν ἔρωτα, θαρρεῖς, τὸν φλογερὸ μου
 πὼς ἡ καρδιά σου ἔχει μερέψει ;

ΑΛΚΜΗΝΗ

Μὴ κι' Ἀμφιτρώνα, σοῦ σκοτίστη ἐσένα ἡ σκέψη
ἢ καμιὰ βίδα σοῦ 'χει στρίψει, ἀλῆμονό μου,
 καὶ τὴν ἀλήθεια τοῦ ἐρχομοῦ σου ἔχεις μπερδέψει ;
 καὶ τώρα, γιὰ ὅσα χᾶδια ἐγὼ σ' ἔχω φιλέψει,

est-ce qu'une v
 se malignité

ανὶ γὰ

τὸν ἔρωτα τὸν ἀκριμάτιστό μου
θέλει ἡ καρδιά σου νὰ πομπέψει ;

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝΑΣ

υφαι

Τῆ βίδα (βίδα) τούτη, γιὰ πεσκέσι,
ἀγαρμπη κάπως τῆ θαρρῶ.

ΑΛΚΜΗΝΗ

Ἔχει πολὺ μεγάλη σκέση
μὲ τὸ δικό σου τ' ὄνειρο.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝΑΣ

Τ' ὄνειρο ἂν βγάλω, δίχως ἄλλο
δὲν ὑποφέρονται ὅσα λές.

ΑΛΚΜΗΝΗ

Τῆ βίδα πού θὰ σοῦ 'χει στρίψει ἂν βγάλω,
δὲ στέκονται οἱ κουβέντες σου οἱ τρελές.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝΑΣ

Τῆ βίδα, Ἀλκμήνη, δὲν τὴν παρατοῦμε ;

ΑΛΚΜΗΝΗ

Τ' ὄνειρο, δὲν τὸ παρατάς κ' ἐσύ ;

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝΑΣ

Σ' αὐτὴ ἔδωπέρα τῆ συζήτηση
δὲν κάνει τὸ σκοινὶ νὰ τὸ παρατραβοῦμε.

ΑΛΚΜΗΝΗ

Σωστά· κί' ἀσφαλο μῆνυμα εἶν', ἄς ποῦμε,
πού κάτι ἐντός μου σάμπως νιώθω καὶ μὲ σεῖ.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝΑΣ

Μὴν κοιτᾶς ἔτσι τάχα νὰ μὲ καλοπιᾶσεις,
γιὰ νὰ σβηστεῖ τὸ κακοφάνισμα ἀπ' τὸ δέξιμο ;

ΑΛΚΜΗΝΗ

Μὴν τάχα μ' ἔνα τέτιο παίξιμο
θέλεις ἐσύ νὰ διασκεδάσεις ;

παιρ, παιρ

παιρ παίρνει

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝΑΣ

"Αχ! νὰ χαρεῖς, Ἀλκμήνη, ἢ γκρίνι' αὐτὴ ἄς τελειώσει :
φτάνουν ἴσαμε δῶ τ' ἄστεια.

ΑΛΚΜΗΝΗ

"Αχ! Ἀμφιτρώνα, τὸ 'χεις πιά παραξηλώσει :
ἄς πάφει τούτη ἢ κοροῖδια.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝΑΣ

Μπά, καὶ κοτᾶς νὰ μοῦ τὸ λές ἔτσι μπροστά μου
πὼς καὶ πιὸ πρὶν δῶ πέρα ἀξιώθης νὰ μὲ δεῖς ;

ΑΛΚΜΗΝΗ

Μπά, καὶ ν' ἀρνήσῃς ἔχεις τὸ θράσος ἐδῶ χάμου
πὼς ἤρθες στὰ λημέρια τοῦτα ἀποβραδὶς ;

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝΑΣ

Ἐγὼ! ἤρθα χτές ;

ΑΛΚΜΗΝΗ

Πὼς ἔχι ; καὶ πριχοῦ νὰ φέξει,
ξανάφυγες μὲ τὸ καλό.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝΑΣ

Οὐφ! τί λογοτριβὴ καὶ τούτη ὀπύχω μπλέξει!
δὲν εἶναι νὰ σοῦ φύγει τὸ μυαλό ;
Σωσία!

ΣΩΣΙΑΣ

Τρελόχορτο δὸς τῆς κουκκιά πεντέξι :¹
σοῦ λέει, ἀφέντη μου, ἄλλα τῶν ἀλλῶ.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝΑΣ

Ἀλκμήνη, στ' ὄνομα τῶν θεῶν, γιὰ στάσου!
συνέπειες θὰ 'χει ὁ λόγος σου πολλές·
ἔλα ξανά στὰ σύγκαλά σου
καὶ συλλογίσου αὐτὰ ποῦ λές.

¹ Elle a besoin de six grains d'ellébore, λέει τὸ κείμενο. Μονάχα ὅμως στὰ λεξικά
μπορεῖς πιά νὰ βρεῖς πὼς τὸν ἑλλέβορο, ποῦ σήμερα ὁ λαὸς τὸν ξέρει κώρρη καὶ σάκρη,
τὸν εἶχαν οἱ ἀρχαῖοι γιὰ βοτάνι τῆς τρέλας.

ΑΛΚΜΗΝΗ

Πολύ καλὰ τὰ συλλογιέμαι,
 κι' ὅλοι στὸ σπίτι σέ εἶχαν δεῖ κ' ὑποδεχτεῖ.
 Τὶ σ' ἔπιασε κ' ἔτσι μιλάς, τὸ ἀναρωτιέμαι·
 μὰ κι' ἂν χρειαζόταν τώρα αὐτὸ ν' ἀποδειχτεῖ,
 κι' ἄς ποῦμε πὼς τὸ ξέχασαν κι' οὔτε κανεὶς τὸ ξέρει,
 θὰ μοῦ 'χε φέρει, ἔξω ἀπὸ σέ, τὴν εἶδηση κανεὶς
 τῆς νίκης σου τῆς τωρινῆς ;
 καὶ τὰ πέντε διαμάντια ποιὸς θὰ μοῦ 'χε φέρει
 τοῦ Πτερελάου, ποὺ πῆγε ἀπ' τὸ δικό σου χέρι
 στὸ βασιλεῖο τῆς Νύχτας τῆς παντοτινῆς ;
 Θέλεις κι' ἄλλο ἀπ' αὐτὸ τρανότερο σημάδι ;

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝΑΣ

Τί ; σοῦ 'χω κιόλα χαρισμένα
 τὰ δεμένα διαμάντια, ποὺ ἔλαβα μοιράδι
 καὶ ποὺ τὰ φύλαγα γιὰ σένα ;

ΑΛΚΜΗΝΗ

Καὶ τὸ ρωτᾷς ; Δὲ θὰ δυσκολευτῶ
 καθόλου νὰ σέ πείσω.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝΑΣ

Πῶς ;

ΑΛΚΜΗΝΗ (δείχνοντας τὰ διαμάντια σὴ ζώη της).

Νά τα.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝΑΣ

Σωσία !

ΣΩΣΙΑΣ (βγάζοντας ἀπὸ τὸν σάκκο του τὴν κασιτίνα).

Κολοκύθια ! ἔδω μέσα τὰ κρατῶ·
 ἀφεντικό, δὲν πιάνει ἢ κοροῖδια.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝΑΣ

'Απειραχτη εἶναι ἡ βούλα.

ΑΛΚΜΗΝΗ (παρουσιάζοντας τὰ δεμένα διαμάντια).

Φάντασμα μὴν εἶναι ;

Πιάσε. Θέλεις τρανότερη ἄλλη μαρτυριά ;

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝΑΣ

"Αχ, οὐρανέ! δίκαιε οὐρανέ!

ΑΛΚΜΗΝΗ

Μὰ ἔλα, Ἀμφιτρώνα, κρῖνε,
 ἂν πράγματα εἶν' αὐτὰ ποῦ κάνεις σοβαρά·
 κάλλια μὲ μόνο τῇ ντροπῇ σου μεῖνε.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝΑΣ

Σπάσε τῇ βούλα.

ΣΩΣΙΑΣ ἀφοῦ ἀνοίξει τὴν κασετίνα).

Νὰ μὴ σώσω, εἶν' ἄδειο τὸ κουτί.
 Κάποιος μὲ μάγια νὰ τὰ βγάλει ἔχει μπορέσει
 ἢ μόνα τους κάμαν φτερὰ κ' ἤρθαν σ' αὐτή,
 σὰ μᾶθαν ποῦ ἤθελες ἐσύ νὰ τὰ φορέσει.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝΑΣ

ὦ θεοί, ποῦ ὀρίζει ἡ δύναμή σας καθετί,
 τί ξαφνικό εἶν' αὐτό; καὶ τί θὰ βγεῖ στὴ μέση,
 ἢ ἀγάπη μου νὰ μὴ σκιαχτεῖ;

avantime ani na
 zifwria/was ha
 über mich verb

ΣΩΣΙΑΣ

Ἀλήθεια ἂν λέει, τὴν ἴδια μοῖρα ἔχεις μὲ μένα,
 κ' ὅπως ἐγώ, διπλός, ἀφέντη, εἶσαι κ' ἐσύ.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝΑΣ

Πάψε.

ΑΛΚΜΗΝΗ

Γιατί τὰ ἔχεις χαμένα;
 κ' ἡ ταραχὴ σου γιὰ ποιόν λόγο ἢ περισσῇ;

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝΑΣ

Οὐ! τί παράξενη σκοτούρα!
 δὲν εἶναι διόλου ὅ,τι ἐδῶ βλέπω φυσικό· *je vois les incidents qui se*
 καὶ πῶς τρέμει ἡ τιμὴ μου κάνα ξαφνικό, *la nature*
 ὅπου ἀνωθός ὁ νοῦς θὰ τὰ βρει σκοῦρα.

ΑΛΚΜΗΝΗ

Ἀφοῦ τὸ πράμα ἔχεις ἐδῶ χεροπιαστό,
 λές ν' ἀρνηθεῖς τῇ βιαστικῇ ἐπιστροφῇ σου;

ΑΜΦΙΤΡΙΩΝΑΣ

"Οχι. Μὰ μπῆς στὸν κόπο, ἂν εἶναι βολετό,
καὶ τί ἔγινε, σὰν ἦρθα δῶ, διηγῆσου.

ΑΛΚΜΗΝΗ

Μιά καὶ μοῦ τὰ ζητᾶς χαρτί καὶ καλαμάρι,
θέλεις νὰ πῆς πῶς τάχα ἐσὺ δὲν ἦσουν, ἔ;

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝΑΣ

Συμπάθησέ με, μὰ ἔχω κάποιον λόγο, ναί,
ποῦ σοῦ γυρεύω τώρα αὐτὴ τὴ χάρη.

ΑΛΚΜΗΝΗ

Οἱ βαριές ἔγνιες κ' οἱ φροντίδες τοῦ πολέμου
σὲ κάμαν κ' ἔτσι γρήγορα ὄλα λησμονεῖς;

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝΑΣ

Μπορεῖ μὰ κάμε μου τὴ χάρη ὡστόσο, πέ μου
τὰ ἱστορικὰ τῆς νύχτας τουτηνῆς.

ΑΛΚΜΗΝΗ

"Ε! τί νὰ στὰ πολυλογῶ; "Ετρεξα σὲ σένα
κ' ἔκανα ἀπ' τὴ χαρὰ μου σὰν τρελή·
σοῦ ἔδωσα ἕνα γλυκὸ φιλι
κι' ἀπ' τὴ λαχτάρα μου σ' ἀγκάλιαζα ὀλοένα.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝΑΣ (μέσα του).

"Ἄς μοῦ ἔλειπε κ' ἡ τόση θέρμη σου ἢ πολλή!

ΑΛΚΜΗΝΗ

Πρῶτα τὸ δῶρο μοῦ ἔδωσες αὐτὸ τὸ διαλεχτό,
ποῦ γιὰ μένα ἀπ' τὰ λάφυρα εἶχες καπαρώσει.

Τὸ πάθος· της τὸ δυνατὸ

μ' ὄρμη ἢ καρδιά σου βάλθη νὰ μοῦ φανερώσει
κι' ἀκόμα πῶς τὴν ἔσφιγγε τὸ χρέος τὸ βαρετό,
τὸ τί πικρὸς ὁ χωρισμός, τὸ ἀντάμωμα τί ποθητό,

μὰ κ' ἡ σκασίλα σου ὅμως πόση,

ὅσο τὸ γύρισμά σου ἀργοῦσε αὐτό·

καὶ ποτὲ στὴν ἀγάπη σου, ἂν καλοσκεφτῶ,
δὲ βρῆκα τόσο χἀδι, φλόγα τόση.

ΛΓΙΑΒ. ΠΩ
κβ

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝΑΣ (μέσα του).

Μπορεί με πιότερη άπονια κανείς να θανατώσει !

ΑΛΚΜΗΝΗ

Τήν Ξεαψη όλη αυτή, τὰ χάδια αὐτὰ
— και τὸ ρωτᾶς ; — καθόλου ἄχαρα δὲν τὰ βρῆκα·
κι' ἂν θέλεις νὰ μιλήσουμε ἀνοιχτά,
εἶχα, Ἀμφιτρώνα, λιγωθεῖ ἀπ' τῆ γλύκα.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝΑΣ

Κ' ὕστερα, ἂν ἀγαπᾶς ;

ΑΛΚΜΗΝΗ

Ἔ ! τὴν κουβέντα ἀρχίσαμε
γιὰ τὸ 'να, τ' ἄλλο, πάντα βρῖσκαμε και κάτι.
Στρώσαν τραπέζι. Οἱ δυὸ μας μοναχοὶ δευτηνήσαμε·
σὺν ἀποφάγαμε, πέσαμε στὸ κρεβάτι.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝΑΣ

Μαζί ;

ΑΛΚΜΗΝΗ

Κοντὰ στὸ νοῦ. Ρώτημα τοῦτο πάλι !

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝΑΣ (μέσα του).

"ὦχ ! τούτη ἡ κατακεφαλιὰ εἶν' ἡ πιὸ μεγάλη
κ' ἔτρεμε ἡ ζήλεια μου καμιὰ τέτια δουλειά.

ΑΛΚΜΗΝΗ

Γιατί σοῦ ἀνέβηκε ἔτσι τὸ αἷμα στὸ κεφάλι ;
κακό ἦταν πού με σένα πλάγιασα ἀγκαλιά ;

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝΑΣ

Ἐγὼ δὲν ἤμουν, κ' ἴσια-ἴσια αὐτὸ με καίει :
κι' ὅποιος λέει πὼς πετάχτηκα ἐδῶ πέρα χτές,
ἀπ' τίς ψευτιές τίς πιὸ φοιχτές
τὴν πιὸ μεγάλη ἐκεῖνος λέει.

ΑΛΚΜΗΝΗ

"Αχ, Ἀμφιτρώνα !

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝΑΣ

"Ατιμῆ !

ΑΛΚΜΗΝΗ

Πῶ, πῶ, τί ἀγριεμός !

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝΑΣ

"Ὅχι, ἔχι πιά μὲ τὸ γλυκό, δὲν ἔχει λύπη τώρα,
 ἔχασα κάθε ὑπομονὴ μέσα σὲ τέτια μπόρα,
 καὶ μέσα μου ἡ ἐκδίκηση φρουμάζει κι' ὁ θυμὸς
 τὴν τραγικὴ αὐτὴν ὥρα. *φειδωλε*

ΑΛΚΜΗΝΗ

Καλὰ καὶ ποιόν νὰ ἐκδικηθεῖς ; ποιά προδοσιὰ
 σὲ κάνει κ' ἔτσι βρίζεις τὴν τιμὴ μου ;

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝΑΣ

Μὴ μὲ ρωτᾶς, μὰ ἐγὼ δὲν ἤμουν·

δὲν ξέρω ὡς ποῦ μπορεῖ νὰ φέρει ἡ ἀπελπισιά !

ΑΛΚΜΗΝΗ

"Ὅσ' τα, μιλά τὸ πράμα μόνο του, ἀρνησθὴ μου,
 κ' εἶναι φριχτὴ κακογλωσσιά.

"Ἄμ μ' ἔχεις φέρει ὡς τὸν λαιμό,

ποῦ γι' ἄπιστη ἔτσι πιά μ' ἀδικοβάνεις·

κι' ἄν, σώνει καὶ καλὰ, μὲ τὸν ψευτοθυμό,

νὰ χαλάσεις ζητᾶς τοῦ ὑμέναιου τὸν δεσμό,

ποῦ μὲ δένει μαζὶ σου ὡς νὰ πεθάνεις,

μὲ τὰ στριψίματά σου αὐτὰ τὸν κόπο χάνεις·

στρέγω ἀπὸ τώρα ἐγὼ στὸν χωρισμό,

τὸ πῆρα ἀπόφαση, ἀπ' τὸν νοῦ δὲ μοῦ τὸ βγάνεις.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝΑΣ

"Ὅστερ' ἀπ' τὴν αἰσχρὴ ντροπὴ, ποῦ ἄκουσα μὲ τ' αὐτιά μου,
 περίμενε πῶς κάτι τέτιο θὰ σὲ βρεῖ :

καὶ λίγο θὰ 'ναι, μὰ τὰ πράματα μπορεῖ

καὶ νὰ μὴ μείνουν μόνο ὡς ἐδῶ χάμου.

Ἡ συφορά μου φανερὴ καὶ σίγουρη ἢ πομπή,
 ἢ ἀγάπη πάει τοῦ κάκου νὰ μοῦ τὴ σκοτίσει·
 δὲν ἔχω ὅμως στὸ νόημα ἀκόμα καλομπεῖ
 καὶ ζητᾷ ἢ δίκια ὀργή μου νὰ τὸ ξεψαχνίσει.
 Ὁ ἀδερφός σου μπορεῖ νὰ μαρτυρήσει ὡστόσο
 πῶς δὲν τοῦ ἄφισα γεια παρὰ μὲ τὴν αὐγή·
 πάω νὰ τὸν βρῶ, γιὰ νὰ σὲ ἀποστομώσω,
 κ' ἢ ψευτιά, τοῦ ἔρχομοῦ μου ἐδῶ, στὸ φῶς νὰ βγεῖ.
 Ὡὰ ξεδιαλύνουμε ἕστερα ὡς τὰ τρῖσβαθὰ του
 ἔνα μυστήριον, ποῦ οὔτε ἀκούστηκε ξανά·
 κι' ἄμα ὁ θυμὸς ξεσπάσει ὁ δίκιος, συφορά του
 ὅποιος μὲ πρόδωσε ἐλεεινά!

ΣΩΣΙΑΣ

Ἀφέντη...

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝΑΣ

Ἄς λείπει ἢ συνοδιά·
 περίμενέ με ὡς νὰ γυρίσω.

ΚΛΕΑΝΘΗ

Θέλεις νά...

ΑΛΚΜΗΝΗ

Μήτε τσιμουδιά·
 μόνη ἄσε με, μὴ μοῦ ἔρχεσαι ἀπὸ πίσω.

Γ' ΣΚΗΝΗ. — ΚΛΕΑΝΘΗ, ΣΩΣΙΑΣ

ΚΛΕΑΝΘΗ

Κάτι θὰ τοῦ 'χει μπουμπουνίσει τὸ κεφάλι·
 μὰ ὁ ἀδερφός της, στὸ φτερό,
 θὰ τοὺς φιλιώσει ὡστόσο πάλι.

ΣΩΣΙΑΣ

Γιὰ τὸν ἀφέντη εἶν' τράκο αὐτὸ κάπως σκληρό,
 κ' ἢ συφορά του εἶναι μεγάλη.

Τρέμω για λόγου μου, μη τὰ ἴδια κ' ἐγὼ βρῶ
καὶ νὰ τὴν ξεψαχνίσω, λέω, ἀγάλι-ἀγάλι.

ΚΛΕΑΝΘΗ

Νὰ δοῦμε, θὰ ἔχει μοῦτρα ἐδώθε νὰ κοπιᾶσει !
μὰ τίποτ' ἄς μὴ δείξω, λέω, μὴ καὶ φανῶ.

ΣΩΣΙΑΣ

Κάποτε, ὅ,τι νὰ μάθεις πᾶς, βγαίνει ξινό·
καὶ νὰ ρωτήσω ἀκόμα τρόμος μ' ἔχει πιάσει.
Κάλλιο δὲ θὰ ἔταν, μὴς κανεὶς κι' ὅλα τὰ χάσει,
νὰ ἔμενε ὅ,τι κι' ἂν εἶναι σκοτεινό ;

Μπά, μὲς στὰ ὅλα, ἐμπρός, γι' ἄς δοῦμε
μὲ γαργαλάει καὶ δὲν κρατιοῦμαι.

Τοῦ ἀνθρώπου ἢ τρέλα πάντα στάθην,
ὅλο νὰ τρώγεται, ὡς νὰ μάθει
ὅ,τι, ἂν τὸ μάθει, θὰ τὴν πάθει.

Κλεάνθη, ὁ θεὸς μαζὶ σου !

ΚΛΕΑΝΘΗ

Μπά, πῶς τὸ ἔπαθες, ἀλήθεια,
μοῦργο, καὶ κατὰ μᾶς κοπιᾶζεις ;

ΣΩΣΙΑΣ

Θέ μου, τί σ' ἔπιασε ; οἱ θυμοὶ σοῦ γίναν πικρὰ συνήθεια
καὶ μὲ τὸ τίποτα τσινιάζεις.

ΚΛΕΑΝΘΗ

Καὶ τί λὲς μὲ τὸ τίποτα, ἔ ;

ΣΩΣΙΑΣ

Νά, μὲ τὸ τίποτα,
αὐτὸ ποῦ μὲ τὸ τίποτα τὸ λὲν σ' ὅποια λαλιά·
καὶ τίποτα, εἰπωμένα ἂν τὸ ἔχεις ἢ κι' ἀνείπωτα,
τίποτα πάει νὰ πεῖ ἢ κὰν μιὰ σταλιά.

ΚΛΕΑΝΘΗ

Δὲν ξέρω, μασκαρά, τί μὲ κρατᾷ
καὶ δὲ σοῦ βγάζω κἀνα μάτι,
θυμὸς γυναίκας τὶ θὰ πεῖ νὰ δεῖς κομμάτι.

ΣΩΣΙΑΣ

Χάιντε ! γιατί σὲ πιάσαν τὰ μπουρίνια αὐτά ;

ΚΛΕΑΝΘΗ

Τίποτα ἐλόγου σου τὸν λὲς τὸν τρόπο τάχα,
ἔτσι ἢ καρδιά σου ποῦ μοῦ φέρθη ;

ΣΩΣΙΑΣ

Ποιόν ;

ΚΛΕΑΝΘΗ

Μπά ; μοῦ κάνεις καὶ τὸν χάχα ;
Τήρα μὴν πᾶς καὶ πῆς μονάχα,
σὺν τὸν ἀφέντη, πὼς ἐδῶ δὲν εἶχες ἔρθει !

ΣΩΣΙΑΣ

Ἄμπά, κάθε ἄλλο, δὲν τὸ ἀρνοιῦμαι,
μήτε καὶ τὸν ἀνήξερο σοῦ κάνω :
τά εἶχαμε πιεῖ κομμάτι παραπάνω
κι' ὅ,τι κι' ἂν ἔχω κάμει, πιά δὲν τὸ θυμοῦμαι.

de je ne sais quel vni

αὐτὴ καὶ τὸ μυστικὸν

ΚΛΕΑΝΘΗ

Κ' ἔτσι λοιπὸν συχωροχάρτι, λές, θὰ δώσω...

ΣΩΣΙΑΣ

"Ὅχι, στ' ἀλήθεια, πιστεψέ με.
Τέτια χάλια εἶχα, ὅπου μπορεῖ νὰ 'καμα ὡστόσο
πράματα ποῦ γι' αὐτὰ νὰ μετανιώσω,
μὰ ποῦ οὔτε κὰν τ' ἀνανογιέμαι.

ΚΛΕΑΝΘΗ

Τὸ 'χεις ξεχάσει ντίπ λοιπὸν
τ' ὠραῖο σου φέρισμο, σὺν ἤρθες πίσω ἀπ' τὸ λιμάνι ;

ΣΩΣΙΑΣ

Ντίπ καταντίπ. Μὰ πές μου τα ὅλα μάνι-μάνι :
μὲ ξέρεις ντόμπρον καὶ σωστόν,
τὸ ἄδικο ἀπάνω μου θὰ ρίξω, ἂν τὸ ἄδικο ἔχω κάνει.

ΚΛΕΑΝΘΗ

Τι λές ; Σὺν εἶδα πὼς ὁ ἀφέντης ἤρθε πίσω,

ἀγρυπνη πρόσμενα και σένα πῶς και τί·
 ὅμως, σάν κόπιασες, τί μουρφη ἦταν αὐτή!
 πού εἶχες γυναίκα, ἔπρεπε ἐγὼ νὰ στοῦ θυμίσω·
 κι' ἄμα ἔκαμα νὰ σὲ φιλήσω,
 τὸ μάγουλο ἔστριψες και μοῦ 'δειξες τὸ αὐτί.

ΣΩΣΙΑΣ

Μπράβο!

ΚΛΕΑΝΘΗ

Πῶς, μπράβο;

ΣΩΣΙΑΣ

"Αχ, θεέ μου, νὰ 'ξερεις, καημένη,
 γιατι στὴν ἄκρη αὐτὸ τῆς γλώσσας τὸ 'χα!
 σκόρδο εἶχα φάει, κι' ὅπως οἱ κάλομαθῆμενοι
 ἔστριψα ἀλλοῦ, νὰ μὴ σὲ πάρει ἡ βόχα!

ΚΛΕΑΝΘΗ

Χαρὲς πού σοῦ 'κανα, τί χὰδια και τί γλύκες!
 μὰ ἐσὺ στεκόσουν ἴδιος κούτσουρο σωστό·
 νὰ πείς ἕνα γλυκόλογο δὲ βρῆκες
 και κρατοῦσες τὸ στόμα σου κλειστό.

ΣΩΣΙΑΣ

'Ανάσανα!

ΚΛΕΑΝΘΗ

Τί ἂν ξαναμμένη θάρρος πῆρα,
 πάνω σὲ κρούμπλαστρο εἶχε πέσει ἡ ἀγνή μου ἡ πύρα·
 κ' ἡ ἀπαντοχή μου ἀπόμεινε στὰ κρύα τοῦ λουτροῦ;
 μ' ἄφισες στὸ κρεβάτι μοναχή, σὰ χήρα,
 κι' ἄς σὲ καλοῦσε κεῖ τὸ χρέος δεσμοῦ ἱεροῦ.

ΣΩΣΙΑΣ

Τί λές; δὲν πλάγιασα!...

ΚΛΕΑΝΘΗ

"Οχι, ἀνάθεμά σε!

ΣΩΣΙΑΣ

Πῶς μπορεῖ;

ΚΛΕΑΝΘΗ

Κακοῦργε, ἔτ' εἶναι, κατὰ γράμμα.
 Δὲν ἔχει ἄλλη ντροπὴ τόσο φαρμακερὴ·
 μὰ ἀντὶ νὰ δεῖς πῶς θὰ τὸ μπάλωνες τὸ πράμα,
 σὰν ἔφευγες πρωί-πρωί, μοῦ 'πες συνάμα
 λόγια ποὺ καταφρόνια στάζαν φανερὴ.

ΣΩΣΙΑΣ

Ζήτω ὁ Σωσίας!

ΚΛΕΑΝΘΗ

Μπά; τόσο ἐντύπωση σοῦ κάνει;
 γελάς γιὰ τὰ καμώματά σου;

ΣΩΣΙΑΣ

Σωσία μου, μπράβο! ποίος μὲ πιάνει!

ΚΛΕΑΝΘΗ

"Ἐτσι ζητᾶς συμπάθιο ἐσὺ γιὰ τὴ βρισιά σου;

ΣΩΣΙΑΣ

Νὰ δεῖξω τόση φρονιμάδα, γιὰ φαντάσου!

ΚΛΕΑΝΘΗ

Τὸ ἄνομο κρίμα ἀντὶ βαθιὰ νὰ σὲ πικράνει,
 ἐσὺ μοῦ ἀστράφτεις ὄλος τώρα ἀπ' τὴ χαρά σου!

ΣΩΣΙΑΣ

"Ἐ, δά, γιὰ στάσου! "Ἄν φαίνουμαι ἔτσι χαρωπός,
 θὰ πεῖ πῶς λόγος σοβαρὸς θὰ ὑπάρχει τώρα,
 πῶς, ἂν καὶ κουτουροῦ, ποτὲς δὲν ἤμουν τόσο γνωστικός,
 ὅσο ὅταν ἔτσι-δά σοῦ φέρθηκα πολληῶρα.

ΚΛΕΑΝΘΗ

Κακοῦργε, μὲ ἀναμπαίζεις πάλι;

ΣΩΣΙΑΣ

"Ὅχι, ξεκάθαρα μιῶ.
 Εἶχα ἓναν φόβο, ποὺ ἤμουν δῶ σὲ τέτιο χάλι,
 μὰ μὲ τὰ λόγια σου ἓνα βάρος μοῦ 'χεις βγάλει.

Ἐτρεμα μήπως κ' εἶχα κάμει, ἀντὶ καλό,
καμιὰ τρέλα μαζί σου χτῆς μεγάλη.

ΚΛΕΑΝΘΗ

Πῶς τέτιος τρόμος; καὶ γιατί, περικαλῶ;

ΣΩΣΙΑΣ

Οἱ γιατροὶ λέν, ἀπάνω στὸ μεθύσι,
νὰ μὴ ζυγώνεις τὴ γυναῖκα σου ποτέ·
παιδί ἂν σκαρώσεις τότε, ἐσὺ θὰ φταῖς
ποὺ χοντροκέφαλο θὰ βγεῖ καὶ δὲ θὰ ζήσει.
Τὴν καρδιά μου ἂν δὲν εἶχα κάμει πέτρα χτῆς,
τὶ τράβαλα μποροῦσε αὐτὸ νὰ μᾶς γεννήσει!

ΚΛΕΑΝΘΗ

Δὲν πάνε νὰ κουρεύονται οἱ γιατροί,
αὐτοὶ κι' ὁ σχολαστικισμὸς τους:
ἄς κανονίζουν τοὺς ἀρρώστους
κ' ἤσυχους ἄς ἀφίνουν, ὅσους εἰν' γεροί.
Σ' ὅλα χώνουν τὴ μύτη τους τὰ μέρη,
ποὺ θὲν ἢ ἀγνή θερμὴ γυναῖκα νὰ 'ναι ψόφια·
καὶ γιὰ τὸ ντάλα καλοκαίρι
σωρὸ ἄρες-μάρες τὸ ξερὸ τους τάχα ξέρει,
καὶ μᾶς τίς κάνουν γιατροσόφια!

ΣΩΣΙΑΣ

Σιγὰ ντέ!

ΚΛΕΑΝΘΗ

Μπά, στραβά εἰν' αὐτὰ καὶ δὲν τ' ἀκῶ:
τὰ βγάζουν τὰ ζαβὰ κεφάλια τῶν γιατρῶνε.
Ἡ κάψα ἢ τὸ πιοτὸ δὲ βγαίνει σὲ κακὸ
σ' ὅποιον τὸ χρέας του κάνει τὸ συζυγικό·
κι' ὅλοι οἱ γιατροὶ σου ἄχυρα τρῶνε.

ΣΩΣΙΑΣ

Μὲ δαύτους μὴν τὰ βάζεις τόσο, νὰ χαρεῖς:
ἄς λείει ὁ κόσμος, εἰν' ἀνθρώποι τιμημένοι.

ΚΛΕΑΝΘΗ

Ἄλλου ἄσ' τ' αὐτά· νὰ μοῦ τὰ στρίψεις δὲν μπορεῖς :
 ἀπ' τὸ νὰ αὐτὶ ζῆτι λές, μοῦ μπαίνει, ἀπ' τ' ἄλλο βγαίνει·
 καὶ θὰ σ' ἐκδικηθῶ, στὸ λέω, ἀργὰ ἢ νωρὶς,
 πὺ βλέπω κ' ἔτσι μ' ἔχεις παραπεταμένη
 βρόντος τὰ πρωινὰ σου λόγια ἦταν βαρὺς,
 κ' ἡ ἄδεια πὺ μοῦ ἔχεις δώσει ὁ ἴδιος, μὴ θαρρεῖς,
 ἄτιμε, πὺς θ' ἀφίσω ἐγὼ νὰ πάει χαμένη.

ΣΩΣΙΑΣ

Τί;

ΚΛΕΑΝΘΗ

Μοῦ ἔχεις πεῖ πολληώρα, δὲ θὰ σὲ πειράξει,
 ἄτιμε, ἀν ἄλλον ἀγαπήσω.

ΣΩΣΙΑΣ

"Α! σ' αὐτὸ ἐδῶ δὲν εἶμ' ἐν τάξει.
 Κακά εἰν' τὰ ψέματα, τὸν λόγο παίρνω πίσω :
 μὴν ἀκοῦς τὸν θυμὸ σου, θεὸς φυλάξει !

ΚΛΕΑΝΘΗ

"Ε! μιὰ φορὰ ἄς μποροῦσα κἀνε,
 νὰ ἴβραζα κάτω τὴ ντροπὴ...

ΣΩΣΙΑΣ

"Ελα, τελεία καὶ παύλα βάγε :
 γυρνᾶ ὁ ἀφέντης κ' ἡ ὄψη του εἶναι χαρωπὴ.

→ ἢ κλειστ
 ἢ Ἀλκμήνη

Δ' ΣΚΗΝΗ. — ΔΙΑΣ, ΚΛΕΑΝΘΗ, ΣΩΣΙΑΣ

ΔΙΑΣ (μέσα του).

"Ὁρα εἶναι πιά μὲ τὸ καλὸ νὰ πιάσω τὴν Ἀλκμήνη,
 τὴν πύρα μὲς' ἀπ' τὴν καρδιά νὰ τῆς τὴν ξεριζώσω
 καὶ τοῦ ἔρωτά μου — ἡ ἔγνια αὐτὴ μὲ φέρνει ἐδῶ σὲ κείνη —
 τοῦ φιλιωμοῦ τὴ γλύκα νὰ τοῦ δώσω.

(Στὴν Κλεάνθη).

Εἶν' ἡ Ἀλκμήνη ἀπάνω ἢ ὄχι ;

ΚΛΕΑΝΘΗ

Πῶς, κ' ἔχει τέττα ταραχή,
ποῦ θέλει νά 'ναι μοναχή
καὶ σιμά της νά πάω ἐμποδισμένα μῶχει.

ΔΙΑΣ

Ὅ,τι καὶ νά 'χει ἐμποδισμένα,
γιὰ μένα αὐτὸ δὲν ἔχει πέραση.

ΚΛΕΑΝΘΗ

Τὰ μοῦτρα τὰ κατσοφιασμένα
ἔτσι μὲ μιᾶς, βλέπω, τοῦ πέρασαν.

Ε' ΣΚΗΝΗ. — ΚΛΕΑΝΘΗ, ΣΩΣΙΑΣ

ΣΩΣΙΑΣ

Τί λές, Κλεάνθη, γιὰ τὰ κέφια του τὰ τόσα,
ὕστερ' ἀπ' τὸν καβγά του τὸν μεγάλο ;

ΚΛΕΑΝΘΗ

Ἄν τὰ 'χαμε ὅλες τετρακόσα,
ὅλους τοὺς ἄντρες θὰ τοὺς στέλναμε στὸ διά'λο :
πάρε τὸν ἕνα καὶ χτύπα τὸν ἄλλο.

ΣΩΣΙΑΣ

Ἡ ὀργή τὰ λόγια αὐτὰ γεννά·
στοὺς ἄντρες ὅμως γιὰ καλὰ 'χετε γαντζώσει,
κι' ἂν τοὺς εἶχε ὅλους πάρει ὁ διάκοιλος καὶ σηκώσει,
θὰ 'χατε πελαγώσει ἀληθινά.

ΚΛΕΑΝΘΗ

Τί λές ἐκεῖ...!

ΣΩΣΙΑΣ

Σούτ ! Βγαίνουν, νά !

Γ' ΣΚΗΝΗ. — ΔΙΑΣ, ΑΛΚΜΗΝΗ, ΚΛΕΑΝΘΗ, ΣΩΣΙΑΣ

ΔΙΑΣ

Βάλθηκες νὰ μὲ σκάσεις ; Μή,
μὴ φεύγεις, στάσου, ὁμορφη Ἀλκμήνη.

ΑΛΚΜΗΝΗ

Μπά, τέτια πίρα ὅποιος μοῦ δίνει,
δὲ μένω δίπλα του στιγμῆ.

ΔΙΑΣ

Λυπήσου με...

ΑΛΚΜΗΝΗ

Ἄφισε με.

ΔΙΑΣ

Τί...;

ΑΛΚΜΗΝΗ

Σοῦ 'πα, ἄφισέ με.

ΔΙΑΣ (σιγά, μέσα του).

Μὲ καίει τὸ κλάμα της, πολὺ στεναχωριέμαι.

(Δυνατά).

Δέξου ἡ καρδιά μου...

ΑΛΚΜΗΝΗ

Μὴ μὲ παίρνεις ἀπὸ πίσω.

ΔΙΑΣ

Καὶ ποῦ θὰ πάς ;

ΑΛΚΜΗΝΗ

Ἐκεῖ ὅπου δὲ θὰ σὲ ἀπαντήσω.

ΔΙΑΣ

Ἡ χάρη αὐτῆ δὲ θὰ σοῦ γίνει.

Ἔτσι σφιχτὰ μ' ἔχει δεμένον ἡ ὁμορφιά σου,
ποῦ δὲν μπορῶ νὰ κάμω οὔτε στιγμῆ μακριὰ σου :
παντοῦ ὅπου πάς θὰ πάω, Ἀλκμήνη.

ΑΛΚΜΗΝΗ

Κ' ἐγώ, παντοῦ θὰ φεύγω ἀπὸ κοντά σου.

ΔΙΑΣ

Σκιαχτρο εἶμαι τόσο τρομερό ;

ΑΛΚΜΗΝΗ

Στὰ μάτια μου, ὅσο ποὺ δὲν παίρνει.

Ναί, σὰ θεριὸ σὲ βλέπω φοβερό,

ἀγριο θεριὸ κι' ἀνήμερο,

ποὺ ἡ ὄψη του τὸν τρόμο σπέρνει,

καὶ ποὺ παντοῦ νὰ τὸ ξεφύγω λαχταρῶ.

Σ' ἄφραστον πόνο, ἅμα σὲ ἰδῶ, ἡ καρδιά μου πκραδέρνει,

στὸ χῶμα ὁ σπαραγμὸς μὲ σέρνει·

πράμα στὸν κόσμο δὲ θὰ βρῶ

αἰσχρό, φριχτό, σιχαμερό,

ποὺ πιότερο ἀπὸ σένα φρίκη νὰ μοῦ φέρνει.

ΔΙΑΣ

"Αχ ! τὸ ἀνοιξες τὸ στοματάκι σου καὶ πάλι.

ΑΛΚΜΗΝΗ

Μὲς στὴν καρδιά ἔχω κι' ἄλλα τόσα·

μὰ ὄξω ὅλα γιὰ νὰ βγοῦν, σκασίλα ἔχω μεγάλη

ποὺ ἄλλα δὲ βρίσκει λόγια ἢ γλώσσα.

ΔΙΑΣ

"Ε ! τί πιά σοῦ 'χει ὁ ἔρωτάς μου κάνει
καὶ σὰ θεριὸ νὰ 'μουν, Ἄλκμηνη, μὲ κοιτάς ;

ΑΛΚΜΗΝΗ

"Αχ ! οὐρανέ μου ! μὰ εἶναι καὶ νὰ τὸ ρωτᾷς ;
καὶ μιὰ ψυχὴ δὲ φτάνει αὐτὸ νὰ τὴν τρελάνει ;

ΔΙΑΣ

"Ε ! γλύκα, κι' ὁ θυμὸς σου νὰ 'χει...

ΑΛΚΜΗΝΗ

"Οχι, νὰ μὴ σ' ἀκούω, στὰ μάτια μου νὰ μὴ σὲ ἰδῶ.

ΔΙΑΣ

Σοῦ πάει ἡ καρδιά νὰ μοῦ ἔχεις τέτια ἀμάχη ;
 Αὐτὴ ν' ἡ ἀγάπη σου ἡ γλυκιά, ποὺ ὡς ἦρθα χτὲς ἐδῶ,
 ἔλεγες τελειωμὸ δὲ θά ἔχει ;

ΑΛΚΜΗΝΗ

"Ὅχι, δὲν εἶναι· κ' οἱ βρισιές σου, οἱ ἀναντρα βαριές,
 ἀλλιῶς τὸ ἔχουν θελήσει.

"Ἡ ἀγάπη κελνή, ἡ φλογερὴ κι' ὄλο στοργή, ἔχει σβήσει·
 ἀκάρδα στὴν καρδιά μου ἐσὺ μὲ χίλιες μαχαιριές
 τὴν ἔχεις κακοθανατίσει.

Πείσμα σκληρὸ ἔχει μπεῖ στὴ θέση αὐτῆ,
 ἀράθυμο ἔχτι, ὀργὴ καυτῆ,
 δίκια ἀγαναχτισμένης μιάς καρδιάς ἡ θλίψη,
 ποὺ λέει γιὰ τὴ βαριά ντροπὴ νὰ σὲ ὀχτρευτεῖ,
 τὸ ἴδιο καθὼς ποὺ σὲ ἀγαποῦσε δὲ θά κρούσει :
 κ' εἶναι κι' ἂν εἶναι τούτῃ ἔχτρα φριχτῆ.

ΔΙΑΣ

"Ἄχ ! πόσο τοῦ ἔρωτά σου ἡ δύναμη ἦταν λίγη,
 ἂν μὲ τὸ τίποτα ἔτσι-δὰ τοῦτος πεθαίνει !
 Τὸ γέλιο πάει σὲ χωρισμὸ νὰ καταλήγει ;
 πῶς γίνεται ἓνα χωρατὸ νὰ μᾶς πικραίνει ;

ΑΛΚΜΗΝΗ

"Ἐ ! αὐτὸ μ' ἔχει ἴσα-ἴσα ἀναστατώσει
 κ' ἡ ὀργὴ μου νὰ τὸ συχωρέσει δὲν μπορεῖ.

Ζηλιάρικο ἂν μ' ἀγκύλωνε κεντρί,
 θά ἔχα λιγότερο ματώσει.

"Ἡ ζήλεια ὀράματα γεννᾷ,
 ποὺ ἡ ζωνράδα τους συχνὰ μᾶς συνεπαίρνει·
 τότες, ἀκόμα κι' ὁ πιὸ γνωστικός, στερνᾷ,
 μόλις μὲ κόπο καταφέρνει
 τὸ πάθος του νὰ κυβερνᾷ·

τὸ φρένιασμα καρδιάς, ποὺ ἴσως καὶ νὰ ἔχε σφάλει,
 ἂν ἀδικήσει, νὰ μερώσει καὶ μπορεῖ·
 στὴν ἴδικ ἀγάπη ποὺ τὸ γέννησε, ἐκεῖ πάλι,

ὅσο κι' ἂν ἦταν ἡ ἄψη του μεγάλη,
 λόγους γιὰ μιὰ συμπάθηση θὰ βρεῖ.
 Τέτια ξεσπάσματα, ἀπ' τὴν κάκια μας κοιμάτι
 τὰ σώζει πάντα αὐτὸ ποὺ τὰ γεννᾷ.
 σὰ δὲν ὀρίζει κανεὶς κάτι,
 εὐκόλα καὶ τὸ συχωρνᾷ.

ἡσυχία
 κλειστ

ἐδῶ θυμῶν,
 ἐκτὸ ἀδωδίαζα

Μὰ δίχως λόγο κι' ἀφορμῆ, = de ga γετῆ' de caeur
ξάφνου κανεὶς σὰν τὸ θεριὸ ν' ἀγριεύει
 καὶ, στὰ καλὰ καθούμενα, ἀκαρδα, μ' ὀρμὴ
 νὰ λερώνει κι' ἀγάπη καὶ τιμὴ
 μιανῆς ψυχῆς ποὺ τὸν λατρεύει,
 ἄ, χτύπημα εἶναι αὐτὸ σκληρὸ, ποὺ σακατεύει,
 καὶ δὲ θὰ τὸ ξεχάσει ἡ πίκρα μου στιγμῆ.

ΔΙΑΣ

Ναί, δίκιο ἔχεις, Ἀλκμήνη, κι' οὔτε θὰ ἐπιμεινω :
 βδελυρὸ κριμα εἶναι, στ' ἀλήθεια, ἡ πράξις αὐτῆ:
 μήτε γυρεύω πιά νὰ τὸ ξεπλύνω.
 μὰ ἄσε ἡ καρδιὰ στὰ μάτια σου ἀπ' αὐτὸ νὰ ἐξαγνιστεῖ,
 κ' ἔτσι μὲ ποιὸν νὰ βρεῖ ἡ δική σου νὰ πιαστεῖ
 γιὰ τὸ χοντρὸ ξέσπασμα ἐκεῖνο.

εὐλάβεια ≠ φραζή
 |
 ὄχι ἐπὶ κλειστ

Θὲς νὰ σοῦ πῶ τὸ μυστικόν ;
 ὁ ἄντρας, Ἀλκμήνη, τὸ 'καμε ὄλο τὸ κακόν·
 στὸν ἄντρα πρέπει ὄλο τὰ φταιξιμο νὰ πέσει. *culpable*
 Στὶς προστυχιές του ὁ ἐραστής οὐτ' ἔχει μερδικόν,
 δὲν τοῦ βαστᾷ ἐκείνου ἡ καρδιὰ νὰ σὲ πονέσει :
 Ἐκεῖ νὰ πάει ὁ νοῦς του, ποὺ ἡ καρδιὰ του τόση
 εὐλάβεια σοῦ 'χει καὶ στοργή !
 κι' ἂν, στὸ παραμικρὸ ποτές νὰ σὲ πληγώσει,
 τὴν καρδιὰ του εἶχε σπρώξει φταιχτρα ὀργή,
 κάλλιο, δῶ μπρὸς σου, ἑφτά φορές νὰ τὴν καρφώσει.
 Μὰ ξαστόχησε ὁ ἄντρας τὴν εὐλάβεια κείνη,
 ποὺ γιὰ σένα ὁ καθεὶς πρέπει νὰ νιώθει
μὲ τὸν τραχύ του τρόπο ὁ ἄντρας φανερώθη,
 καὶ σ' ὄλα ὁ γάμος, θάρρεψε, ἄφεση τοῦ δίνει.

Ναί, αὐτὸς ἔχει τὸ κρίμα μπρὸς στήν αφεντιά σου, criminal was w
 τὴν εὐγενία σου μόνο αὐτὸς ποδοκυλά :

τὸν ἄντρα ὀχτρέψου τον, σιχάσου,

δὲ μὲ νιάζει, μ' αὐτὸν ἐσὺ κάμε καλά :

μὰ ὁ ἔραστής, Ἀλκμήνη, ἄς βρεῖ χάρη μπροστά σου
 ἀπ' τῆς ὀργῆς σου τὸν μελά.

Τὸ ἄδικο ἀπάνω του μὴ ρίξεις,

μὲ αὐτόν, τὸν φταίχτη μὴν μπερδεύεις·

καὶ δίκια κρίση ἀν-θὲς νὰ δείξεις,

γιά ξένες ἀμαρτίες μὴν τὸν παιδεύεις.

ΑΛΚΜΗΝΗ

"Α! τοῦτα τὰ φιλολογήματα

εἶναι γιά μένα κουραφέξαλα·

σὲ φρένα ἀπ' ἀγανάκτηση ἔξαλλα

φέρνουν ἀηδία τέτια ἀερολογήματα.

Τοῦ κάκου πᾶς ἔτσι σαχλά νὰ ξεπιαστεῖς :

ἀτόφιον βλέπω ἐγὼ κείνον ποὺ μὲ πληγώνεις,

στόχος εἶν' ὅλος τῆς ὀργῆς μου τῆς μεστής,

πού, ὅταν ἀνάβει καὶ κορώνει,

δὲν ξεχωρίζονται ἄντρας κ' ἔραστής.

Τὸ ἴδιο κ' οἱ δυὸ δὲ βγαίνουν ἀπ' τῆ συλλογῇ μου,

μὲ τὰ ἴδια χρώματα τοὺς δυὸ τους ἢ ψυχῇ μου

τοὺς ζωγραφίζει, ἢ πονεμένη :

κ' οἱ δυὸ εἶν' κακοῦργοι, κ' οἱ δυὸ βρῖσαν τὴν τιμῇ μου, criminal

κ' οἱ δυὸ τους μοῦ 'ναι σιχαμένοι.

ΔΙΑΣ

Καλὰ λοιπόν, ἀφοῦ ἀγαπᾶς,

ἐγὼ νὰ φορτωθῶ τὸ κρίμα.

Ναί, μὲ τὸ δίκιο σου νὰ μὲ θυσιάσεις πᾶς

στὴ χολῇ σου, σὰ νὰ 'μαι ἐξιλαστήριο θύμα·

γιά μένα ἔχεις ξανάψει ἀπὸ ἓνα δίκιο πείσμα

κ' ὁ ἄψὸς αὐτὸς θυμὸς ποὺ ἀπάνω μου ξεσπᾶς,

θὰ μὲ πάει, καὶ μοῦ ἀξίζει, ἀρχύτερα στὸ μνήμα·

καλὰ κάνεις ποὺ ἢ ὄψη μου σὲ ὀργίζει

οχι ειν κεντ
 εδω αρωπιου ο

και πού τὸ φρένιασμά σου, μόλις ξεμυτῶ,
 ν' ἀλλάζεις δρόμο ἐσύ, μὲ φοβερίζει :
 θὰ σοῦ 'μαι πλάσμα μισητό,
 θὰ θέλεις τὸ κακό μου, ὡς που νὰ μὴ βαστῶ·
 τέτλια ἀνομία σὲ φρίκη ἀπ' ὅλες ξεχωρίζει :
 τὰ ὠραῖα σου μάτια νὰ μὴ σεβαστῶ !
 Ντροπιάζει ἀνθρώπους και θεοὺς τὸ κρέμα αὐτό,
 κ' ἡ τόλμη μου γιὰ νὰ τιμωρηθεῖ, μοῦ ἀξίζει
 τὰ μανιασμένα βέλη νὰ δεχτῶ
 πού ἡ ἔχτρα σου γιὰ μένα τὰ τροχίζει.
 Μὰ μέσ' ἀπ' τὴν καρδιά μου ἔλεος σοῦ ζητῶ.
 Νά, γιὰ νὰ στὸ ζητήσω, γονατίζω χάμου·
 γιὰ χάρη στὸ ζητῶ τῆς φλογερῆς ὀρμῆς
 και τῆς ἀγάπης τῆς θερμῆς,
 πού ἀναψες μὲς στὰ σωθικά μου.
 "Ἄν ἡ καρδιά σου, ὁμορφῆ Ἀλκμήνη,
 μ' ἀρνηθεῖ αὐτὸ τὸ ψυχικό,
 κάλλιο νὰ μέ 'βρει ξαφνικό
 κι' οὔτε πνοὴ νὰ μὴ μοῦ μείνει,
 γιὰ νὰ γλιτώνω ἀπ' τὸ κακό,
 πού δὲν μπορεῖ ἡ ψυχὴ μου πιά νὰ τὸ ὑπομείνει.
 Ἡ ἀπελπισιά μου εἶναι μεγάλη :
 Ἀλκμήνη μου, μὴ φανταστεῖς
 πώς, μιὰ και τόσο ἐγὼ ἀγαπῶ τὰ θεῖα σου κάλλη,
 θὰ ζήσω και μιὰ μέρα, ἂν κάκια μοῦ κρατεῖς.
 Κιόλα οἱ στιγμὲς αὐτές, πού, ἄσπλαχνα, δὲν περνᾶνε,
 τὴ δόλια μου καρδιά σκοτώσαν,
 πληγῆς θανατερῆς σὰ νὰ 'ναι
 ἄπονεσ δαγκανιῆς ἀπ' ὄρνια χίλια τόσα
 ἀσύγκριτα πιδό λίγο θὰ πονᾶνε.
 Ἀλκμήνη, δὴλῶσέ μου μόνο ὀρθά-κοφτά :
καμιὰ συχώρεση ἂν δὲν ἔχω πιά νὰ ἐλπίσω,
τότε ἔδωνά μὲ τὸ σπαθὶ μου θαρρετὰ
ἐνὸς κακούργου τὴν καρδιά εὐτὺς θὰ τρυπήσω,
 τὸ αἷμα τῆς ἀνομῆς καρδιάς νὰ πάρω πίσω,

οὐδὲν
 ἀπὸ τὴν με ἀποβύλασα
 ὡς πὼν κλειστὴ
 γ' Ἀλκμήνη

πού τέτιο πλάσμα νά πικραίνει αὐτὴ κοτᾶ :
καλότυχος, σὰν κατεβῶ στὴ μαύρη κατοικιά,
ἂν ἡ θανὴ μου τὴν ὀργή σου τὴν πραῦνει
κ' ἔτσι ὕστερ' ἀπ' τὴ μέρα τούτῃ ἄχ ! τὴν κακιά
κατακάθι ἔχτρας στὴν ψυχὴ σου νά μὴ μείνει,
μονάχα τοῦ ἔρωτά μου θύμηση γλυκιά !
Τί χάρη πιδ τρανὴ ἢ καρδιά μου νά προσμείνει !

ΑΛΚΜΗΝΗ

"Αντρα σκληρόκαρδε, ἄχ !

ΔΙΑΣ

Μίλησε, λέγε, Ἀλκμήνη.

ΑΛΚΜΗΝΗ

Ταιριάζει πιά νά μὴν κρατῶ γιὰ σένα καμιά κάρια,
πού τὸ ἄπρεπό σου φέρσιμο μὲ πότισε φαρμάκια ;

ΔΙΑΣ

Κι' ἂν πείσμα ἢ ἀδικιὰ γεννᾷ, μπορεῖ αὐτὸ νά βαραίνει
μπρὸς στὴ μετάνια μιᾶς καρδιάς πού ἐρωτικά χτυπᾷ ;

ΑΛΚΜΗΝΗ

"Ἡ ἐρωτοπλάνταχτη καρδιά χίλιες φορές πεθαίνει,
παρὰ νά δώσει πικραμὸ σὲ κείνον πού ἀγαπᾷ.

ΔΙΑΣ

"Ὅσο περισσότερο ἀγαπᾷς, λιγότερο στοιχίζει...

ΑΛΚΜΗΝΗ

"Ὅχι, μὴ μοῦ μιλάς γι' αὐτά : τὸ μίσος μου σοῦ ἀξίζει.

ΔΙΑΣ

Μὰ μὲ μισεῖς λοιπόν ;

ΑΛΚΜΗΝΗ

Τὰ δυνατά μου βάνω
μὰ ὅσο κι' ἂν ἡ καρδιά μου προσπαθεῖ,
γιὰ τὸ ἄδικο πού μοῦ 'κάμες ἔτσι νά ἐκδικηθεῖ,
σκάζω πού ἴσαμε κεῖ δὲ φτάνω.

ΔΙΑΣ

Τί ξανάβεις ; ἡ ἐκδίκησή σου θὰ παρθεῖ,
 μιὰ καὶ πρόθυμος εἶμαι νὰ πεθάνω.
 Τὴν καταδίκη καρτερῶ, κ' εἶμαι στὸν ὄρισμό σου.

ΑΛΚΜΗΝΗ

Ποῦ νὰ μισήσει δὲν μπορεῖ, θὰ θέλει τὸν χαμό σου ;

ΔΙΑΣ

Κ' ἐγὼ δὲ θέλω τὴ ζωὴ, ὅσο ὁ θυμὸς βαστά,
 ποῦ μ' ἔχει κάμει κι' ὄλο ρέβω,
 καὶ τὴ γλυκιὰ συχώρεση δὲ δίνεις, ποῦ γυρεύω
 γονατιστὸς στὰ πόδια σου μπροστά.¹
 Ν' ἀποφασίσεις τό 'να ἢ τ' ἄλλο :
 ἢ τὴ ζωὴ ἢ τὸν θάνατό μου.

ΑΛΚΜΗΝΗ

"Αχ ! τὴν ἀπόφαση πρὶν βγάλω,
 τὴ μαρτυρᾶ τὸ πρόσωπό μου.
 Κι' ἂν τὸν θυμὸ μ' ἤθελα ὡς πέρα νὰ κρατήσω,
 μὰ ἡ μαρτυριάρα μου ἡ καρδιά μπήκε στὴ μέση :
 σὰ λὲς δὲ φτάνω νὰ μισήσω,
 δὲν εἶπες ἔχω συχωρέσει ;

ΔΙΑΣ

"Α ! τώρα ποῦ ἡ χαρὰ μὲ πνίγει, Ἀλκμήνη μου γλυκιὰ...

ΑΛΚΜΗΝΗ

"Ἄσε με : νιώθω μιὰ ντροπὴ ποῦ εἰμ' ἔτσι μαλακιά.

ΔΙΑΣ

"Αιντε, Σωσία, πετάξου, νὰ χαρεῖς,
 κι' ὅσο ἐγὼ πιά τρελὸς ἀπ' τὴ χαρὰ μου θὰ 'μαι,
 γιὰ κοίτα, μάζεψε ὅσους πολεμάρχους βρεῖς
 κ' ἐδῶ πὲς τους νὰ ρηθοῦν, μαζὶ νὰ φάμε.

¹ Ἐδῶ μπαίνει στὴν ἔκδοση τοῦ 1734 ἡ σκηναὶκὴ ὁδηγία : 'Ο Σωσίας κ' ἡ Κλ γονατίζουν κι' αὐτοί.

συναίσθημα...

(Μέσα του).

Ἔτσι τὸν βγάζω ἐγὼ ἀπ' τῆ μέση,
κι' ὁ Ἑρμῆς παίρνει αὐτουνοῦ τῆ θέση.

Ζ' ΣΚΗΝΗ. — ΚΛΕΑΝΘΗ, ΣΩΣΙΑΣ

ΣΩΣΙΑΣ

Λοιπόν, τὰ ἄδες Κλεάνθη; πάλι μέλι-γάλα.
Δὲ θέλεις σὰν κι' αὐτοὺς ἐδῶ,
ν' ἀγαπίσουμε τώρα λίγο ἐμεῖς οἱ δυὸ
καὶ νὰ τὰ σιάξουμε μιὰ στάλα;

ΚΛΕΑΝΘΗ

Τί λόγος! γιὰ τὰ μούτρα σου εἶναι! Κοντὰ στ' ἄλλα.

ΣΩΣΙΑΣ

Ἔ, τί; δὲ θές;

ΚΛΕΑΝΘΗ

Ὅχι.

ΣΩΣΙΑΣ

Μεγάλη μου σκοτούρα:

κακὸ δικό σου.

ΚΛΕΑΝΘΗ

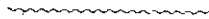
Ἔλα, ἔλα, μείνε.

ΣΩΣΙΑΣ

Ὅχι, μωρέ! Τί μείνε καὶ ξεμείνε
σειρά μου τώρα, ἐγὼ ν' ἀρχίσω τῆ μουρμούρα.

ΚΛΕΑΝΘΗ

Κοίτα, κακοῦργε, μπάς καὶ τὰ βρεις σκοῦρα:
γιὰ μιὰ γυναῖκα κ' ἡ ἀρετὴ κάποτε βαρετὴ ναι.

ΤΡΙΤΗ ΠΡΑΞΗ

Α΄ Σ Κ Η Η Η

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝΑΣ

Ναί, σίγουρα θά τόν κατάπιε ἡ γῆς ὠστόσο ¹
κι' ἀπ' τὰ τρεχάματα ἔχω πιά ξεθεωθεῖ.
Σάν τῆ δική μου εἶν' ἄλλη μοίρα μαύρη τόσο ;
γύρῃσα δῶ, γύρῃσα κεῖ, ποῦ νά βρεθεῖ
αὐτὸς ποῦ ἔχω βαλθεῖ νά ξετρυπώσω,
κι' ὅποιον δὲν ψάχνω, αὐτὸς μπροστά μου θά σταθεῖ.
Πόσο μὲ σκᾶν καμπόσοι, ποῦ οὔτε μὲ γνωρίζουν
κι' ἄκαρδα, δίχως νά τὸ νιώθουν, μὲ ζορίζουν,
θέλοντας νά χαροῦν μαζί μου γιὰ τῆ νίκη.
Τὰ γέλια, τ' ἀγκαλιάσματά τους μὲ πεθαίνουν,
τῆ στεναχώρια μου περισσότερο ἀβγαταίνουν,
σά νά μὴν ἔφτανε τὸ μέσα μου σκουλήκι.
Στρίβω ἀπ' τῆ μιά, στρίβω ἀπ' τὴν ἄλλη,
νά τοὺς ξεφύγω πολεμῶ·
ὄλοῦθε ξεπετιοῦνται φορτικοὶ φίλοι ἄλλοι·
κ' ἐνῶ ἀπαντῶ στὸν φυσικὸν τους ξαναμμῶ
γνέφοντας μιά μὲ τὸ κεφάλι,
μέσα μου ἐγὼ χίλιες φορὲς τοὺς βλαστημῶ.

¹ Τὸν ἀδερφὸ τῆς Ἀλκμήνης, ποῦ ξεκίνησε ὁ Ἀμφιτρώωνας γιὰ νά τὸν βρεῖ, ὅπως εἶπε ὁ ἴδιος στὸ τέλος τῆς β' σκηνῆς τῆς Β' πράξης (στ. 1058).

Ἄ! καὶ τιμὲς κ' ἐγκώμια ποῖός τὰ λογαριάζει,
κὶ ὅ,τι ἄλλο ἀκόμη μιὰ μεγάλη νίκη δίνει,
ἅμα τὸν τρώει μὲς στὴν ψυχὴ κρυφὸ μαράζι!
 Μὲ τί χαρὰ τῆ δόξα αὐτῆ δὲν τῆ θυσιάζει,
 γιὰ νὰ ξανάβρει τῆ γαλήνη!
 Ἢ ζήλεια μου ὄλο, κάθε λίγο,
 τὸ πάθημά μου ζωγραφίζει·
 μὰ ὅσο ἂν ὁ νοῦς μου ἐκεῖ γυρίζει,
 στὸ ἀπαίσιο χάος τὴν ἄκρη διόλου δὲν ξανοίγω.
 Ποῦ κλέψαν τὰ διαμάντια, αὐτὸ δὲ μὲ ξαφνιαίνει·
 βούλεις σοῦ σπάζουν κὶ' οὔτε φαίνονται ἀνοιχτές·
 μὰ πῶς τὰ χάρισα νὰ λὲν μόνος μου χτέες,
 αὐτό εἶναι σὲ σκληρὸ δίλημμα ποῦ μὲ βάζει.
 Κάποτε ἢ φύση φτιάχνει δυὸ μ' ἓνα σκαρί,
 κ' ἐκεῖ πάτημα βρίσκουν κάποιοι τσαρλατάνοι·
 μὰ, ὅσο ἂν τοῦ μοιάζει, νὰ περάσει πῶς μπορεῖ
ὁ ξένος γι' ἄντρας, νοῦς ἀνθρώπου δὲν τὸ βάνει·
κάποιο σημάδι τοῦ κορμιοῦ ἢ γυναίκα ἂν βρεῖ,
μονάχα κείνο γιὰ νὰ τὸν γνωρίσει φτάνει.

Γῆς Θεσσαλίας τὰ θαυμαστὰ

τὰ μάγια ἀπὸ παλιά ἦταν κοσμοξακουσμένα·
 μὰ ὅσες γι' αὐτὰ ἱστορίες λαμπρὲς ἔχω ἀκουστά,
 πάντα ἀνοησίες μοῦ φάνταζαν ἐμένα·
 κὶ' ὦραϊο θὰ πάθαινα ἀπ' τὴν τύχη ρεζιλίαι·
 νὰ τὰ πιστέψω θέλοντας καὶ μὴ,
 χάνοντας κίβλα τὴν τιμὴ,
 κ' ὕστερ' ἀπὸ ἀπλοχέρα νίκη.

Γιὰ τὸ ἀραχλο μυστήριον ἄς τὴν ζετάσω πάλι,
 νὰ ἰδῶ μὴ κὶ' ἀπ' τὸ ἀλλοπαρμένο τῆς κεφάλι
 πετάχτη κάνας κούφιος ἤσκιος νυχτοπάτης.

Κὶ' ἄς δώσει ὁ δίκιος οὐρανός,
 νὰ βγῶ ἔδωπέρα ἀληθινός,
 καί, γιὰ καλὸ μου, νὰ μὴν εἶναι στὰ καλὰ τῆς.

• *hleit do
 τῆς κείνης*

Β' ΣΚΗΝΗ. — ΕΡΜΗΣ, ΑΜΦΙΤΡΥΩΝΑΣ

ΕΡΜΗΣ (ἀπὸ τὸ μπαλκόνι τοῦ σπιτιοῦ τοῦ Ἀμφιτρώνα).

Μιὰ κι' ὁ ἔρωτας ἐδῶ χαρὲς δὲ μοῦ προσφέρει,
 ἄλλης λογῆς ἄς βρῶ, ἢ ὥρα μου νὰ περάσει,
 κ' ἔτσι ἀπ' τὸ βαρετὸ ἄς ξεδώσω χασομέρι,
 τὸν Ἀμφιτρώνα κάνοντάς τον ν' ἀλαλιάσει.
 Δὲν παραδείχνει τοῦτο ψυχοπόνια οὐράνια·
 μὰ οὔτ' εἶναι πράμα ποῦ πολὺ μὲ χολοσκάζει,
 μιὰ κι' ὁ πλανήτης μου μὲ βάζει
 παντοῦ νὰ σπέρνω ἐγὼ ζιζάνια.¹

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝΑΣ (δίχως νὰ βλέπει τὸν Ἑρμῆ).

Πῶς γίνεται κ' ἔχουν κλειστὰ τὴν πόρτα τέτιαν ὥρα;

ΕΡΜΗΣ

Ἐί! σιγὰ ντέ! Ποιὸς εἶναι;

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝΑΣ

Ἐγώ.

ΕΡΜΗΣ

Τί; ποιὸς ἐγώ;

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝΑΣ (βλέποντας τὸν Ἑρμῆ ποῦ τὸν παίρνει γιὰ τὸν Σωσία).

Ἄντε, ἀνοιξε!

ΕΡΜΗΣ

Πῶς, ἀνοιξε; Καὶ ποιὸς ἐσύ 'σαι τώρα,
 ποῦ ἔτσι μιλάς καὶ κάνεις τέτιον σάλαγο;

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝΑΣ

Δὲ μὲ γνωρίζεις, μήτε μ' ἔχεις ἰδωμένα;

¹ Ὅπως λέν οἱ σχολιαστὲς Despois καὶ Mesnard, ἡ ἐπίδραση τοῦ πλανήτη Ἑρμῆ κατὰ τὴν ἀστρολογία, «ἐπιστήμη» ἔχει ξεφλημένη ὁλότελα στὰ χρόνια τοῦ Μολιέρου — ἦτε πονηροῦ. Ὁ σύγχρονός του ἐκλαίκευτῆς ἐτούτης τῆς «ἐπιστήμης», ὁ Jean - Baptiste M ποῦ τὸ βιβλίον του *Astrologia Gallica* βγήκε στὰ 1661, λοιπὸν κάπου ἐφτὰ χρόνια πρὶν τοπαιχεῖ ὁ Ἀμφιτρώνας, χαρακτηρίζει τὸν πλανήτη Ἑρμῆ μὲ τὸ ἐπίθετο *vafificus*, ὁποῖός σὰ νὰ λέγαμε.

ΕΡΜΗΣ

"Όχι κι' οὐτ' ἔχω ἐπιθυμία.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝΑΣ

"Όλοι σήμερα ἐδῶ τὰ ἔχουν λοιπὸν χαμένα ;
σέρνεται τὸ κακό ; Σωσία καλέ ! Σωσία !

ΕΡΜΗΣ

"Ε, ναί, Σωσία μὲ λὲν ἐμένα·
μὴ θὰ μοῦ βάλεις ἀπουσία ;¹

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝΑΣ

Καλὰ μὲ βλέπεις ;

ΕΡΜΗΣ

Μιά χαρά. Ποιὸς σ' ἔβαλε, ἀνθρωπέ μου,
κι' ἀρχισες τέτιο βροντητό ;
καὶ τί ζητᾶς αὐτοῦ ἀποκάτωθὲ μου ;

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝΑΣ

Ἐγώ, ἀλιθήριε, τί ζητῶ ;

ΕΡΜΗΣ

Τι δὲ ζητᾶς τὸ λοιπὸν, πέ μου·
γιὰ νὰ σὲ νιώσω, λέγε το.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝΑΣ

Στάσου, μωρέ : μ' ἓνα στειλιάρι,
σὰν ἔρθω ἀπάνω, θὰ μὲ νιώσεις·
πολὺ ἀκριβὰ θὰ τὸ πληρώσεις
τέτιον ἀέρα ποὺ ἔχεις πάρει.

ΕΡΜΗΣ

Φρόνιμα ! κάνε ὅτι στὴν πόρτα πᾶς, γιὰ κρούσ' τη,
καὶ σοῦ ἀπολυνῶ φιλέματα ἄγαρμπα ἀπ' τὸ δῶμα.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝΑΣ

Οὐρανέ ! τέτια γλώσσα πότε ματακούστη ;
κι' ἀπὸ ἐνὸς δούλου, ἐνὸς λεχρίτη τ' ἄθλιο στόμα !

¹ Γιὰ νὰ μείνει πιδ κοντὰ στοὺ πρωτότυπο ἢ μετάφραση, μπορεῖ νὰ μπεῖ ἔτσι ὁ στίχος αὐτός : νὰ μοῦ τὸ ἀναθυμᾶς ποιά χρεία ;

ΕΡΜΗΣ

Λοιπόν ; με μέτρησες ἀπὸ τὰ νύχια ὡς τὴν κορφή ;
 τί με κοιτᾷς με δλάνοιχτα ἔτσι-δὰ τὰ μάτια ;
 Πῶς τὰ γουρλώνει, τί ἀγριεμένη ἔχει μορφή !
 Ἄνισως δάγκναναν τὰ μάτια,
 θὰ μ' εἶχε κάμει αὐτὸς κομμάτια.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝΑΣ

Ἄνατρομάζω τί γιὰ λόγου σου ἐτοιμάζεις
 με κάθε ἀδιάντροπή σου λέξη.
 Τί ἀνεμοζάλες φοβερὸς ἀπάνω σου σωριάζεις
 καὶ τί κατακλυσμοὺς ξυλιὲς στὴ ράχη σου θὰ βρέξει !

ΕΡΜΗΣ

Ἄκου, ἀδερφάκι : ἢ κάνεις ἀπὸ δῶ φτερά,
 ἢ μπορεῖ νὰ βγεις με σπασμένο τὸ κεφάλι.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝΑΣ

Ἄ ! θὰ σοῦ δείξω τί θὰ πεῖ, βρὲ μασκαρά,
 με τὸν ἀφέντη ἂν πιάσει ὁ δοῦλος καὶ τὰ βάλει.

ΕΡΜΗΣ

Ἐσὺ ὁ ἀφέντης μου ;

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝΑΣ

Ναί, ἀχρεῖτε. Δὲ με γνωρίζεις πάλι ;

ΕΡΜΗΣ

Ἐγὼ τὸν Ἀμφιτρώωνα μόνον ξέρω μιὰ φορά.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝΑΣ

Ἐξω ἀπὸ μένα εἶν' Ἀμφιτρώωνες μήπως κι' ἄλλοι ;

ΕΡΜΗΣ

Ἐσὺ Ἀμφιτρώωνας ;

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝΑΣ

Σίγουρα.

ΕΡΜΗΣ

Τί λόξα ! τρα-λα-ρά !

Γιὰ πές μας : σὲ ποιό παστρικό ἦσουν καπηλειό
κ' ἔγινες τάπα στὸ μεθύσι ;

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝΑΣ

Τι ; πάλι ;

ΕΡΜΗΣ

Ἦταν κρασί τὸ κέφι νὰ κουρντίσει ;

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝΑΣ

Θέ μου !

ΕΡΜΗΣ

Καινούργιο ἦταν ; παλιό ;

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝΑΣ

Τι ξόλο...!

ΕΡΜΗΣ

Τὸ καινούργιο ἀνέρωτο δὲ θέλει ἀλλιῶς
οὐ ! στὸ κεφάλι θὰ χτυπήσει.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝΑΣ

Ἄ ! θὰ στήν κόψω, μὰ τὸ ναί, τῆ γλώσσα αὐτή.

ΕΡΜΗΣ

Σύρε, ἀνθρωπέ μου, στῆ δουλειά σου,
νὰ μὴ σ' ἀκούσει κι' ἄλλο αὐτί.

Ἄς ἔχει χάρη τὸ κρασί : πήγαινε, χάσου,
κι' ἄσε τὸν Ἀμφιτρώνα γλύκες νὰ γευτεῖ.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝΑΣ

Πῶς εἶναι μέσα ὁ Ἀμφιτρώνας ;

ΕΡΜΗΣ

Μιὰ χαρά :

καὶ τώρα, νικητῆς δαφνοστεφανωμένος,
δίπλα στήν ὀμορφὴ κυρὰ
στῶν ἐρωτόλογων τῆ γλύκα εἶναι δασμένος.
Ἦστερ' ἀπὸ ἓνα καβγαδάκι ἐρωτικό,
μεθοῦν ἀπ' τῆ χαρὰ τους ποὺ φιλιώσαν πάλι.
Κοίτα μὴν τοὺς ταραξεῖς τῆ γλυκιὰ κραιπάλη,
ἂν θές νὰ μὴ σὲ βρεῖ κακὸ
γιὰ τὴν ξεθαρρεψιά σου τῆ μεγάλη.

Γ' ΣΚΗΝΗ

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝΑΣ

"Ω ! ἀνήκουστη πληγή ποῦ μοῦ ἀνοιξε στὰ στήθια !
 τί ταραχή φριχτή μοῦ ἀνάβει στήν ψυχή μου !
 Ἄνίσως κι' ὄ,τ' εἶπε ὁ κακοῦργος εἶν' ἀλήθεια,
 τί ἀπόμεινε ἀπ' τὸν ἔρωτά μου, ἀπ' τὴν τιμὴ μου ;
 Τί δρόμο ὁ νοῦς μου μὲ ὀρμηγεύει ν' ἀκλουθήσω ;
     τὸ σκάνταλο ἢ τὴ σιωπή ;
 καί, στὸ θυμὸ μου, τοῦ σπιτιοῦ μου τὴ ντροπή
     θὰ τὴ σκεπάσω ἢ θὰ τὴ διαλαλήσω ;
 Ἄ ! θὰ σκεφτῶ ἀντικρὺ σὲ τέτιαν ἀτιμία ;
 ποῦ νὰ ζητήσω λόγο ἢ ποιόν νὰ λυπηθῶ ;
     πρέπει ἔγνια νὰ ἔχω μόνο μία :
     νὰ ἐκδικηθῶ, νὰ ἐκδικηθῶ.

Δ' ΣΚΗΝΗ. — ΣΩΣΙΑΣ, ΝΑΥΚΡΑΤΗΣ, ΠΟΛΙΔΑΣ, ΑΜΦΙΤΡΥΩΝ.

ΣΩΣΙΑΣ

Ἄφέντη, ὅσο κι' ἂν ἔτρεξα, δὲν ἔκαμα, πές, τίποτε
 νά, τοὺς ἀφέντες ἀπὸ δῶ σοῦ βρήκα μόνο ὡς τώρα.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝΑΣ

Ἄ ! ἐδῶ ἴμαστε ;

ΣΩΣΙΑΣ

Ἄφέντη...

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝΑΣ

Βρωμερὲ ! ἔετσιόπατε !

ΣΩΣΙΑΣ

Τί ;

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝΑΣ

Θὰ σοῦ δείξω ἴω γιὰ ὅσα ἴκαμες πολληώρα.

ΣΩΣΙΑΣ

Τί ἴναι ; τί σ' ἔπιασε ;

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝΑΣ

Τί μ' ἔπιασε, θεομπαίχτη ;

ΣΩΣΙΑΣ

"Ε ! ἀφέντες, τρέξτε δῶ, προκάντε.

ΝΑΥΚΡΑΤΗΣ

"Ελα, κρατήσου δά !

ΣΩΣΙΑΣ

Σὲ τί μὲ βρίσκεις φταίχτη ;

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝΑΣ

Καὶ τὸ ρωτᾶς, παλιομπερμπάντε ;
 "Απ' τῆ δίκια μου ὀργὴ νὰ ξεθυμάνω ἀφήστε.

ΣΩΣΙΑΣ

Σὰν κρεμοῦν κάποιον, λὲν τὸν λόγο, ἔστω μιὰ λέξη.

ΝΑΥΚΡΑΤΗΣ

Δάβε τὸν κόπο, πὲς μας κὰν σὲ τί ἔχει φταίξει.

ΣΩΣΙΑΣ

"Αφέντες μου, ἄχ ! γερὰ κρατῆστε.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝΑΣ

Τί ; τέτιο θράσος, νὰ μοῦ κλίσσει
 κατὰμουτρα τὴν πόρτα αὐτός,
 κί' ἀπ' τὶς βρισιές του παρεχτός
 ἤθελε καὶ νὰ φοβερῖσει !
 "Α, μασκαρά !

ΣΩΣΙΑΣ

Χάθηκα !

ΝΑΥΚΡΑΤΗΣ

Τόπο τοῦ θυμοῦ σου δῶσ' του.

ΣΩΣΙΑΣ

"Αφέντες.

ΠΟΛΙΔΑΣ

Τί ζητᾶς ;

ΣΩΣΙΑΣ

Μὲ βάρεσε ;

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝΑΣ

Μπά, μήπως κι' άξιος ό μιστός του,
πού λόγια λίγο πριν μου πέταξε όσα του άρσεε ;

ΣΩΣΙΑΣ

Μά πώς μπορούσε αυτό να γένει,
άφου με είχες άλλοϋ, σέ θέλημα σου, σταίλει ;
"Άς μαρτυρήσουν κι' από δώ οι καλοί σου φίλοι,
τούς είπα ή όχι σέ τραπέζι είν' καλεσμένοι ;

ΝΑΥΚΡΑΤΗΣ

Σιωστά, μάς μήνυσε ό,τι του 'χες παραγγείλει
κι' όλο κοντά μας από τότε μένει.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝΑΣ

'Από ποιόν πήρες διαταγή ;

ΣΩΣΙΑΣ

'Απ' τήν άφεντιά σου.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝΑΣ

Πότε ;

ΣΩΣΙΑΣ

Τό φίλιωμά σας άφου έγίνη
και πήγαινες να τρελαθείς άπ' τή χαρά σου,
πού είχες μερώσει τήν 'Αλκμήνη.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝΑΣ

Θέ μου ! κάθε ώρα πού κυλά
κάτι θα φέρει πιό πολϋ για να ύποφέρω
σε τέτιον πῶχω μπεϊ μπελά,
τι να πιστέψω, τι να πῶ δέν ξέρω.

ΝΑΥΚΡΑΤΗΣ

"Όσα για δώ μάς είπε άνήκουστα κι' άνείπωτα,
τόσο τούς νόμους ξεπερνοϋν τής φύσης,
πού πριν σου ανάφουν τά αίματα ή πριν κάμεις τίποτα,
τό ζήτημ' αυτό πρέπει να ξεκαθαρίσεις.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝΑΣ

Ἐμπρός, βοηθήστε με κ' ἑσείς, στὸ ἔργο αὐτὸ ἄς βαλθοῦμε,
σὰς στέλνει ὁ οὐρανὸς ἐδῶ στὸν πιὸ καλὸν καιρὸ.

Τι σήμερα μοῦ μέλλεται, νὰ μάθω καρτερῶ :

τὸ αἶνιγμα ἄς λύσουμε, ποιά ἢ τύχη μας ἄς δοῦμε.

Ἄχ! νὰ τὸ μάθω λαχταρῶ

καὶ σὰν τὸν Χάρο τὸ φοβοῦμαι.

(Ὁ Ἀμφιτρώνας χτυπᾷ στήν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ).

Ε' Σ Κ Η Ν Η. — ΔΙΑΣ, ΑΜΦΙΤΡΥΩΝΑΣ, ΝΑΥΚΡΑΤΗΣ, ΠΟΛΙΔΑΣ, ΣΩΣΙΑΣ

ΔΙΑΣ

Ποιὸς κρότος νὰ ἔβγω μὲ ἀναγκάζει;

ἔπου εἶμ' ἐγώ, σὰ νοικοκύρης ποιὸς βροντᾷ;

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝΑΣ

Δίκιοι θεοί! τί βλέπω;

ΝΑΥΚΡΑΤΗΣ

ᾠ! ποιὸς νὰ μὴ θαμάζει;

τί; δυὸ Ἀμφιτρώνες ξεπετιοῦνται δῶ, κοντὰ - κοντὰ!

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝΑΣ

Τὸ αἷμα, στὶς φλέβες μου παγώνει·

τὰ φέματα σωθήκαν κι' ἄλλο, ἄχ! δὲν μπορῶ.

Δήλησε ἡ μοίρα μου ἀπὸ μόνη

κι' ὄλα τὰ λέν τὰ ὅσα θωρῶ.

ΝΑΥΚΡΑΤΗΣ

Ὅσο ἡ ματιά μου καὶ στοὺς δυὸ κι' ἂν σταματήσει,
βρίσκω ποὺ ἡ κόψη τους μοιάζει σὰ νὰ ἔναι ἑνός.

ΣΩΣΙΑΣ (πηγαίνοντας ἀπὸ τὴ μεριὰ τοῦ Δία).

Ἀφέντες, νὰ ὁ ἀληθινός·

ἀγύρτης ὁ ἄλλος, ποὺ ἄς τὸν εὔρει ἡ θεία ἢ κρίση.

ΠΟΛΙΔΑΣ

Σαστίζει ο νοῦς τοῦ καθενός,
ἅμα τὸ θάμα αὐτὸ ἀντικρύσει.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝΑΣ

Πολὸ μᾶς ἐπαιξε ἕνας πλάνος ἐλεεινός:
καιρός, τὰ μάγια τὸ λεπίδι νὰ τὰ λύσει.

ΝΑΥΚΡΑΤΗΣ

Στάσου.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝΑΣ

Ἄσε με.

ΝΑΥΚΡΑΤΗΣ

Θεοί! ποῦ πᾶς; τί σ' ἔχει πιάσει;

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝΑΣ

Θὰ τιμωρήσω ἀναντρη ἀγύρτη ἐπιβουλή.

ΔΙΑΣ

Ἀγάλια! ἐδῶ ἡ ἀραθυμιὰ λίγο ὠφελεῖ
κι' ὅποιος ἀνάβει ἔτσι μὲ μίξ, κ' εἰν' ὄλο βιάση,
δὲ φανερώνει νὰ ἔχει δίκιο καὶ πολὺ.

ΣΩΣΙΑΣ

Ἄμ εἶναι μάγος κ' ἔχει κάποιον χαϊμαλί,
τάχα μὲ τοὺς νοικοκυραίους νὰ παρομοιάσει.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝΑΣ

Καὶ στὸ δικό σου μερδικό,
γιὰ τὴ βρωμὸγλωσσά σου, ξύλο ποῦ θὰ πέσει!

ΣΩΣΙΑΣ

Ἐχω ἄγὼ παλληκάρι ἀφεντικό,
κι' ἀνθρώπους του νὰ δέρνουν δὲν τοῦ πολυαρέσει.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝΑΣ

Ἀφήστε τὸ ἄχτι μου νὰ βγάλω,
στοῦ ἀχρείου τὸ αἷμα τὴ ντροπὴ μου νὰ ξεπλύνω.

ΝΑΥΚΡΑΤΗΣ

Τέτιο πρωτάκουστο ἄρπαγμα, ὄχι, δὲν τὸ ἀφίνω:
ὁ ἕνας Ἀμφιτρώωνας μὲ τὸν ἄλλο!

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝΑΣ

Πῶς; ἀπὸ σᾶς αὐτὸ περίμενε ἢ τιμὴ μου;
κ' οἱ φίλοι μου ἕναν κατεργάρη διαφεντεύουν;
στὴ φούρκα μου νὰ μποῦν ἐμπόδιο αὐτοὶ γυρεύουν,
ἀντὶ πρῶτοι νὰ πάρουν τὴν ἐκδίκησή μου;

ΝΑΥΚΡΑΤΗΣ

Ἡ ἀπόφασή μας νὰ μὴν μπλέκει;
στὴ θεά αὐτὴ κ' ἐσὺ θὰ κρύωνες·
κ' ἔτσι, μπροστὰ σὲ δυὸ Ἀμφιτρώωνες,
δίβουλη ἢ θέρμη μας στὸ ναὶ καὶ στ' ὄχι στέκει.
Τὸν ζῆλο μας ἀνίσως δεῖξουμε σὰ φίλοι,
τὴν πλάνη τρέμουμε ἢ κ' ἢ κρίση μας μὴ σφάλει.
Σὰ σὲ θεωροῦμε, ὁ Ἀμφιτρώωνας ξεπροβάλλει,
τοῦ λυτρωμοῦ τῆς Θήβας δοξαστὸ ἀντιστύλι,
μὰ καὶ σὲ κείνον ξεπροβάλλει ὁ ἴδιος πάλι·
ποῖος ἀπ' τοὺς δυὸ ἔναι, πῶς νὰ βγεῖ ἀπ' ἀνθρώπου χεῖλη;

Μιὰ εἶν' ἡ γραμμὴ μας, κ' ἡ σωστή:
στὸ χῶμα ἢ μούρη νὰ τριφτεῖ τοῦ κατεργάρη·
μὰ σ' ἕναν κρύβεται ἀπὸ σᾶς, κ' εἶστε φτυστοί·
αὐτὸ καλὰ ἂν δὲ φωτιστεῖ
τὰ παίζουμε ὅλα σ' ἕνα ζάρι.

Ἄσε μας ἡσυχὰ νὰ δοῦμε
ποῖος τάχα κάνει ἐδῶ τὴ ζαβολιά·
κὶ ἄμα ξεμπλέξουμε τὸ πρᾶμα καὶ τὸν βροῦμε,
τὸ τι θὰ κάνουμε, δικὴ μας πιά δουλειά.

ΔΙΑΣ

Πολὺ σωστά· καὶ τόσο οἱ δυὸ μας πιά ποὺ μοιάζουμε,
δίκιο ἔχετε νὰ δεῖξετε κάποιον δισταγμὸ.
Ποὺ γέρνετε μιὰ ἐδῶ, μιὰ ἐκεῖ, δὲ βαργωμῶ:
πιὸ γνωστικὸς ἐγώ, σᾶς νιώθω, δὲν ξιπάζουμαι.
Τὸ μάτι δὲ θὰ βρεῖ σ' ἐμᾶς ξεδιακρεμῶ,

φανερῶς τω

κ' εἶν' εὐκόλο νὰ γελαστεῖ κανεὶς, στοχάζομαι.
Γι' αὐτό, μὲ βλέπετε, καθόλου δὲ θυμῶνω,

δὲ βάζω χέρι στὸ σπαθί :

τί ἄσκημος τρόπος τὸ μυστήριο νὰ λυθεῖ!

πιὸ σίγουρον, πιὸ μαλακὸν σᾶς ξετελειῶνω.

Ὁ ἓνας μας εἶναι ὁ Ἀμφιτρώωνας δίχως ἄλλο·
μᾶς παίρνετε ὅμως καὶ τοὺς δυὸ γιὰ τὸν σωστό.

Στὸ ἀνακάτωμα τοῦτο ἐγὼ τέλος θὰ βάλω·

καὶ λέω ἀπ' ὅλους τόσο ὠραῖα νὰ γνωριστῶ,

ποὺ ἐγὼ ποιὸς εἶμαι ὡς λάμψει μὲ φῶς θαυμαστό,

καὶ κεῖνος νὰ δεχτεῖ ἀπὸ τι γενιὰ βαστῶ

καὶ κάθε ἀντίλογο ἀπ' τὸν νοῦ του νὰ τοῦ βγάλω.

Μόνον μπρὸς στοὺς Θεβαίους γιὰ σᾶς τὸν πέπλο θὰ ξεσκίσω,

γυμνὴ ἢ ἀλήθεια νὰ φανεῖ, φῶς φανερό·

καὶ κάμποσο εἶναι δὲ τὸ πράγμα σοβαρό,

ποὺ νὰ μὴ χάνουμε καιρό,

ὅ' ὅλους μπροστὰ νὰ τὸ ἐξηγήσω.

Ἡ Ἀλκμήνη αὐτὴν τῇ μαρτυρίᾳ ἀπὸ μὲ προσμένει :

ἀπ' τὸ σκάνταλο αὐτὸ ἢ τιμὴ τῆς ντροπισμένη,

νὰ ξεπλυθεῖ ζητᾶ· μ' ἔχει διαφεντευτὴ τῆς.

Σ' αὐτὸ ἢ ἀγάπη, ποὺ τῆς ἔχω ἐγὼ, μὲ δίνει·

κί' ἀρχόντοι ἄς συναχτοῦν ἐδῶ οἱ πιὸ τιμημένοι,

νὰ ἐξηγηθῶ κ' ἔτσι νὰ λάμψει ἢ ἀρετὴ τῆς.

Μὰ ὡς νὰ κοπιᾶσουν οἱ καλόδεχτοι μαρτύροι,

παρακαλῶ στὸ σπίτι ὀρίστε,

κεῖ τὸ τραπέζι νὰ τιμῆστε,

ὅπου σᾶς κάλεσε ὁ Σωσίας, κύριοι.

ΣΩΣΙΑΣ

Τὸ ἴλεγα ἴγῳ. Κύριοι μου, αὐτὸς ὁ λόγος φτάνει,

κ' οἱ δισταγμοὶ πᾶν κατὰ μέρος :

μονάχος Ἀμφιτρώωνας βέρος

εἶν' ὅποιος τὸ τραπέζι κάνει.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝΑΣ

Ἦ οὐρανέ! τόσο χαμηλὰ νὰ ἴχω ξεπέσει;

για καὶ 1705

1705

"Αχ! τί μαρτύριο και ν' ἀκούω μόνο ἔδωνά
 ὅσα τοῦτος ὁ ἀγύρτης μπρός μου κοπανᾷ,
 κ' ἐνῶ μὲ πνίγ' ἡ ὕργή, ποῦ ὁ λόγος του γενναῖ,
 τὰ χέρια νὰ μου τὰ ἔχουν δέσει!

ΝΑΥΚΡΑΤΗΣ (στὸν Ἀμφιτρυῶνα).

"Αδικο ἔχεις νὰ κλαίγῃσαι. Μ' ἄς περιμένουμε ἄσε
 νὰ ἐξηγηθεῖ καί, μὴ φοβάσαι,
 τότε οἱ θυμοὶ θὰ ἔχουν τὸν τόπο.
 Δὲν ξέρω ἂν ἔχει τὸν ἀέρα·
 ὅμως μιλά μὲ τέτιον τρόπο,
 σὰ νὰ ἔχε δίκιο πέρα-πέρα.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝΑΣ

"Ἄντε, φίλοι μικρόψυχοι, στὸν δόλο κάντε πλάτες·
 ἄλλους, νὰ μὴ σᾶς μοιάζουνε, στὴ Θήβα ἔχει σωρῶ·
 τὸ ντρόπιασμα νὰ μοιραστοῦν, κάποιους ἐγὼ θὰ βρῶ,
 κ' αὐτοὶ στὸν δίκιο μου θυμὸ θὰ μοῦ ἔναι παραστάτες.

ΔΙΑΣ

Καλὰ λοιπόν, τοὺς καρτερῶ· κ' ἔτσι τὴ διαφορὰ
 θὰ λύσω σὰ θὰ ἔρθοῦν και κείνοι.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝΑΣ

Θαρρεῖς κ' ἴσως ξεφύγεις ἔτσι, μασκαρά·
 ὅμως θὰ σέ βρεῖ ἡ ἐκδίκησή μου, ὅ,τι κ' ἂν γίνῃ.

ΔΙΑΣ

Πολὺ σοῦ πέφτει ν' ἀπαντήσω
 και στὰ χοντρόλογά σου ἀκόμα·
 ὅμως, σὲ λίγο, θὰ σοῦ κλείσω,
 μὲ δυὸ λογάκια μου, τὸ στόμα.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝΑΣ

Δὲν μπορεῖ μήτε κ' ὁ οὐρανὸς νὰ σὲ γλιτώσει,
 ὡς και στὸν Ἄδη κάτω θὰ σὲ κυνηγῶ.

ΔΙΑΣ

Ἀχρείασθή ἔναι φούρια τόση
 και θὰ τὸ ἴδουν σὲ λίγο πῶς δὲ φεύγω ἐγώ.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝΑΣ

Πρὶν ξεκόψει μὲ αὐτοὺς μαζί, πάμε, ἄς προκάμουμε
 φίλους, πού τὸ αἷμα τους ἀνάβει, νὰ μαζώξω,
 κι' ἀρματωμένοι ἄς ἔρθουμε δῶ ἀπ' ἔξω,
 κόσκινο εὐτὺς νὰ σοῦ τὸν κάμουμε.

ΔΙΑΣ

Μὴ τσιριμόνιες, νὰ χαρῆτε:
 μαζί μου, ἐμπρός, στὸ σπίτι μπῆτε.

ΝΑΥΚΡΑΤΗΣ

Σίγουρα, μ' ὅ,τι ἔχω ἀντικρύσει
 σαστίζει ὁ νοῦς, θολώνει ἡ κρίση.

ΣΩΣΙΑΣ

Δὲν παρατάτε, ἀφέντες μου, τὸ θάμασμα, λέω. Ἰγώ,
 καὶ στρώστε το στὸ φαγοπότι, ὡς που νὰ ξημερώσει.
 Θὰ κάμω ἐγὼ ξεφάντωμα, τὸ κέφι νὰ κορώσει
 καὶ τίς παλληκαριές μας νὰ ξηγῶ!
 Τρέχουν τὰ σάλια μου ὅσο ἀργῶ
 κι' οὔτε ποτέ εἶχα πείνα τόση.

Γ' ΣΚΗΝΗ. — ΕΡΜΗΣ, ΣΩΣΙΑΣ

ΕΡΜΗΣ

Στάσου. Μπά, πάλι ἐδῶ τῆ μύτη χώνεις,
 ἀδιάντροπε τσανακογλειφτη;

ΣΩΣΙΑΣ

"Ε! φρόνιμα, σ' ὅ,τι ἀγαπᾶς!

ΕΡΜΗΣ

"Αἰ! δευτερώνεις!

τῆ ράχη θὰ σοῦ γδάρω μὲ τὸν τρίπτυ.

ΣΩΣΙΑΣ

Καλόφυχέ μου ἐγώ, πού εἶσαι παλληκαράς,
 ἄχ! νὰ χαρεῖς, μὴ τόση βία.

Σωσία, λυπήσου τὸν Σωσία,
μὴ βρίσκεις γούστο στὰ πλευρά σου νὰ βαρᾶς.

ΕΡΜΗΣ

Πές μου ποιός σου ἴδωσε τὸ λεύτερο
καὶ παίρνεις τέτιο παρανόμι;
Δὲ στὸ ἴκοψα μὲ τὸ μαχαίρι; ἢ θὲς ἀκόμη
νὰ σοῦ τραβήξω ξυλοφόρτωμα ἄγριο δεύτερο;

ΣΩΣΙΑΣ

Μποροῦμε οἱ δυὸ τ' ὄνομα αὐτὸ νὰ τὸ ἔχουμε μαζί,
ἀφεντικὸ μιὰ κ' ἔχουμε ἓνα.
Ὅλοι Σωσία μένα μὲ ξέραν ὀλοένα·
τὸ δέχομαι νὰ ἴσαι κ' ἐσύ:
μὰ δέξου νὰ μὲ λέν κ' ἐμένα.
Τοὺς δυὸ Ἀμφιτρύωνες ἄς ἀφίσουμε
νὰ φαγωθοῦνε σὰν τοὺς γάτους·
καὶ μὲς στὸ μαλλιοτράβηγμά τους,
οἱ δυὸ Σωσίες καλὰ καὶ μονιασμένοι ἄς ζήσουμε.

ΕΡΜΗΣ

Ὅχι! δὲ θέλω μοιρασιά, κί' οὔτε μοῦ χρειάζεται ἄλλος,
ὁ ἓνας μοῦ φτάνει καὶ περσεύει.

ΣΩΣΙΑΣ

Θὰ ἴχεις τὰ πρωτοτόκια ἐσύ, ἂν σὲ κολακεύει·
θὰ ἴμαι ὁ μικρὸς ἐγὼ ἀδερφός κ' ἐσύ ὁ μέγας.

ΕΡΜΗΣ

Μπελὰ νὰ βάλω μὲ ἀδερφό; λὲς τὸ μυαλό μου φύρανε;
μοναχογιὸς θέλω νὰ μείνω.

ΣΩΣΙΑΣ

Ἦ ἀπάνθρωπη καρδιά καὶ τύρανε!
δέξου κὰν ὁ ἦσκιος σου νὰ γίνω.

ΕΡΜΗΣ

Οὔτε.

ΣΩΣΙΑΣ

Δεῖξε ἀνθρωπικὰ μὲ λίγη καλωσύνη·

κ' ἔτσι, κοντά σου ἂν πάω κ' ἐγώ, μὴ σὲ πειράζει·
 τόσο ὑποταχτικὸς ἤσκιος θέλω σοῦ γίνεи,
 πού θὰ μὲ κάνεις κι' ὁ ἴδιος χάζι.

ΕΡΜΗΣ

Κάστανα δὲ χαρίζω· ὁ νόμος δὲν ἀλλάζει.
 Ἄν σοῦ βαστά νὰ κάμεις πάλι κατὰ κεῖ,
 χίλιες ξυλιὲς καζάντησες.

ΣΩΣΙΑΣ

ᾠχ! σὲ τί θέση τραγική,
 δόλιε Σωσία, κατάντησες!

ΕΡΜΗΣ

Μπά, δὲ θὰ βάλεις χαλινό;
 θὰ παίρνεις ὄνομα πού σοῦ ἔχω ἐμποδισμένο;

ΣΩΣΙΑΣ

Ἐμένα, λές, νὰ συμπονῶ;
 μιῶ γιὰ ἕναν Σωσία καημένο,
 κάποιον δικό μου ἀλαργινό,
 πού ἀπάνθρωπα, μὲ τὸ στομάχι του ἀδειανό,
 ἀπὸ τραπέζι ὄξω τὸν πέταξαν στρωμένο.

ΕΡΜΗΣ

Τὰ μάτια νὰ ἔχεις τέσσερα, ἔτσι σοῦ συσταίνω,
 ἂν θέλεις νὰ σὲ ἀφήσω ἀκόμα ζωντανό.

ΣΩΣΙΑΣ (μέσα του).

Πῶς θὰ στὶς βρόνταγα, ψυχὴ ἂν εἶχα στὰ σπλάχνα,
 βρὲ παλιοκούρβας γιὲ καὶ φουσκωμένο ἀσκή!

ΕΡΜΗΣ

Τί ἔπες;

ΣΩΣΙΑΣ

Ἐγώ;

ΕΡΜΗΣ

Κάτι μωρμούριζες ἐκεῖ.

ΣΩΣΙΑΣ

Ρῶτα ὅποιον θές· δὲν ἔβγαλα ἄχνα.

ΕΡΜΗΣ

Κάτι ἔτσι, νά, σάν κούρβας γιό,
πῆρε τὸ αὐτί μου, ἐγὼ δὲ σφάλλω.

ΣΩΣΙΑΣ

Ⓞ' ἄκουσες κάναν παπαγάλο,
ποῦ ξεσηκώθηκε μὲ τὸν καλὸν καιρό.

ΕΡΜΗΣ

Γειά σου. Κι' ἄμα' σέ τρώει κάποτε ἡ μύτη σου,
ἔλα, ἐκειδὰ ἔχω ἐγὼ τὸ στέκι.

ΣΩΣΙΑΣ

Ⓞέ μου! τὴν ὥρα τοῦ φαγιοῦ ἀπ' τὸ σπίτι σου
ἔξω νὰ σέ πετοῦν — τί ὀργή! — δὲ στέκει.
"Ἐ, ἀνάκαρο δὲν ἔχω πιά στη μοίρα ν' ἀντιβγαίνω.
"Ὅπου μᾶς βγάλει σήμερα ἡ τυφλή της φαντασία·
καὶ σέ ζευγάρι ταιριασμένο
τὸν δόλιο ἄς σμίξουμε Σωσία
στὸν Ἀμφιτρώνα τὸν καημένο.
Μὰ νά, τὸν βλέπω μὲ καλὴ κ' ἔρχεται συνοδεῖα.

Ζ' ΣΚΗΝΗ. — ΑΜΦΙΤΡΥΩΝΑΣ, ΑΡΓΑΤΙΦΟΝΤΙΔΑΣ, ΠΑΥΣΙΚΛΗΣ, ΣΩΣΙΑΣ.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝΑΣ

Σταθῆτε ἐδῶ, κύριοι· μακριὰ καὶ σκορπιστοί,
μὴν προχωρῆστε ὅλοι μὲ μίαν,
παρακαλῶ, παρὰ μόλις χρειαστεῖ.

ΠΑΥΣΙΚΛΗΣ

Κατάκαρδα θὰ τὸ ἔχεις πάρει καὶ σέ συμπονῶ.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝΑΣ

"Ἀχ! μ' ἔχουν ζῶσει ἀπὸ παντοῦ οἱ καημοὶ καὶ θὰ πεθάνω
γιὰ τὴν ἀγάπη μου πονῶ,
μὰ καὶ γιὰ τὴν τιμὴ μου παραπάνω.

ΠΑΥΣΙΚΛΗΣ

"Αν μοιάσιμο, τέτιο πού λέν, είν' ἡ ἀφορμή,
δίχως νὰ φταίει δὰ κ' ἡ 'Αλκμήνη . . .

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝΑΣ

"Αχ! ὅπου παίζεται ἡ τιμή,
κ' ἡ σκέτη πλάνη ἀληθινὸ κρίμα θὰ γίνει
κ' ἡ ἀρετὴ θὰ βουλιάξει, θέλοντας καὶ μὴ.
Παρόμοιες πλάνες, κι' ἄς τις δεῖς ὅπως σοῦ ἀρέσει,
σ' ἀγγίζουν κεῖ πού σὲ πονᾷ,
καὶ συχνὰ τὸ μυαλό μας θὰ τις συχωρέσει,
μὰ ἡ τιμὴ μας κ' ἡ ἀγάπη δὲν τις συχωρνᾷ.

ΑΡΓΑΤΙΦΟΝΤΙΔΑΣ

Μὲ κάτι τέτια ἐγὼ καθόλου δὲ σκοτίζουμαι
μὰ δὲ χωνεύω γαλαζοαιμάτων βρωμοἀργητες·
τὸ σύστημα μὲ κάνει αὐτὸ καὶ δαιμονίζουμαι
κι' ἄντρας κανεὶς δὲ θὰ τὸ βρεῖ καλὸ ποτέ.
Μᾶς ρόγιασε ἕνας; τίς δουλειές του ἄς κανονίζουμε,
μὲ τὰ μάτια κλειστὰ ἄς ριχνόμαστε σ' αὐτές.
Δὲν ξέρει ὁ 'Αργατιφοντίδας σιάξη τί θὰ πεῖ.
Ν' ἀκοῦς τοῦ φίλου τὸν ὀχτρὸ νὰ λέει, νὰ μὴν τελειώνει,
ὅποιος φιλότιμο ἔχει, αὐτὰ δὲν τὰ σηκώνει:
μόνο γιὰ τὴν ἐκδίκηση νὰ 'χεις ἀνασχοπή.

Τίς δίκες βρίσκω ἐγὼ ντροπή·
καὶ πρέπει ν' ἀρχινᾷ κανεὶς, ἄμκ παραφουσκώνει,
μὲ τὸ σπαθὶ μιὰ κ' ἔξω, κι' ἀστραπὴ
ὡς τὸ μανίκι μέσα νὰ τὸ χώνει.

Καὶ θὰ ἴδεις τώρα, ὅ,τι κι' ἂν λάχει,
πὼς ὁ 'Αργατιφοντίδας εἶναι τοῦ 'Ἰσιου δρόμου·
κ' ἕνα ζητῶ στὸ μερδικό μου:
τὸν θάνατο ὁ μπερμπάντης νὰ 'χει
μόνο ἄπ' τὸ χέρι τὸ δικό μου.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝΑΣ

'Εμπρός.

ΣΩΣΙΑΣ (σιδὸν 'Αμφιτρώνα).

Νά, κοίτα, ἀφεντικό, στὰ πόδια σου κυλιέμαι,

για τὴ βρωμόγλωσσα μου πρέπει ἐδῶ νὰ στολιστῶ.
 Δός μου γροθιές, κλωτσιές, ραβδιές, στὸ ξύλο τάραξέ με
 καὶ στὸν θυμό σου σκότωσέ με:
 καλὰ θὰ κάμεις, τὸ σωστὸ σωστὸ,
 καὶ δὲ θὰ βγάλω τσιμουδιὰ νὰ σοῦ παραπονιέμαι.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝΑΣ

Σήκω. Τί γίνεται;

ΣΩΣΙΑΣ

Μὲ διώξαν σὰν τὸν σκύλο·
 κεῖ ποῦ ἔλεγα νὰ τὴν τυλώσω στὰ στερνά,
 δὲ λόγιαζα, στ' ἀληθινά,
 πὼς φύλαγα γιὰ μένα ἐκεῖ, νὰ δώσω ἐμένα ξύλο.
 Ὁ ἄλλος ἐγώ μου, τοῦ ἄλλου ἐσένα ὁ δοῦλος, μὲ τί ζῆλο
 ξανάρχισε τὸν κόσμο νὰ χαλνᾷ!
 Σήμερα — μαῦρο ριζικό —
 βάσανα πάνω μας πλακώνουν·
 μὲ ξε-Σωσίωσαν, ἀφεντικό,
 ὅπως καὶ σένα σὲ ξ-Ἀμφιτρυώνουν.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝΑΣ

Ἔλα.

ΣΩΣΙΑΣ

Μὴν ἔρχεται κανεὶς γιὰ κοίτα· κάτι ἀκῶ.

Η' Σ Κ Η Ν Η. — ΚΛΕΑΝΘΗ, ΝΑΥΚΡΑΤΗΣ, ΠΟΛΙΔΑΣ, ΣΩΣΙΑΣ
 ΑΜΦΙΤΡΥΩΝΑΣ, ΑΡΓΑΤΙΦΟΝΤΙΔΑΣ, ΠΑΥΣΙΚΛΗΣ.

ΚΛΕΑΝΘΗ

Θεούλη μου!

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝΑΣ

Τί ἀλάφιασμα εἶν' αὐτό;
 σὰν τί τρομάρα σοῦ ἔφερα μεγάλη;

ΚΛΕΑΝΘΗ

ὦχ! εἶσαι μέσα κ' ἐδῶ πάλι σὲ κοιτῶ!

ΝΑΥΚΡΑΤΗΣ (στὸν Ἀμφιτρυῶνα).

Μὴ βιάζῃσαι: νά τος, προβάλλει,
νά ρίξει σ' ὄλους μας ἐδῶ φῶς ποθητό,
ποῦ ἄν, ὅ,τι πρὶν μᾶς εἶχε τάξει, βγεῖ σωστό,
τότε ἀπ' τὴν ταραχή, ἀπ' τὴν ἔγνια θὰ σέ βγάλει.

Θ' Σ Κ Η Ν Η. — ΕΡΜΗΣ, ΚΛΕΑΝΘΗ, ΝΑΥΚΡΑΤΗΣ, ΠΟΛΙΔΑΣ, ΣΩΣΙΑΣ
ΑΜΦΙΤΡΥΩΝΑΣ, ΑΡΓΑΤΙΦΟΝΤΙΔΑΣ, ΠΑΥΣΙΚΛΗΣ.

ΕΡΜΗΣ

Ναί, θὰ τὸν δεῖτε ὄλοι σας· καὶ μάθετε ἀπὸ τώρα
πὼς τὸν θεὸ τὸν πιὸ τρανό,
μὲ τοῦ ἀκριβοῦ τῆς ὁμοια εἰδή, σὲ τούτη ἐδῶ τῆ χώρα
ἢ Ἀλκμήνη τὸν ξεσήκωσε νὰ ρθεῖ ἀπ' τὸν οὐρανό.
Κι' ἂν πεῖς γιὰ μένα, ἔχετε μπρὸς σας τὸν Ἑρμῆ,
ποῦ καταχέρισα, ἔτσι γιὰ νὰ κάμω κάτι,
κεῖνον ποῦ τοῦ ἔχω ξεσηκώσει τὸ κορμί·
μὰ τώρα ἄς παρηγορηθεῖ κομμάτι:
ἐνὸς θεοῦ οἱ ξυλοδαρμοὶ
τιμῆ ἔναι γιὰ ὅποιον τοὺς εἰσπράττει.

ΣΩΣΙΑΣ

Ἐχ! τί νὰ πῶ, κύρ θεέ, σπολλάτη, εὐχαριστῶ:
μ' ἄς μοῦ ἔλειπε ἢ τιμῆ τῆς τόσης προστασίας.

ΕΡΜΗΣ

Τὸ πράτιγο τοῦ δίνω πιά νὰ ἔναι Σωσίας:
βαρέθηκα τὸ ἄσκημο μοῦτρο νὰ ἔχω αὐτό,
καὶ πᾶω στὸν οὐρανό, μὲ μιὰ ἀλοιφή ἀμβροσίας
καλὰ νὰ ξεπασσαλειφτῶ.

(Πετὰ στοὺς οὐρανοῦς).

ΣΩΣΙΑΣ

Ἄς μᾶς φυλάξει ὁ οὐρανὸς ξύλο ἀπὸ σὲ νὰ τρώμε!
Ἡ μάνητά σου ἀπάνω μου ξέσπασε λυσσασμένα·
κι' οὔτε ποτέ εἶδα, ὅσο χρονῶ ἔμαι,
θεὸ πιὸ διάβολο ἀπὸ σένα.

↓
ἀνακοινῶνται ἀπὸ τὸν Ἑρμῆ
≠ ἔλεος

Ι' ΣΚΗΝΗ. — ΔΙΑΣ, ΚΛΕΑΝΘΗ, ΝΑΥΚΡΑΤΗΣ, ΠΟΛΙΔΑΣ, ΣΩΣΙΑΣ.
ΑΜΦΙΤΡΥΩΝΑΣ, ΠΑΥΣΙΚΛΗΣ.

ΔΙΑΣ (μέσα σὲ σύννεφο).

Ἐδῶ κοίτα, Ἀμφιτρώωνα, ποῖδς εἶν' ὁ γελαστής σου·
μὲ τὰ ἴδια τὰ μισίδια σου μπρός σου τὸν Δία θωρεῖς:
νὰ τὸν γνωρίσεις εὐκολα μὲ τὰ σημάδια αὐτὰ μπορεῖς·
κι' ἄλλο δὲ χρειάζεται, θαρρῶ, νὰ γειάνει πιά ἡ ψυχὴ σου,
νὰ ῥθει ἡ καρδιά στὸν τόπο πίσου
καὶ ζεστασιὰ στὸ σπίτι σου κι' ὁμόνοια νὰ χαρεῖς.

Τ' ὄνομά μου, ὀλημέρα ἡ γῆ πού τὸ δοξάζει,
πνίγει, πρὶν κὰν ξεσπάσει ἐδῶ, κάθε κακογλωσσιὰ.

Ναί, μὲ τὸν Δία μιὰ μοιρασιὰ
δὲν εἶναι πράμα πού ἀτιμάζει.

κι' ὅ,τι νὰ πεῖς, δόξα θὰ φέρνει, δίχως ἄλλο.
νὰ ἔχει κανεὶς γι' ἀντεραστή τὸν θεὸ τὸν πῖο μεγάλο. κινᾶ
Δὲ βλέπω γιὰ παράπονο νὰ ἔχει ὁ ἔρωτάς σου αἰτία:
καὶ σ' ὅλη αὐτὴ τὴν ἱστορία,
ὅς εἰμαι καὶ θεός, ἐγὼ νὰ σὲ ζηλεύω πρέπει.

Ἡ Ἀλκμήνη ὀλοδίκη σου ἔναι, χαμένος πάει ὁ κόπος·
καὶ γιὰ τὸ λάβρο πάθος σου γλυκὸ θὰ ἔναι νὰ βλέπει
πὼς στὴν καρδιά της γιὰ νὰ μπεις, εἶν' ἕνας μόνος τρόπος,
νὰ πάρεις τοῦ ἀντρα της τὴ σκέπη·
πὼς μὲ ὅλη τὴν ἀθάνατη δόξα του ὁ Δίας, ἀπὸς του
τὴν πίστη της ἀνήμπορος στάθη νὰ τῆς λυγίσει,
κι' ὅσα τῆς πῆρε γιὰ ὄφελός του,
ἐσένα ἡ πυρωμένη της καρδιά τὰ ἔχε χαρίσει.

ΣΩΣΙΑΣ

Ὁ ἄρχοντας Δίας πὼς μιὰ χαρὰ τὸ χάπι τὸ χρυσώνει!

ΔΙΑΣ

Ναί, διῶξ' τοὺς μαύρους τοὺς καημούς, μὲς στὴν καρδιά πού κλεῖς,
καὶ καταλάγιασε μὲ μιὰς τῆ φλόγα πού σὲ λιώνει:
γῶς μέλλει νὰ σοῦ γεννηθεῖ, πού τ' ὄνομα Ἡρακλῆς
θὰ ἰδοῦν στά τετραπέρατα μὲ τ' ἄθλα του ν' ἀπλώνει.

Τὰ πλῆθια σου καλά, σὰν τοῦ γιαιοῦ τὸν ἄμμο,

σ' ὄλους θὰ μάθουν πὼς ὁ Δίας σὲ προστατεύει
 κί' ὄλον τὸν κόσμον ἐγὼ θὰ κάμω
 τὴν τύχη σου νὰ τὴ ζηλεύει.
 Γι' αὐτὰ ποὺ ἀκοῦς τὰ μεγαλεῖα
 νὰ καμαρώνεις θαρρετά·
 ἢ ἀμφιβολία εἶν' ἀμαρτία·
τὰ λόγια τοῦ θεοῦ τοῦ Δία
τῆς μοίρας ἴδια εἶναι γραφτά.

C'est au crime que l'enfer

(1)

(Χάνεται μὲς στὰ σύννεφα).

ΝΑΥΚΡΑΤΗΣ

Πίσταψε, χαίρουμαι πολὺ γιὰ τὶς τιμὲς αὐτές...

ΣΩΣΙΑΣ

Θέλετε, ἀφέντες μου, ν' ἀκούσετε κ' ἐμένα;
 γιὰ συχαρίκια μελωμένα
 πλώρη μὴ βάζετε ποτές·
 νὰ πελαγώστε, εἶν' ἕνα κ' ἕνα,
 λέμε εἴτ' ἀκοῦμε, στεναχώρια στὸν καθένα
 φέρνουν εὐκὲς τόσο βιαστές.
 Ὁ τρανὸς Δίας μᾶς τιμᾷ ξεχωριστά,
 γιὰ μᾶς μεγάλη ἢ καλωσύνη του, στ' ἀλήθεια·
 ζωὴ χρυσὴ μᾶς καλομελετᾷ
 μὲ τὰ καλὰ ποὺ θὰ ἴρθουν πλήθια,
 καὶ θὰ μᾶς γεννηθεῖ καὶ γιός, μ' ἀντρεία καρδιὰ στὰ στήθι.
 Καλὰ καὶ ἄγια εἶν' ὅλ' αὐτά·
 μὰ οἱ λόγοι ἄς μείνουν πᾶ στὴν πάντα,
 καὶ σπῖτι τοῦ ἤσουκα ὁ καθένας ἄς πηγαίνει.
Γιὰ τὰ ζητήματα αὐτά, πάντα
κανένας κάλλιο νὰ σιωπᾷνει.

le meilleur est le ne rien dire